

อวี๋ แปด

พิภพครั้งที่ 1

တံတိုက်

ต้อง

反派天天想和离

อยู่ทุกวัน

2

ทศอ.อ.ป.

ทศสิริอาภรณ์

ทดลองอ่าน

มากกว่าร้อยละ

အသံကောင်း

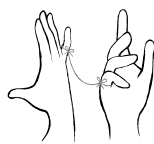

มากกว่าร้อยละ

พาคะรัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ด้วยความสามารถจากชีวิตก่อน 'เงินวังซู' มั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าการแสดงระดับราชินีจอเงินของนางจะช่วยให้นางสามารถจัดการเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย ภารกิจนี้เป็นจุดดั่งหมูในอวย ทว่านางกลับต้องมาคิดใหม่เสียแล้ว...

ยินดีที่ได้พานักอ่านทุกท่านมาพบกับนักเขียนของเรา 'พันถวนเถาจื่อคัง' และนักแปลที่น่ารักของเรา 'อวี' อีกครั้งนะคะ หลังจากการติดตามกลองอย่างเข้มข้นในเล่มหนึ่งทุกคนคงสงสัยเหมือนกับเรานางว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร 'เงินวังซู' ต้องพบกับเรื่องท้าทาย แต่เป็นสิ่งที่นางปรารถนาอีกครั้งเมื่อนางได้หมั้นหมายและกำลังจะแต่งงานกับยอดชายงามที่นางต้องการจะครอบครองอย่าง 'เหยียนเจวี่' ตัวร้ายระดับบอสของฝ่ายชายในนิยาย 'ตำนานหลิวอิง' นางต้องใช้มารยาทหญิงร้อยเล่มเกวียนเพื่อทำให้ชายหนุ่มรูปงามผู้คมในฝักเห็นเขาหลงใหล และเข้าร่วมแผนการสุดอันตรายเพื่อทำความปรารถนาของร่างเดิมให้สำเร็จให้จงได้ แต่ดูท่าแล้วคนที่หลงใหลเคลิบเคลิ้มไปกับทุกการกระทำจะไม่ใช่เขา แต่เป็นนางเสียเองแล้ว ก็ใครใช้ให้เจ้าลูกเต๋านี้มีใบหน้าประดุจเทพธิดาร่างเช่นนี้ละ ขณะที่แผนการพิชิตชายงามของเงินวังซูกำลังดำเนินไป ชุมกำลังมากมายในเมืองหลวงก็กำลังขยับส่งแรงกระเพื่อมที่จะส่งผลพลิกฟ้าพลิกดิน โดยที่เงินวังซูไม่รู้เลยว่าการกระทำของตนเองจะเป็นจุดเริ่มต้นของแรงกระเพื่อมนั้น!

เงินวังซูจะพิชิตชายงามเพื่อแผนการกลับโลกเดิมในชีวิตก่อนได้หรือไม่ การกระทำที่แตกต่างของนางจะส่งผลอย่างไรต่อทุกคนในนิยายตำนานหลิวอิง เป็นกำลังใจให้สาวน้อยยอดนักแสดงของเราและพลิกหน้ากระดาษไปติดตามเรื่องราวของ 'ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน เล่ม 2' ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เหยียนเจียหลักสนิท พลังอตัวลงโดยไม่ทันป้องกันตัว ครั้นลืมดา
ก็มองเห็นใบหน้าที่อยู่ใกล้แค่คืบของเงินวังชู

ใบหน้าเขาเห่อแดงทันที ท่าทางนี้...ผู้อื่นดีลังกากลับหลังยิงประตูละ
กลางอากาศ ภรรยาของข้าถึงกับชอบดีลังกากลับหลังจูบ...ช่างคึกคะนอง
เกินไปแล้ว!

"ภรรยา แผลข้ายังไม่หายดี"

เงินวังชูเห็นท่าทางเหนียวอายของเขาแล้วก็แทบอยากจะฟาดฝ่ามือ
สักขาด ใบหน้างดงามนี้สำคัญ แต่ชีวิตน้อยๆ สำคัญกว่า

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง

* เหียนเจวีย

คุณชายเหียนแห่งจวนอยู่กั๊กง รูปงาม หล่อเหลา อย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง'

* เกามู่เจิง

บุตรสาวสายตรงของอัศวินหาเสนาบดีเกางดงาม ตี๋อรั้น ชอบพององค์ชายเจ็ดมาตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ชอบเงินวังซูที่ได้หมั้นหมายกับองค์ชายเจ็ด และเกลียดหลัวอิงที่องค์ชายเจ็ดชอบพอ

* ฮูหยินผู้เฒ่าเงิน

ซูยชื่อ ท่านย่าของเงินวังซู หลังจากสามีสิ้นชีวิตไป ก็เปรียบประดุจเสาหลักของจวน งดงาม ฉลาดหลักแหลม มากพิษสง ไม่ยอมทำการใดที่สกุลเงินจะต้องเสียเปรียบเด็ดขาด

61

จินเจาเอ๋อร์รอดทนแล้ว แต่สุดท้ายก็อดไม่อยู่ พุดแทงใจดำต่ออีกว่า "มิใช่ข้าเจตนาพุดให้กลัว แต่ท่านดูสิ คนเขากลับบิดามารดาท่านจะไม่ตกลง วันนี้เลยวางแผนให้ท่านมางานเลี้ยงตามลำพัง ข้ายังกราบทูลขอพระราชโองการแล้ว ต่อให้ไม่เต็มใจก็ต้องสะกดกลืนไว้"

นี่เห็นได้ว่าเหียนเจี๋ยผู้นี้เป็นคนที่แม้แต่สุนัขและแมวยังรังเกียจโดยแท้ หากมีทำเช่นนี้เกรงว่าคงจะไม่ได้แต่งงานกับหญิงสาวดีๆ แล้วก่อนท่านแม่ข้าสิ้นใจได้บอกข้าว่าความเป็นกุลสตรีนั้นล้วนมีไว้ทำให้ผู้อื่นดูเปลืองแรงแล้วไม่ได้ผลดีกลับมา วันหน้าท่านอย่าโง่งมอีกเลย รีบคิดวางแผนแต่เนิ่นๆ เกิด!"

นางพุดพลางชี้สู่กวางฮูหยินที่ยิ้มไม่หุบอยู่บนแท่นนั้น ก่อนจะชี้จินฮูหยินที่นั่งอยู่ข้างตนเอง "ท่านนี้คือน้าแท้ๆ ของข้า พอมามาเป็นแม่เลี้ยงข้ายังทำกับข้าเช่นนี้ ที่เหลือท่านเป็นคนฉลาด ไปคิดดูเองแล้วกัน" ก่อนจะ

ฉีกน่องเปิดข้างที่เหลื่ออยู่ตรงหน้าตนเองออกมาวางใส่จานเบื้องหน้า
เงินวังซู

นี่คงจะเป็นความเห็นใจสุดท้ายของนาง

เงินวังซูหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกอยู่บ้าง ครั้นมองดูจินฮูยีนผู้นั้น
ก็เห็นว่าอีกฝ่ายอึ้งจนเป็นไก่ไม้ไปแล้ว แข็งทื่อเสียราวกับเป็นมัมมี่ที่เพิ่ง
ขุดออกมาจากในสุสาน ทั้งข้างในข้างนอกไม่มีอะไรทั้งสิ้น ไหนๆ ก็ไหนๆ
แล้วเลยแสร้งทำเป็นว่าตนเองอยู่ในกระดองเต่าไม่รู้เรื่องรู้ราวเสียเลย

"ขอบคุณมาก" เงินวังซูกล่าวเสียงเบา นางได้พบหน้ากับจินเจ้าเออร์
ครั้งแรก แม้หญิงสาวผู้นี้จะพูดจาไม่น่าฟัง แต่หาได้มีเจตนาร้ายไม่

นางรู้ว่าเหยียนเจี๋ยเป็นคนร้ายลึก พฤติกรรมบัดซบเช่นในปัจจุบัน
เป็นเพียงสิ่งที่เขาแสร้งทำออกมา นางจึงยินดีกับการหมั้นหมายนี้ แต่
ในสายตาผู้อื่นนางเป็นดังบุปผาปักบนมูลวัว เคราะห์ร้ายมาเยือนถึงตัว
แล้ว

เงินวังซูรับรู้ได้ถึงสายตาจากทุกสารทิศ บ้างมองดูด้วยความขบขัน
ซึ่งนี้เป็นสายตาของคนส่วนใหญ่ บ้างเห็นใจซึ่งส่วนมากมาจากสตรีสูงศักดิ์
ที่ตนเองก็มีบุตรสาว บ้างก็เคียดดาล และนั่นย่อมมาจากตระกูลบัณฑิต
ที่มีสายสัมพันธ์กับสกุลเงินแทบจะทั้งหมด

มีที่ละอายใจอยู่ด้วย...เงินวังซูห่อตาลงเล็กน้อย

...เป็นยังไง เห็นทีนางยังสามารถอาศัยเรื่องนี้ขูดเลือดขูดเนื้อเขา
ได้อีกก่อนหนึ่ง

เงินวังซูหลบตาลง ในใจมีแผนการแล้ว

นางยังคงใช้พัดปิดหน้าไว้ดังเดิม แต่ดวงตาทั้งสองที่โผล่ออกมา
ล้วนอัดแน่นไปด้วยแววตระหนกตกใจ แค่เห็นก็รู้ว่าไม่รู้เรื่องรู้ราวกับ

การหมั้นหมายอันเหลวไหลนี้แม้แต่่น้อย จากนั้นนางก็เหยียดหลังตรง มือกุมพัดแน่นเสียจนเห็นข้อกระดูกชัดเจนพลางมองไปทางหน้าประตู เป็นระยะประหนึ่งคาดหวังให้คนในครอบครัวมาถึง

ก็จริง นางเป็นเพียงหญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกรเรือน ถูกคนทาบตาม ลู่ขอเช่นนี้ในขณะที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ตรงหน้า การทั้งอายุทั้งโกรธ ทั้งทำอะไรไม่ถูกจึงจะเป็นท่าที่ตอบสนองที่ปกติ

เงินวังชูแสดงได้อย่างวิเศษยิ่ง นางลอบมององค์ชายเจ็ดปราดหนึ่ง ก่อนจะลอบมองเหยียนเจี๋ยอีกปราดหนึ่ง มองเห็นสายตาของฮ่องเต้ กวาดผ่านมาก็เกยหน้าสบตากับเขาทันทีพร้อมทั้งแววตาอ่อนแอ เล็กจ้อย น่าสงสาร อีกทั้งไร้ที่พึ่งไว้ให้

และประหนึ่งรู้สึกตัวแล้วว่าฮ่องเต้กำลังมองตน เงินวังชูจึงลนลาน อำพรางตนเอง แววดาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเด็ดเดี่ยวขึ้นมา กษัตริย์ต้องการ ใหขุนนางตายขุนนางก็จำต้องตาย นับประสาอะไรกับฮ่องเต้แค่มอบ สมรสพระราชทานเล่า

แม้ก่อนหน้านี้จะระบุตัวเป็นองค์ชายเจ็ด แต่พอเขาก่อเรื่องเลวร้าย ออกมา เพื่อหน้าตาของฮ่องเต้สกุลเงินได้เป็นฝ่ายเสียสละถอนหมั้นไปเอง บัดนี้พอจะหมั้นหมายอีกเป็นครั้งที่สองก็ยังคงเป็นเรื่องเลวร้าย ไม่ถาม ไม่ได้สักคำก็ยกทายาทของขุนนางผู้มีความดีความชอบให้แต่งงานกับชายหนุ่ม ผู้มีชื่อกระฉ่อนไปทั้งเมืองอย่างสงเดช

นี่นับว่าโหดร้ายผิดมนุษยมนาแล้ว แต่ใครใช้ให้คนเขาเป็นฮ่องเต้เล่า มิหนำซ้ำสกุลเงินยังเป็นขุนนางผู้จงรักภักดีต่อกษัตริย์และบ้านเมือง ถึงเพียงนี้อีก

เงินวังชูรู้สึกวุ่นวายที่สุดแรงเกิดแล้ว หากถ่ายทำเป็นหนังจะต้อง

คว่ำรางวัลราชินีจอเงินมาได้อีกแน่นอน เพียงชั่วพริบตาเดียวนั้นแววตา
ของนางประหนึ่งได้เล่าเรื่องราวอันลึกซึ้งออกมา

สุดท้ายนางหวังเพียงว่าทราซที่นั่งอยู่ด้านบนนั้นจะไม่ได้สายตาสั้น
มิเช่นนั้นนางมิใช่แสดงให้คนตาบอดดูหรือไร

ฮ่องเต้คล้ายว่าถูกแววตาของเงินวังซูลวกเข้าก็มีปาน เขาเก็บสายตา
กลับไปอย่างรวดเร็ว ยกจอกสุราขึ้นมา ก่อนหัวเราะร่วนเปี่ยมประดีน

พอเงินวังซูลึกได้ว่าสายตาที่จับจ้องบนร่างมีจำนวนน้อยลงไป
มากแล้วจึงรีบก้มหน้าลง จ้องมองน้องเปิดในงานเล็กน้อย แล้วเพียง
ใช้ตะเกียบคีบหน่อไม้หันเต้าที่เหยียนเจี๋ยบอกขึ้นมา

มิผิดจากที่คาด พอใส่เข้าปากเงินวังซูลก็หรีดลงอย่างมีความสุข
นางคีบหน่อไม้หันเต้าทั้งหมดในงานกินจนเกลี้ยง เปิดทั้งงานนั้นยัง
วางอยู่อย่างเรียบร้อย เนื้อมิได้หายไปแม้แต่ชิ้นเดียว

จินเจ้าเออร์ทะนองเปิดหมวกก็หันหน้ามามอง เห็นอาหารบนโต๊ะ
ของเงินวังซูลคล้ายว่ายังไม่ถูกแตะต้องก็ยิ่งเห็นใจ

ดูสิ เวรกรรมโดยแท้ กินอะไรไม่ลงแล้ว!

ก็จริง ได้การหมั้นหมายเช่นนี้มา ต่อให้ดื่มน้ำผึ้งก็ยิ่งเหมือนกลืนยาพิษ
กระมัง!

เมื่องานเลี้ยงราตรีสิ้นสุดลงก็ได้ล่วงผ่านยามจื่อ* แล้ว คนไม่น้อย
ล้วนเมามาย ครั้นฮ่องเต้กับไทเฮาจากไปแล้วก็ฝันไม่ไหว ร่างจึงเผย
ออกมา แต่ละคนโอนไปเอนมา ให้อารมณ์เหมือน 'ซอมบี้บุกเมือง'

เงินวังซูลพามูจินเดินไปบนทางเส้นใหญ่อย่างเงียบๆ ไม่รู้ว่าชาววัง

* ยามจื่อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 01.00 น.

คนใดกำลังเป่าขลุ่ย เสียงใสเสนาะและไพเราะเพราะพริ้งจนทำให้หัวใจ
ทั้งดวงของนางสงบลง

แม้จะลืมนเป็นตัวนางวางแผนมาเองทีละก้าวๆ แต่พอถึงวันนี้
ที่สถานการณ์เป็นที่แน่นอนแล้วกลับรู้สึกพบว่าเลื่อนขึ้นมาอยู่บ้าง

จะอย่างไรขณะเป็นชิ่งชิ่งนางก็ไม่เคยแต่งงานกับใคร ถึงขนาด
ไม่เคยหาคนที่อยากแต่งงานด้วยพบเสียด้วยซ้ำ พอมาถึงแคว้นต้าจิน
เพิ่งจะไม่กี่เดือนเองนางกลับหมั้นหมายกับคนถึงสองคนแล้ว...

"คุณหนูรองเงิน"

ได้ยินเสียงเรียกนั้นเงินวังซุกก็หัวใจหดเกร็ง เตรียมรับสถานการณ์
ในทันที แล้วหันตัวไปหาด้วยท่าที่สบายๆ "อยู่ในวังนี่องค์ชายควรเรียก
หม่อมฉันว่าท่านอาหญิง"

องค์ชายเจ็ดชะงัก มือที่ยื่นออกมาค้างอยู่กลางอากาศ

พอเห็นเงินวังซุกเสี่ยหูลขององค์ชายเจ็ดก็ใช้เสียงที่แทบฟังไม่ได้ยิน
เอ่ยออกมาสองพยางค์อย่างยากลำบาก "เหียนจู"

เงินวังซุกกลับมิได้โกรธ อาหญิงนับเป็นอะไร วันหน้าเดี๋ยวเจ้าก็จะได้
คุกเข่าเรียกข้าว่าบิดาแล้ว

"องค์ชายเจ็ดเรียกหม่อมฉันมีธุระอันใด ดึกแล้ว หม่อมฉันกลัว
คนที่จวนจะเป็นหวัด...หากมีธุระ เช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวไปก่อน"

องค์ชายเจ็ดชะงักไป แม้มปากอยากถามบางอย่าง แต่สุดท้ายก็มีได้
ถามออกมา "มีธุระอะไร"

เงินวังซุกพยักหน้าเสร็จก็พามู่ฉินสาวท่ายาวเดินออกนอกประตูวังไป

เงินวังซุกเพิ่งกำลังจะขึ้นรถม้าจุๆ ก็ต้องตกใจจนสะดุ้งโหยง มองเห็น

เพียงในรถม้ามีชายหนุ่มในชุดตัวยาวสีแดงสดนั่งอยู่แล้ว ทั้งตัวเขามีแต่กลิ่นสุราหวานหอม หน้าแดงเรื่อ ดูแล้วถึงกับให้บรรยากาศยวนตาชวนใจ
เงินวังชูกลมหน้าอก นางเป็นเพียงคนใจกล้า คนผู้นี้กลับมักต้องการ
ให้นางกลายเป็นคนโฉด!

นางคิดพลางมุ่นหัวคิ้ว ในมือยังคงถือพัดไว้ บนหน้ามีโทสะจางๆ
"นี่คือกั๊กงน้อยเหียนตี๋มไปมาก ต้องการมาอาละวาดบนรถม้าเข้า
กระนั้นหรือ"

เหียนเจี๋ยนั่งงันไป ศีรษะส่ายไปมาเหมือนกลองปึงเป้ง เขาหยิบ
กล่องอาหารกล่องหนึ่งมาจากบนรถม้า ชูไปตรงหน้าเงินวังชูประหนึ่ง
ไอ้อวด

"ข้าเห็นท่านชอบกินหน่อไม้นั้นจริงๆ จึงได้ขอให้คนในห้องเครื่อง
ทำมาให้ขามหนึ่ง ให้ท่านนำกลับไปค่อยๆ กิน ก่อนหน้านี้ที่ในงานเลี้ยง
ท่านเองก็กินไปได้ไม่กี่คำ นี๋ยามจื้อแล้ว คิดว่าท่านคงจะหิว เตาในบ้าน
ก็คงดับไฟไปนานแล้ว ข้าถือเจ้านี้เดิวนรอบรถม้าท่านจะเป็นที่สะดุดตา
เกินไป เกรงว่าจะมีใครนินทาท่านเอาได้ ข้ามาเพื่อมอบสิ่งนี้ และจะไป
บัดเดี๋ยวนี้ วันนี้เป็นโอกาสดีจริงๆ ข้าจึงได้ขอร้องพระสนมแก้ว...มิได้ไต่ถาม
ท่านพ่อท่านก่อน แต่ตัดสินใจเองโดยพลการ วันพรุ่งจะไปขอร้องที่จวน"
เขาพูดพลางเกาศีรษะ ก่อนจะยิ้มเช่ๆ พร้อมกล่าวว่า "ข้ายินดีทั้งหัวใจ
แล้วยอดดวงใจเล่า"

62

เงินวังชูสีหน้าอ่อนลงเล็กน้อย ประหนึ่งว่าความไม่พอใจในอก ถูกเหยียนเจวียดับลงในฉับพลัน นางก้มหน้าลงอย่างระคนด้วยความเอียงอาย ทุกอย่างเข้าใจได้โดยมีต้องเอื้อนเอ่ย

รอเข้าประตูจวนแล้ว ข้าจะทำให้ท่านได้รู้ว่าอะไรเรียกว่าอดดวงใจ ด้วยความยินดีทั้งหัวใจ!

เงินวังชูคิดแล้วในใจกลับรู้สึกสังหรณ์ถึงอันตรายขึ้นมา

นางมีฝีมือการแสดงระดับนี้ได้หนึ่งเป็นเพราะมีพรสวรรค์สูง สอง เป็นเพราะขัดเกลาออกมาจากการเล่นหนังหลายเรื่อง ทว่าเหยียนเจวีย ยามนี้พึงจะเป็นคนหนุ่มอายุสิบกว่า

ถึงกับบรรลู่ชั้นปราณยุทธ์เสกม้า* แล้ว ไม่ใช่สิ เรียกว่าถึงขั้นแสดง

* ชั้นปราณยุทธ์เสกม้านี้มีที่มาจากละครเรื่องสี่ประยุทธ์ทะเลฟ้า ตัวละครในเรื่องเมื่อฝึกถึงระดับราชันยุทธ์แล้วจะสามารถใช้ปราณยุทธ์เสกปิกเหาะเหินได้ แต่เนื่องจากปัญหางบประมาณในกองละครจึงได้ปรากฏจากเจ้าจักรวาลยุทธ์ที่มีไล่ล่าคุรุยุทธ์ที่เป็นตัวเอกออกมาให้เห็น เนื่องจากม้าของเจ้าจักรวาลยุทธ์ไม่เร็วพอ ทำให้ตัวเอกหนีไปได้ ชาวเน็ตจึงนำมาล้อว่า 'ปราณยุทธ์เสกม้า นากลัวเหลือเกิน'

เป็นสิ่งใดก็เหมือนเป็นสิ่งนั้น ช่างน่ากลัวเหลือเกิน

ดูจากที่อาศัยความเมามาบอกเล่าความในใจ สีหน้าท่าทางเหมือน
หนุ่มน้อยเพิ่งรู้สึกนั่นสิ เห็นแล้วทำคนใจเต้นโครมคราม หากเปลี่ยนนาง
เป็นสาวน้อยตัวจริงเกรงว่าคงได้ลุ่มหลงจนใจหิวไม่ขึ้น

คำพูดประเภทว่าแม่น้ำรั่วส่ายสามพันหลี่ คืบเพียงกระบวยเดียว
ดับกระหาย* เขาเห็นสรรพชีวิตเป็นดังมดปลวก ทะนุถนอมนางราวสมบัติ
ล้ำค่าแต่เพียงผู้เดียวอะไรนี่ทำให้คนตัวลอยได้เลยทีเดียว

แต่เงินวังซุนหนักเกินไป ลอยไม่ขึ้น...

พอได้แล้วกระมัง หยุดหลงตนเองได้แล้ว!

พบกันคราวแรก ขณะข้าเงินจีนเหลียนทำไม้หล่นใส่ซีเหยินเจวีย
คนเขายังไม่สะทกสะท้าน เห็นข้าเป็นไม้ทูปผ้าอยู่เลย! วันนี้ไม้ทูปผ้า
กลายเป็นกระบองทองคำ** แล้ว?

ไม่ได้มีรักแรกพบพรอคนี่เสียหน่อย!

คนเจ้าแผนการแท้เหยินเจวียจะต้องมุ่งหวังอะไรจากข้าแน่นอน!

เงินวังซุนคิดอย่างมั่นใจว่าก็คงไม่ต่างจากที่นางหมายมาดในความงาม
ของเหยินเจวียเช่นกัน

พอคิดถึงตรงนี้เงินวังซุนก็ยินดีขึ้นมาจากกันบึ้งหัวใจ

ปีศาจกับงูชิงไฉจึงคู่กันไม่ได้ นั่นเป็นเพราะมีเพียงปีศาจที่มุ่งหมาย
ในตัวงูชิงไฉฝ่ายเดียว ถึงชิงกลับไม่ต้องการสิ่งใดจากปีศาจอะไรเล่า!
ไม่เท่าเทียมกันเช่นนั้นนานไปก็ไปกันไม่รอด

นางกับเหยินเจวียเรียกได้ว่าเป็นถั่วเขียวกับถั่วเหลือง ถั่วเขียว

* 'แม่น้ำรั่วส่ายสามพันหลี่ คืบเพียงกระบวยเดียวดับกระหาย' มีที่มาจากเรื่องเล่าในพุทธสูตรและในวรรณกรรมจีน
เรื่องความฝันในหอแดง จั๋นเปาอวี่ได้ยอมมาใช้แสดงความรักเดียวใจเดียวที่ตนมีต่อหลินได้อวี่

** กระบองทองคำ คืออาวุธวิเศษของซุนอู่คัง

จำเป็นต้องมีถั่วเหลืองช่วยขับเน้นความอชรของตนเอง ถั่วเหลืองก็จำเป็นต้องมีถั่วเขียวช่วยขับเน้นความขาวของตนเอง! เรียกได้ว่าเป็นคู่แท้ฟ้าประทาน ต่างได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการเลยทีเดียว!

"หัวสิงโต* ในวังทำได้ไม่ดีพอ หากเพิ่มรากบัวหันเต้าเข้าไปหน่อย จะไม่เลื่อนปานั้น ท่านลองดูได้"

เงินวังซุกกล่าวเบาๆ ก่อนหน้านี้นางเห็นแล้วว่าเหียนเจี๋ยชอบกินหัวสิงโต กระทั่งก้อนใหญ่เท่ากำปั้นเช่นนั้นยังแทบจะถูกเขากินจนเกลี้ยงเหียนเจี๋ยได้ยืนก็มีท่าทางยินดีขึ้นมาตามคาด เขาส่งเสียงหัวเราะออกมาพร้อมกับเป็นเด็กน้อย "ยามที่ยอดดวงใจมาจวนเข้าจะเป็นยามที่กลิ่นรากบัวหอมฟุ้งเต็มสวน"

เขาพูดพลางลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางชวนเซออยู่บ้าง ทิ้งกล่องอาหารนั้นไว้เสร็จก็กระโดดลงจากรถม้าไป

"อูย..." เหียนเจี๋ยส่งเสียงงึมงำ สะบัดศีรษะก่อนสลัดเท้า จากนั้นก็เดินสายไปสายมาไปยังม้าของตนเอง

บ่าวชายที่ติดตามข้างกายเขามานานมองเห็นแล้วก็รีบพุ่งตัวมาประคองเขาไว้ พูดด้วยความร้อนใจว่า "นายน้อย ที่มีดไม่มีไฟ ท่านไปอยู่ที่ใดมาขอรับ นายหญิงรอจนจะร้อนใจแล้ว กลัวท่านดื่มมากแล้วจะไม่ระวังพลัดตกลงคูน้ำ สั่งให้บ่าวตามหาท่านไปทั่วเสีย!"

เหียนเจี๋ยตบศีรษะเขาไปหนึ่งที่ ส่งเสียงงึมงำฟังไม่ได้ศัพท์ราวกับว่าเมาแล้วลืนับปาก "เกี่ยว...เกี่ยวอะไรกับเจ้า นายน้อยของเจ้าเป็นผู้ใด เป็นถึงบุตรชายแท้ๆ ของผู้ก่อกอง! ผู้...ผู้ก่อกองรู้จักหรือไม่ บรรพบุรุษแปดรุ่นของเจ้าสืบทอดลงคูน้ำ นาย...นายน้อยอย่างข้าไม่มีทางตกคู...ตกคูหรอก!"

* หัวสิงโต คือชื่ออาหารชนิดหนึ่ง เป็นก้อนเนื้อสับขนาดใหญ่ นิยมนำไปตุ๋นน้ำแดงหรือตุ๋นกับผักกาดขาว

บ่าวชายผู้นั้นขี้ตีระชะ พุดอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ "ถูกต้องๆ ท่านพุดได้ถูกต้องแล้วขอรับ!"

เงินวังชูเห็นแล้วก็มองบ่าวชายผู้นั้นปราดหนึ่ง จากนั้นก็ก้าวขึ้นรถม้าภายใต้การประคองของมู่จิน "ตรงกลับจวนเถอะ อย่าหยุดระหว่างทางอีก"

คนขับรถม้าพยักหน้า เงื่อแล้ขึ้นแล้วบังคับรถม้าออกไปอย่างรวดเร็วเหยียนเจี๋ยที่เฝ้ามายแทบไม่ได้สติพอบอยู่บนหลังม้า หรีตามองเงาหลังของรถม้าแล้วก็ผล็อยหลับไปด้วยความสบายใจ

แม้จะลวงผ่านยามจื่อแล้ว แต่สกุลเงินยังคงจูดโคมสว่างไว้

เมื่อเงินวังชูลงจากรถม้า นายหญิงใหญ่หล่ซือกก็ก้าวมารับ นางมองรอบๆ ก่อนคว้ามือเงินวังชูและจูงอีกฝ่ายเดินเข้าด้านใน เดินพลางถามพลางว่า "วังชู ท่านพ่อเจ้าให้คนนำจดหมายมาส่งเป็นการด่วน บอกว่าจะกลับจวนวันพรุ่งนี้แล้ว"

แม่ได้ยินแล้ว วันนี้เหยียนเจี๋ยขอให้พระสนมกัวเป็นแม่สื่อกราบทูลฝ่าบาทขอสมรสพระราชทานให้พวกเจ้าต่อหน้าธารกำนัล วันพรุ่งพระราชโองการนี้ก็จะมาถึงจวนแล้ว วังชู แม่ตั้งใจเต็มแรง รู้สึกอยู่ตลอดว่ามีตรงใดไม่ชอบมาพากล

แม้ท่านย่ากับอาสะใภ้สามของเจ้าจะลั่นบอกว่กัวงน้อยเหยียนผู้นั้นเป็นคนดี แต่ที่สุดแล้วแม่ก็...ต่อให้เจ้าจะแต่งงานกับเทพเซียนบนสวรรค์ แม่ก็ยังรู้สึกว่าเทพเซียนไม่คู่ควรกับเจ้าอยู่ดี

ถ้าเกิดเป็นเหมือนคนผู้นั้นอีก...เป็นกระสอบหญ้าปักกลายนูปผา...เช่นนั้นจะทำเช่นไรดี นี่เป็นเรื่องชั่วชีวิตเชียวนะ! ได้รับสมรสพระราชทานนั้นก็ดี แต่ถ้าเกิดเจ้าไม่ยอมใช้ชีวิตร่วมกับเหยียนเจี๋ยอีกต่อไป ไหนเลย

จะมีใช้ไม่อาจถอนตัวได้"

หลี่ซือพูดพลางหวาดหวั่นขึ้นมาอีกครั้ง

เงินวังซูบอุนในหัวใจ นางยิ้มพลางคล้องแขนหลี่ซือไว้ ก่อนเปลี่ยนเรื่องพูด "ตอนที่ท่านแม่แต่งงานกับท่านพ่อข้า ท่านยายก็กระวนกระวายเช่นนี้เหมือนกันหรือเจ้าคะ"

ในครั้งที่นางยังเป็นซิงซิงมารดานางหนีไปมีครอบครัวใหม่ มีลูกคนใหม่ และลืมนางไปนานแล้ว

บิดาที่รักใคร่เอ็นดูนางก็จากไปไว ไปเกิดใหม่แล้วก็เท่ากับมีญาติคนใหม่

แผ่นดินอันกว้างใหญ่เหลือเฟือเพียงตัวนางเอง จึงไม่มีใครมากลุ่มออกกลุ่มใจแทนนางเหมือนอย่างหลี่ซือ มีเพียงผู้จัดการที่จู้จี้บ่นผู้หนึ่ง ทุกวันจะคอยจับตามองนางเหม็งราวกับเป็นเหยี่ยวจ้องจับลูกไก่ ห้ามอ้วนห้ามมีความรัก...

ความรู้สึกที่มีคนเป็นห่วงเป็นใยพรรณนี้ช่างน่าพิศวงโดยแท้

น่าแปลกที่เงินวังซูไม่ได้รู้สึกเบื่อหน่ายและกลับยินดียิ่ง

หลี่ซือได้ยินแล้วก็รีบโบกมือ "เป็นไปได้ที่ใดกัน วันที่แม่หมั้นหมายบ้านเดิมจุذبระทัดยาวไปสิบหกลี้ จัดงานเลี้ยงสามวันสามคืน แทบอยากจะให้น้องไก่อ่แก่สุนัขที่ผ่านทางเป็นการแสดงความดีใจของพวกเขาเสียด้วยซ้ำ"

เวลานั้นเรื่องนี้ลือออกไป ทัวทั้งเมืองหลวงมีใครไม่พูดด้วยความอิจฉาบ้างว่าแม่เป็นคุณหนูที่ได้รับความสำคัญที่สุดในบ้าน แม้กระทั่งพี่ชายน้องชายในจวนของแม่หรือบรรดาลูกกับน้ำชาเยล่านั้นของเจ้าสอบได้จิ้นซือยังไม่ได้รับการเฉลิมฉลองเท่านี้เลย"

เงินวังซูหัวเราะพรีตออกมาทันที

หลี่ซื่อคล้ายว่านึกเรื่องในอดีตขึ้นได้จึงหัวเราะฮาๆ ออกมาเช่นกัน ฝีมือของนางเบาบายขึ้นมาก "มีก็เพียงคนในบ้านเราเองที่รู้ว่าพวกเขารู้สึกว่าการที่แม่สามารถแต่งไปเป็นภรรยาเอกบุตรชายคนโตสายตรงของสกุลเงินได้นับว่าสุสานบรรพบุรุษผดควันเขียว* เลยทีเดียว แทบอยากจะจับแม่ส่งเข้าห้องหอเสียในคืนนั้น เพื่อกันไม่ให้คนสกุลเงินได้สติแล้วคืนแม่กลับไป เพราะนั่นก็จะเป็นเรื่องใหญ่แล้ว"

เงินวิ่งซุกซุกแล้วก็สงสัย "เช่นนั้นท่านแม่แต่งกับท่านพ่อได้อย่างไรเจ้าคะ"

หลี่ซื่อล้งเลอยู๋บ้าง นางมองไปรอบๆ เหล่าบ่าวหญิงที่ตามหลังพากันปิดปากขำและถอยหลบไปด้านข้างอย่างสงบเสงี่ยม

บนระเบียงทอดยาวเหลือเพียงสองแม่ลูก แสงจันทร์ส่องลงบนผิวทะเลสาบเกิดเป็นประกายคลื่นระยิบระยับ ดึงดงามเจียบสงัดเป็นพิเศษ หลี่ซื่อบอกเรื่องที่นาคใจออกมาว่า "ท่านพ่อเจ้านั้น...เป็นแม่ชนะได้มาจากท่านปู่เจ้า!"

คางเงินวิ่งซุกหวิดจะหุบไม่ได้ "ท่านพ่อข้าจัดเวทีประลองหาคู่ด้วยหรือ ท่านปู่วางดาหมากล้อมที่ใกล้จบกระดานไว้ ใครแก้ได้ก็ยกบุตรชายให้ผู้นั้น?"

หลี่ซื่อประหลาดใจยิ่งกว่า "ท่านปู่เจ้าเคยบอกเจ้า? ท่านปู่เจ้าลำเอียงรักเจ้ามาตั้งแต่เล็ก ตอนที่เขาร่านตำรา ก็ให้เจ้าอยู่ข้างๆ ตลอด คิดไม่ถึงว่าแม้แต่เรื่องนี้ก็ยังบอกเจ้าด้วย ตอนนั้นเจ้าอายุน้อย แต่ยังอุตสาหะจำได้"

เงินวิ่งซุกสายศีระะ เงินแปยผู้นั้นย่อมจะไม่มีทางบอกเรื่องเหล่านี้กับข้า "ข้าเพียงแต่เดาเอา ท่านปู่ถึงกับทำเรื่องเหลวไหลถึงเพียงนี้ป็นด้วย"

* สุสานบรรพบุรุษผดควันเขียว เป็นสำนวน หมายถึงจะเกิดเรื่องดีหรือได้เป็นขุนนางใหญ่ ใช้ในเชิงเหน็บแนม

63

เมื่อฟังมาถึงตรงนี้เสียงของหลี่ซือกี้เข้มข้น นางมองไปทางทิศเหนือ
ก่อนถอนหายใจ "ท่านปู่เจ้าเป็นคนดีมาก ขณะแม่เพิ่งแต่งเข้ามาที่
สกุลเงินก็เป็นเขาที่ดีต่อแม่ที่สุด เพียงแต่น่าเสียดาย..."

น่าเสียดายที่คนดีมักอายุสั้น

หลี่ซือกี้พูดพลางสีหน้าปรากฏแวววรัลถึง "อันที่จริงจะว่าไปแล้วก็
ไม่ได้แปลกประหลาดปานนั้น ยามนั้นคนในเมืองหลวงล้วนรู้เพียงว่า
ท่านปู่เจ้าเชี่ยวชาญการตัดสินคดี มีเขาอยู่ศาลต้าหลี่กรมอาญาล้วน
กลายเป็นตำแหน่งไร้อำนาจ ทุกปีจะมีชาวบ้านจำนวนมากดันดันเดินทาง
เป็นพันหลี่เพื่อมาขอให้ท่านปู่เจ้าล้างมลทินให้

ซือกี้เถียน* นี่ใหญ่เกินไป กลบความสามารถอื่นๆ ของเขาจนหมด
ต้องเป็นคนใกล้ชิดถึงจะรู้ว่าเทียบกับการตัดสินคดีแล้ว สิ่งที่ท่านปู่เจ้า

* ซือกี้เถียน เป็นคำที่ชาวบ้านในสมัยโบราณของจีนใช้เรียกขุนนางผู้สุจริตและมีความยุติธรรม

เชี่ยวชาญยิ่งกว่าคือศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลง เขามักจะดูดวงชะตาเอง แต่บอกผลลัพธ์ให้ผู้อื่นรู้น้อยยิ่ง เรื่องเหล่านี้แม่ล้วนรู้หลังจากแต่งเข้ามาแล้ว ที่ท่านปู่เจ้าวางหมากไว้มิใช่ต้องการหาผู้ที่เดินหมากเป็น แต่ต้องการหาว่าที่สะใภ้คนโตที่เขาทำนายออกมาได้

ปีนั้นแม่อายุสิบแปด ปีตามารดาพาแม่ออกท่องเที่ยวทั่วสารทิศ เที่ยวเพลินจนลืมไปโดยสิ้นเชิงว่าต้องหาคู่ครองให้แม่"

เงินร่วงซู่ได้ยินแล้วก็รู้สึกอิจฉาอย่างยิ่งยวด ในยุคสมัยเช่นนี้หญิงสาวที่สามารถท่องเที่ยวชมภูเขาแม่น้ำไปทั่วทุกหัวระแหงพบเห็นได้น้อยยิ่งนัก ตอนหลี่ซื่อยังเยาว์วัยจะต้องมีความสุขมากเป็นแน่แท้

"ปีนั้นท่านลุงใหญ่ของเจ้าสอบเคอจวี่ เสร็จจนหมายถึงสิบแปดฉบับด้วยกันมาบอกให้พวกแม่เที่ยวเล่นข้างนอกของพวกแม่ไปอย่าได้ไปเยี่ยมเขาที่เมืองหลวงเป็นอันขาด ท่านตาเจ้าอ่านแล้วก็น้ำชูน้ำตาไหล เชื่อกันว่าเขากำลังพูดในสิ่งที่ตรงข้ามกับความคิด แล้วพาแม่เร่งเดินทางทั้งวัน ทั้งคืนไปยังเมืองหลวง

ไม่ง่ายเลยกว่าจะไปถึง กลับพบว่าในจวนว่างเปล่า ท่านลุงใหญ่ของเจ้าราวกับผีวิชาล่องหน ไม่รู้หนีหายไปทีใด วันประกาศผล แม่ไปตักรอกท่านลุงใหญ่ของเจ้าที่หน้ากระดาน...พอได้เห็นท่านพ่อเจ้าก็ถูกใจตั้งแต่แรกเห็น"

เงินร่วงซู่คึกคักขึ้นมาแล้ว *เวลานี้น่าจะมีเบียร์กลั่มถั่วลิสงสักหน่อย!*

"ดังนั้นท่านแม่จึงตกหลุมรักท่านพ่อตั้งแต่แรกพบหรือเจ้าคะ"

หลี่ซื่อหูแดงเรื่อ "ไม่ถึงกับตกหลุมรักแต่แรกพบกระมัง เขาสอบได้อันดับธรรมดา แค่เห็นก็รู้ว่าความคร่ำครึขึ้นสมอง คนผู้นั้นแปลกประหลาดถึงเพียงนั้น หน้ากระดานประกาศผลมีคนถึงสามพันคน กลับมีแค่เขา

ที่เข้ามาอยู่ในสายตาแม่แทบจะในทันที

นั่นเป็นครั้งแรกที่แม่ได้รู้ว่าคนในจวนทำงานได้รวดเร็วเฉียบขาด แม่เพิ่งจะพูดว่าตนเองถูกใจคนผู้นี้ เวลาก็เพียงหนึ่งก้านธูปทางกงชั้นในของท่านพ่อเจ้าสี่อะไรยังเอาจามาวางอยู่บนโต๊ะแม่ได้

แม่ไม่อยู่ที่เมืองหลวงตลอดทั้งปี ดังนั้นสกุลเงินเล็กน้อยอะไรก็ไม่มีทางเลือกมาถึงแม่ แต่ประจวบเหมาะกับการที่ท่านปู่เจ้ากำลังวางกระดานหมากพоди แม่ท่องตำราหมากอยู่สามวันสามคืนจนวิงเวียนตาลาย เห็นใครก็กลายเป็นสีดำกับสีขาวไปหมด..."

เงินวังซูฟังแล้วก็พยักหน้าแรงๆ นี่ก็ถึงเวลาใช้ความรู้ค่อยแค้นใจว่ามึนน้อย คนงามอยู่ตรงหน้ากลับสนใจที่แขนสั้น

"ท่านแม่เพิ่งเริ่มศึกษาหมากล้อม แล้วเอาชนะได้อย่างไรเจ้าคะ"

หลี่ซือหัวเราะพริตออกมา "หมากใกล้จบกระดานที่ท่านปู่เจ้าวางไว้วันแม่แก็ไม่เป็นโดยสิ้นเชิง แม่ถือเม็ดหมากไว้ ลังเลอยู่เป็นครึ่งวันก็ยังวางลงไปไม่ได้ ขณะนั้นเองสุนัขตัวหนึ่งกลับฟุ้งมา แม่ตกใจจนสะดุ้ง เม็ดหมากในมือเกิดร่วงลงไป ขณะแม่อดทนไม่ไล่ตามออกไปเตะสุนัขตัวนั้น คนที่ล้อมรอบก็ปรบมือแปะๆๆ บอกว่าแม่ชนะแล้ว"

เงินวังซูหัวเราะเหอะๆ นางว่าแล้วว่าหลี่ซือผู้นี้มีองค์เทพยุโรป* ประทับร่างมาตั้งแต่เล็ก!

"วันรุ่งขึ้นสกุลเงินก็มาสู่ขอทันที! แม่รู้ว่าต้องเป็นประสงค์ของท่านปู่เจ้าแน่นอน" หลี่ซือพูดพลางลอบซ่อนตามองไปยังเรือนพักของฮูหยินผู้เฒ่าเงินปราชญ์หนึ่ง เสียงเบาหลงหลายส่วน "ยามนั้นท่านย่าเจ้ามิได้อ่อนโยนน่าชดใจไล่เท่าปัจจุบัน นางเป็นคนที่ใช้มั่งวอดอย่างมาก"

* องค์เทพยุโรป หมายถึงคนที่โชคดีมาก

เงินวังซุพชักหน้า ดูจากที่สูหยินผู้เฒ่าเงินเลือกสามี่ให้เงินเถียนก็
รู้แล้ว นางแทบอยากจะตรวจสอบให้แน่ชัดแม้แต่กระทั่งในหนึ่งวัน
คุณชายไต่วกินข้าวไปก็มืด ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ตรวจสอบหลัซื่อจนพรุณ
ทุกชอกทุกมุมในขณะที่เลือกสะใภ้ให้บุตรชายคนโตของตนเอง

แม้จะบอกว่าสกุลหลัพยายามปิดบังซ่อนเร้น แต่ได้ฟ้าไม่มีกำแพงใด
ไม่มีหู หากตั้งใจจริงมีหรือจะหาเงื่อนงำไม่ได้

หลัซื่อจับพลัดจับผลูเข้ามาในสกุลเงินแล้วก็ไม่มีเหตุให้คืนกลับไปอีก
ต่อให้หลัซื่อทนายหน้าไหว สกุลเงินซึ่งอวดตัวว่าเป็นตระกูลบัณฑิตก็
ทนายหน้าผู้คนไม่ไหว

ไม่ว่าดีหรือชั่วก็มีใช้ท่านไปสูขอมาเองหรือไร เงินวังซุคิดพลาง
ชนหน้ากับไหลหลัซื่อ กล่าวเสียงเบาว่า "หลายปีมานี้ท่านแม่ชีชีวิตไม่ถาย
เลยกระมัง"

หลัซื่อกะพริบตาก่อนจะส่ายหน้า "ถึงอย่างไรแม่ก็ใจกว้าง
ไม่คิดมาก วันนี้โกรธ พรุ่งนี้ก็ลืมแล้ว ไม่ได้รู้สึกว่าคุณซนขึ้นมอะไร"
นางพุดพลางมีท่าทางกังวลขึ้นมาอีก "แต่ว่าลูกแม่ ซื่อดีนี้ของแม่พวกเจ้า
พี่น้องล้วนไม่ได้รับถ่ายทอดไป แต่ละคนความคิดละเอียดลออ ต่อให้
เหยียนเจวี่ยผู้นั้นเป็นคนดี แต่ว่ามารดาเลี้ยงผู้นั้นของเขาแค่เห็นด้วยตา
ก็รู้ว่าอยู่ด้วยไม่ถาย อีกทั้งในจวนก็มีน้องชาย วันหน้าความสัมพันธ์ก็จะ
ยุ่งยาก แม้เขาจะเป็นบุตรชายคนโต แต่ผู้ก่อกวนหาได้ให้ความสำคัญกับเขา
ไม่แน่ว่าจะได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ แม่ไม่ใส่ใจเรื่องตำแหน่งบรรดาศักดิ์
เหล่านั้หรอกนะ แต่ก็สนใจที่คนจะเห็นเขาเป็นสิ่งที่กดขวาง เจ้าคิดดูสิ
ตอนแรกอาสะใภ้สามของเจ้ายังบอกเลยว่ามีคนต้องการลอบสังหารเขา
มาตั้งแต่เล็กแล้ว!"

หลี่ซื่อพุตพลางหวาดหวั่นขึ้นมา "ความจริงแล้วแม่ไม่ควรด่วนฟังคำล่อลวงของท่านย่าเจ้าเลย ควรจะทำตามที่แม่บอก หากครอบครัวที่มีเรื่องน้อยๆ ให้เจ้าแต่งออกไป จะได้มีความสุขไปชั่วชีวิต"

เฉินวังซูได้ยินแล้วก็อบอุ่นหัวใจยิ่ง "ดีทีปานนี้แล้ว วันนี้ท่านแม่นอนเป็นเพื่อนข้าแล้วกัน ท่านแม่ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ได้ซื้อดีเรื่องจิตใจกว้างขวางมาจากท่านแม่ แต่กลับได้รับความโชคดีมาจากท่านแทนมากมาย กองทัพมาซุนพลต้าน น้ำป่ามาเขื่อนดินกัน* เป็นข้าอินดีจะแต่งงานกับเหยียนเจวียเอง"

หลี่ซื่ออึ้งงันไป นางมองไปยังเฉินวังซู กลับเห็นอีกฝ่ายยิ้มจนตาเป็นเส้นโค้ง ดูมีความสุขอย่างยิ่งยวดจริงๆ ไหนเลยจะมีความสุขผืนใจอยู่ แม้แต่กระพริบ ในใจจึงสงบลงได้ช่วงสั้นๆ

นางถอนหายใจ เป็นครั้งแรกนับวันถึงค่อยกล่าวว่า "ในจุดนี้เจ้าก็เหมือนแม่แล้ว"

เฉินวังซูยิ้มปาก "อืม ไม่ว่าจุดใดข้าก็เหมือนท่านแม่ทั้งนั้น"

หลี่ซื่อหยิกแก้มเฉินวังซูด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ ก่อนผืนยิ้มขึ้นมา "อันที่จริงหลังจากที่แม่คลอดพวกเจ้าในใจก็แอบหวังกับตนเองว่าถ้ามีสักคนที่เหมือนกับแม่ก็คงจะไม่เลว ต่อมากลับค้นพบว่าพวกเจ้าล้วนแข่งกันสุขุมเยือกเย็น เทียบกันแล้วก็มีเพียงเจ้าซึ่งถูกท่านปู่ตามใจมาตลอดที่ชนกว่าคนอื่นหน่อย ต่อมาพอเจ้าเติบโตขึ้นทุกวันที่เปลี่ยนเป็นสุขุมหนักแน่นขึ้นมาเช่นกัน"

หลี่ซื่อพุตพลางมองตาเฉินวังซู "แต่เมื่อปีกลายหลังจากฝ่าบาทมอบสมรสพระราชทาน แม่ถึงคล้ายว่าได้เห็นเจ้าตอนยังเล็กอีกครั้ง"

* 'กองทัพมาซุนพลต้าน น้ำป่ามาเขื่อนดินกัน' เป็นสำนวน เปรียบเปรยว่าทุกปัญหาย่อมมีทางแก้

เงินวังชูซึ่งงั้นไป ขณะนางมาถึงที่แห่งนี้หลี่ซือกก็เคยพูดทำนองนี้ ยามนั้นนางคิดว่าตนเองไม่สามารถแสดงเป็นเงินวังชูได้อย่างสมบูรณ์ ต่อให้นางฝีมือการแสดงดีเพียงไรหลี่ซือกที่เป็นแม่แท้ๆ จะต้องค้นพบแน่นอนว่านางแตกต่างกับเงินวังชูในสมัยก่อนมาก

การเปลี่ยนแปลงของนางนี้ในจวนถึงกับไม่มีแม้แต่คนเดียวที่รู้สึก ว่าแปลก

ต่อมาเมื่อนางขบคิดอย่างละเอียดก็กระจ่างแจ้งแล้ว พ่อลูกสกุลเงิน ไม่อยู่จวนตลอดทั้งปี เหยาซือฟี่สะใ้เพ็งจะแต่งเข้าจวนมา ฮูหยินผู้เฒ่าเงิน ห่มเททั้งใจดูแลเงินเถียนที่อ่อนแอซึ่งโรคอาสะใ้ส้ามหากไม่ถูกไพนกกระจอก เรียกตัวก็ยากยิ่งที่จะอยู่ในจวน

ผู้ที่อยู่กับนางเข้าเย็นมีเพียงสาวใช้ประจำตัวและหลี่ซือกผู้เป็นมารดา เท่านั้น

"ท่านแม่รู้สึกว่ข้าเปลี่ยนไปมากหรือเจ้าคะ"

หลี่ซือกยี้ศรีระเงินวังชู "ตอนที่ท่านปู่เจ้ายังอยู่มักจะบอกว่าเจ้านิสัย เหมือนเขา แม่นอนคุดนึ่งดูก็ไม่รู้สึกว่เหมือนตรงที่ใด กลับเป็นช่วงนี้... ที่รู้สึกจริงๆ ว่ท่านปู่เจ้ามองคนไม่มีทางผิด"

64

หลี่ซือพูดอย่างนิ่งเฉย ทว่าเงินวังซูฟังแล้วกลับตกใจ

รุ่นหลานของสกุลเงินมิได้มีแค่เพียงนาง เงินเปย์ผู้เป็นปู่เหตุใดจึงเลี้ยงนางไว้ข้างกายผู้เดียว เป็นเพราะถูกใจที่นางมีแรงดุดนมนมาก หรือเพราะถูกใจที่นางมีทักษะจับเคราแข็งแกร่ง

นี่ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ปู่ชราไม่เลี้ยงหลานชายคนโต กลับเลี้ยงหนูน้อยที่ไม่ใช่คนโตและไม่ใช่คนเล็กอย่างนางแค่ผู้เดียว นี่เห็นได้ชัดว่าควรมีสาเหตุ

เงินวังซูคิดคำนวณในใจ ในสมองก็พลันมีแสงปรากฏวาบ หัวใจยิ่งสั่นระรัวกว่าเดิม

เงินเปย์เชี่ยวชาญศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลง ทั้งยังพูดเรื่องราวประมาณหนึ่งที่เหมือนเป็นจริง แต่ไม่ใช่กับหลี่ซือ ผู้คนกล่าวกันว่าเห็นตอนสามขวบรู้ไปถึงตอนชรา เงินวังซูในอดีตเห็นได้ชัดว่ามีนิสัยใจคอ

รวมถึงวิธีการจัดการเรื่องต่างๆ ไม่คล้ายกับเขา...ถ้าเช่นนั้นนางสามารถ
สันนิษฐานอย่างใจกล้าได้หรือไม่ว่าเงินเปยทำนายการมาถึงของนางได้
ตั้งแต่แรกแล้ว

เงินวังซุกคิดพลางมือสั่นเทา ช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงโชคชะตา
มาถึงแล้ว ถ้าระบบฟิงพาได้แม่หมูกี่ขึ้นต้นไม่ได้*

เงินเปยเก่งถึงเพียงนี้! ขอแค่นางศึกษาได้เสียวหนึ่งของเขา สามารถ
คำนวณอนาคตออกมาได้ นั่นไหนเลยจะยังต้องมารอคอยเนื้อเรื่อง
ล่วงหน้าที่ความตายใกล้มาเยือนแล้วระบบถึงค่อยส่งมาอยู่อีก

"ท่านแม่ ท่านปู่ได้ทั้งตำราเกี่ยวกับศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลง
อะไรไว้หรือไม่เจ้าคะ"

หลี่ซื่อกำลังเล่าเรื่องหนเก่า พอถูกเงินวังซุกถามเช่นนี้โดยไม่ทัน
ตั้งตัวก็หันหน้ามาอย่างงุนงงอยู่บ้าง ดวงตาเงินวังซุกแวววาวราวกับเป็น
เจ้าแมวน้อยเฝ้าวินที่นางเผลอไปเจอตอนออกจากจวนตอนกลางคืน
น่าขนหัวลุก!

หลี่ซื่อถอดแขนตนเอง ผ่านเทศกาลดวงอยู่แล้วแท้ๆ อากาศร้อนขึ้น
ทุกวัน แต่ไหนนางจึงรู้สึกเย็นวบบวบขึ้นมาเล่า

"น่าจะไม่มีแล้ว ยามนั้นเมืองตงจิงถูกล้อมกะทันหัน ข้าวของ
มากมายพวกเราขนมาไม่ทัน ระหว่างทางอพยพลงใต้อันตรายอย่างที่สุด
จึงยังมีสิ่งของสูญหายไประหว่างนั้นอีก มิเช่นนั้นล่ะก็ ลูกของแม่ก็คง
ไม่ถึงกับมีชีวิตรัตนทศเพียงนี้ ข้างกายมีหัวหน้าสาวใช้ปรนนิบัติเพียงสองคน
เมื่อก่อนตอนเจ้ายังเล็กข้างกายมีแม่นมสองคน บ่าวหญิงสูงวัยสี่คน สาวใช้

* แม่หมูกี่ขึ้นต้นไม่ได้ หมายถึงแม่หมูกี่จะได้รับอาหารที่มีไขมันมาก ร่างกายที่อ้วนท้วนของมันทำให้
การเคลื่อนไหวของมันยากลำบาก ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่แม่หมูจะปีนต้นไม้ได้ เป็นการเปรียบเปรยเสียดสี
ระบบในเรื่องว่าฟิงพาไม่ได้

ระดับหนึ่งสี่คน สาวใช้ระดับสองแปดคน บ่าวไพร่ใช้แรงงานอีกเต็มเรือน"

เงินวังซูเหิงเอตกอยู่บ้าง... โชคดีที่ไม่ได้มีมากเท่านั้นแล้ว มิเช่นนั้นนางอยู่ท่ามกลางผู้คนมากเช่นนี้คงต้องแสดงออกมาตามความเคยชิน เฝ้ารอยยิ้มที่เหมาะสมพอดีที่สุดออกมาทุกเวลา ช่างเหนื่อยเกินไปจริงๆ!

เมื่อเห็นหลี่ซือจะคร่ำครวญถึงอดีตพร้อมไปกับอวดความมั่งคั่งร่ำรวยขึ้นมาอีกแล้ว เงินวังซูก็ตัดบทนางทันควัน ลากนางขึ้นห่อเล็ก เปิดกล่องอาหารที่เหียนเจวี่ยืมให้มา

พากล่องอาหารเปิดออกเงินวังซูก็ตะลึงงัน

อาหารเต็มโต๊ะใหญ่ในงานเลี้ยงราตรีที่นางชอบกินก็ยื่นตะเกียบไปคีบที่ไม่ชอบกินก็ไม่แม้แต่จะมองสักแวบ ทว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่องอาหารนี้ล้วนเป็นสิ่งที่นางชอบกินทั้งสิ้น ไม่ขาดตกไปแม้แต่อย่างเดียว

เหียนเจวี่ยืมผู้้นั้นดื่มสุราเสียที่ใด กำลังมองนางกินดื่มอยู่มากกว่า

นางคิดพลางหน้าแดงน้อยๆ กระแอมกระไอเบาๆ สองสามที ขณะเดียวกันไปฉีกกั๊กดวงซามและตะเกียบเรียบร้อยแล้ว

เงินวังซูคิบน้อยไม่หันตาให้หลี่ซือ "ท่านแม่ลองกินดูเจ้าคะ กั๊กกน้อยเหียนเห็นข้ากินได้ไม่มากในงานเลี้ยง จึงตั้งใจให้คนทำมาหาต่างหาก"

หลี่ซือได้ยินก็ยิ้มชอบใจจนหุบไม่ลง "เด็กผู้นี้มีน้ำใจจริงๆ" นางพูดพลางใช้ตะเกียบคีบเข้าปากคำหนึ่งก่อนวางลง

"เฮ้อ...ไม่ใช่รสชาตินั้นแล้ว เมื่อก่อนนะในวังมีแม่ครัวแซ่โจวอยู่คนหนึ่ง ชำนาญการทำอาหารจากหน่อไม้ โดยเฉพาะหน่อไม้ดองที่นางทำเรียกได้ว่าล้ำเลิศเลยทีเดียว ขณะแม่อุ้มท้องน้องชายเจ้าได้กินไปหลายไห น่าเสียดายที่ในศึกเมื่อสิบปีก่อน...สรรพสิ่งยังคงเดิม แต่คนกลับมีอยู่แล้ว"

เงินวังซุ่มนหัวคิ้ว นางรู้ว่าเมื่อก่อนสกุลเงินเด่นดังอย่างยิ่งยวดในเมืองหลวง แต่คิดไม่ถึงเลยว่าหลัซื่อจะคุ้นเคยกับในวังถึงระดับนี้ นางเอ่ยปากเองยอมจะขอมาไม่ได้แน่นอน เช่นนั้นก็หมายความว่านางมีสหายเก่าอยู่ในวัง

"เมื่อก่อนท่านแม่กินของในวังบ่อยหรือเจ้าคะ"

หลัซื่ออึ้งงันไป นางขี้ต๊อระเงินวังซู่ "ก็ใช่ ตอนนั้นเจ้ายังอายุน้อย ทั้งยังไม่ได้อยู่ข้างกายแม่ วันทั้งวันอยู่กับท่านปู่เจ้า พบเจอแต่บรรดาตาเฒ่า ไม่ค่อยได้พบหน้าท่านป้าของเจ้าเสียเท่าไร"

"ท่านป้า?" เงินวังซู่เกิดความสนใจ

หลัซื่อพยักหน้า "ท่านป้าของเจ้าคนนี้เป็นญาติผู้พี่ของแม่ นางเรียบร้อย อยู่กับเหยาเผ้ากับเรือน เข้าวังตั้งแต่อายุสิบหก...เฮ้อ...ล้วนเป็นเรื่องในอดีตแล้ว ญาติผู้พี่อายุมากกว่าแม่เล็กน้อย สนทนากับแม่มาก ได้ของดีอะไรมา ได้กินอะไรอร่อยก็มักจะนึกถึงแม่เสมอ เอาละ เจ้าเองก็อย่ากินมากเกินไป ยามนี้ดีอยู่แล้ว กินมากเกินไปดีต่อสุขภาพ"

เงินวังซู่ตอบรับในลำคอคำหนึ่งแล้วเรียกไปฉื่อมาเก็บจานชามออกไป จากนั้นก็ล้างหน้าล้างตาอย่างละเอียดลออ

ดีกมากแล้ว หลัซื่อแทบจะหลับไปทันทีที่หัวถึงหมอน

เงินวังซู่มองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย ไม่ว่าทำอย่างไรก็นอนไม่หลับ นอกจากเวลาถ่ายหน้านางก็อยู่ตามลำพัง แทบจะไม่ได้นอนร่วมกับใครอย่างใกล้ชิดปานนี้มาก่อนเลย

หลัซื่อชอบยิ่งมาก ทำให้หางตามีรอยตีนกาปรากฏแล้วหลายเส้น ยามนี้นางคล้ายว่ากำลังฝันอะไรอยู่ ริมฝีปากกระดกขึ้นเป็นระยะ ก่อนที่เรียวคิ้วกับดวงตาจะขยับและมีท่าทางโศกเศร้าขึ้นมา

เฉินหวังซูคิดว่าวันนี้คุยเรื่องอดีตมาก ไม่รู้ว่ามีฝันของอีกฝ่ายจะ
กำลังระลึกถึงเรื่องชวนใจเต้นในวัยเยาว์ หรือกำลังประสบกับไฟสงคราม
ที่เมืองตงจิงเมื่อสิบปีก่อนอีกครั้งกันแน่

ทั้งราตรีนั้นผ่านไปโดยที่เฉินหวังซูไม่ได้นอน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเฉินหวังซูก็ลุกจากเตียง ย่องเบาๆ ด้วยกลัวจะรบกวน
หลี่ซือที่กำลังหลับสนิทจนตื่น

ห้องฟ้าทิศตะวันออกปรากฏสีเขียว เมื่อนั่งลงเบี่ยงหน้าหน้าต่างของ
หอเล็กทั้งตัวคนก็รู้สึกปลดปล่อยโล่งใจขึ้นมา

"คุณหนูๆ แยกแล้วเจ้าคะ กวักงน้อยเหียนแบกหนามมาขอร้อง* แล้ว"

เฉินหวังซูขมวดคิ้ว ยกมือทำให้มู่จินที่เฝ้าอะไวยววยเสียบเสียงลง
มู่จินแลบลิ้น ทว่าสายไปแล้ว เสียงของหลี่ซือดังออกมาจากหลังม่านเตียง
แล้ว

"มาก็มาสิ โยต้องตื่นตระหนก นายท่านกลับถึงจวนหรือยัง"

มู่จินพยักหน้า ก่อนจะค้นพบว่าหลี่ซื่อยังอยู่ด้านหลังม่าน มองไม่เห็น
ท่าทีของนาง จึงรีบตอบเสียงดังฟังชัดว่า "พอนายท่านเข้าประตูมา
ยังไม่ทันได้ดื่มชา กวักงน้อยเหียนก็ตามเข้ามาทันที นายหญิงใหญ่กับ
คุณหนูรีบไปดูหน่อยเถิด แบกหนามขอร้องเหียนจะเจ้าคะ!"

เฉินหวังซูหมดคำพูดอยู่บ้าง "แบกหนามขอร้องมีอะไรน่าอัศจรรย์
ในตำราประวัติศาสตร์เขียนไว้ชัดเจนแจ่มแจ้ง นี่เขาก็แค่ทำตามที่คนอื่นพูด
มีค่าขนาดที่เจ้าต้องตื่นตื่นเพียงนี้เชียว?"

มู่จินสะบัดหน้าไปมาเหมือนกลองปองแป่ง "คุณหนู ผิดแล้วเจ้าคะ!

* แบกหนามมาขอร้อง หมายถึงออกด้วยยอมรับความผิดก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะลงโทษ

สิ่งที่กั้วกงน้อยเหยียนผู้นั้นแบกมาไม่ใช่กั้วหงาม แต่เป็นกั้วทอง* ทำจากทองของจริง! ท่อนใหญ่ยักษ์ไม่แม้แต่จะห่อไว้ แสงวิบวับทำคนตาจะบอดเอาแล้วเจ้าคะ! หากโจรมาเห็นเข้าเกรงว่าคงได้ปล้นไปทั้งคนทั้งทอง!"

เงินวังชูพลันกระแอมกระไอขึ้นมา "แค่ๆๆ"

หมายความว่าอย่างไรระ นี่ข้าหวัดจะถูกน้ำลายตนเองทำเอาสำลักตายแล้ว!

"ทอง?...หมายถึงทองคำ?" เงินวังชูถามย้ำอีกครั้ง

มูจินพยักหน้า "ถูกต้องเจ้าคะๆ" ไม่รู้เหมือนกันว่ากั้วกงน้อยเหยียนวางแผนมานานเท่าไรแล้ว นี่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้วแล้วกระมัง นายท่านโมโหแทบกระอัก กำลังชี้หน้าด่าเขาอยู่เจ้าคะ!"

ขณะนางกำลังพูดก็ค้นพบว่าเงินวังชูวิ่งเหยาะๆ เข้าห้องไปให้ไปจ๊อเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แล้ว

เงินวังชูร้อนใจดังไฟเผา เงินชิงเจี้ยนด่าคนคมปานมิด ถ้าเกิดด่าจนทำคนงามกับทองหนีไปแล้ว เช่นนี้นางมีโชขาดทุนย่อยยับหรือไร!

เหยียนเจวียใช้ได้ี่นา! แบกทองมาขออภัย ทำได้วิเศษยิ่ง!

* ในภาษาจีนคำว่าทองออกเสียงว่าจิน ซึ่งคล้ายกับคำว่าไม้หนามที่ออกเสียงว่าจิง

65

ขณะเดินวังงูรุดมาถึงเรือนใหญ่ เวยายังผ่านไปไม่ถึงหนึ่งถั่วชา
หลิซื่อยังไม่ทันแม้แต่จะบ้วนปาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงล้างหน้าหวิมม
ก็รีบมาเกลี้ยกล่อมสามีของตนเพื่อช่วยว่าที่ลูกเขย

นางเพ็งจะเดินถึงหน้าประตูก็ได้ยินเสียงจางซามตกแตกโครมคราม
ดังมาจากในห้อง

ในลานเรือนว่างเปล่า บรรดาบ่าวไพร่ล้วนไปหลบไกลๆ กันหมดแล้ว
เห็นได้ชัดว่าสองคนที่ด้านในล้วนเป็นบุคคลมีหน้ามีตา วันนี้เจ้าฟ่งที่
พวกเขาคุยกัน วันพรุ่งนี้พวกเขาอาจจะทำให้เจ้าไม่มีที่ยืน

เงินซิงเจี้ยนเปล่งเสียงที่ก็เหมือน 'ครูประจำชั้น' ที่ค้นพบว่า
ขณะหมดพักกลางวันนักเรียนในชั้นยังตะบอกลอยอยู่ในสนาม เขาแผดเสียง
อย่างบ้าคลั่ง "คนทั้งเมืองล้วนพูดว่าเจ้าเป็นคนไม่เอาถ่าน! ข้าเพียงคิดว่า
คนเราไม่อาจตัดสินจากหน้าตา น้ำทะเลไม่อาจตัดสินจากการตวงวัด*

* 'คนเราไม่อาจตัดสินจากหน้าตา น้ำทะเลไม่อาจตัดสินจากการตวงวัด' เป็นสำนวน หมายถึงอย่าตัดสินคน
ที่ภายนอก

แม้เจ้าจะเกิดมา...แต่มีรากของบิดาเจ้าอยู่จะแยได้สักเท่าไร! วันนี้ได้เห็น มีแต่จะหนักกว่าค่าเล่าลือ! ฝ่าบาทมอบสมรสพระราชทาน ข้าไม่มีสิ่งใด จะพูด ทว่าเจ้า...ทว่าเจ้า..."

เสียงของเงินซิงเจี้ยนนั้นเห็นได้ชัดว่าโกรธสุดขีดแล้ว!

เงินวังซู่ที่ลอบฟังอยู่นอกห้องรีบพุ่งตัวเข้าไป ท่านพ่อของนางห่มถ้วย ก็ห่มไป แต่ถ้ามเกิดโชคร้ายเศษกระเบื้องนั้นกรีดถูกใบหน้าของเหียนเจวีย เข้า เช่นนั้นมิใช่ต้องวางแผนถอนหมั้นอีกครั้งหรือ

นั่นจะเหนื่อยเกินไปแล้ว!

"ท่านพ่อ!"

เหียนเจวียลูบหน้า ก่อนหันหน้ากลับไปด้วยท่าทางน่าสงสารเป็น หน้ากหนา ใบหน้าน้อยๆ อันสะอาดสะอ้านของเงินวังซู่เป็นดังสายพิรุณ ที่โปรยมาได้ทันกาล

เมื่อก่อนเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งใดเรียกว่า 'ฝนตกในฤดูแล้ง' แต่บัดนี้ เข้าใจแล้ว

ว่าที่พ่อตาผู้^{นี้}ของเขาดูร้ายเกินไปจริงๆ เป็นเหมือนอาจารย์ที่ เข้มงวดที่สุดในสำนักศึกษาเลยที่เดียว

เหียนเจวียคิดพลางตัวสั่นเทา ขยับกึ่งทองที่หนักแน่นหนักบนตัว วางลงบนพื้นเบาๆ ก่อนร้องเรียกด้วยความลึงโลดจากหัวใจ "เซี่ยนจู!"

เงินวังซู่กระแอมกระไอ "ข้าได้ยินว่าท่านพ่อกลับมาแล้วจึงได้ รับมาหา ไม่คิดว่ากั้วกงน้อยเหียนจะอยู่ด้วย ยังเข้าตรู่อยู่เลย ไฉน ท่านพ่อถึงระเบิดโทสะลูกใหญ่ปานนี้"

นางพูดพลางรินน้ำชาถ้วยใหม่ให้เงินซิงเจี้ยน ก่อนจะกล่าวกับ เหียนเจวียด้วยใบหน้านิ่งๆ ว่า "นี่กั้วกงน้อยเหียนกำลังทำอันใด

สกุลเงินของพวกข้าเป็นตระกูลบัณฑิต ท่านแบกของสี่ทองระยิบระยับ
เพียงนี้มาหาถึงจวน..."

กึ่งทองที่เหยียนเจี๋ยแบกมานั้นถ้าบอกว่ามันคือกึ่งทองก็เป็นการ
ยกย่องกึ่งทองเลยทีเดียว นี่เป็นต้นเรียกเงินที่มีสี่ทองระยิบระยับชัดๆ
ตัดเรื่องความทองอร่ามที่ชวนให้คนหลงรักของมันออกไป รูปร่างของมัน
ก็ไม่แตกต่างจากกึ่งซึ่งแดงในลานเรือนของเงินวังซูที่ชอบยื่นออกนอก
กำแพงกึ่งนั้นเสียเท่าไร

เพียงแต่ไม่มีใบและคู่มือนามตะปุมตะป้าอยู่บ้าง ทำให้คนเห็น
แวบเดียวก็นึกไปถึงคำว่าแบกนามขอภัย

เงินวังซูเสียดายอยู่บ้างว่าหากมีใบวันใดตกยกขึ้นมาก็เด็ดออกมา
หนึ่งใบ ตกยกอีกก็เด็ดอีกหนึ่งใบ เอามาทำเป็นของสืบทอดในตระกูล
ก็พอจะให้ลูกๆ หลานๆ ตกยกไปได้อีกนานแสนนาน...

กลิ่นเหม็นเงินเหม็นทองอันหยาบช้า* นี่นางชอบสุดๆ!

หากแต่เงินชิงเจี้ยนเป็นผู้ใด สกุลเงินเป็นตระกูลเช่นไร...

ก็เป็นตระกูลบัณฑิตเก่าแก่ที่น่าให้อภัยยิ่งกว่าผีฟ้า กินสายลม
ดื่มน้ำค้าง หิวจนหน้าเหลืองตัวลีบแล้วยังอวดตัวว่าสะอาดบริสุทธิ์
เพียงกำลังอดอาหาร ไม่นานก็จะได้ขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียนอย่างไรเล่า!

เงินวังซูเพิ่งจะคิดก็รู้สึกเจ็บที่หน้าตนเองขึ้นมา

ได้ยินเพียงเงินชิงเจี้ยนด่าว่า "หากเขาแบกต้นไม้ทองมาหาถึง
ประตูจริงฯ ข้าคงยังคิดว่าเขาเห็นบุตรสาวข้าสำคัญ ชมเขาสักคำ แล้ว
รับไว้เป็นสินสอดได้อยู่หรือ!"

ท่านพ่อ! ท่านไม่ใช่ควรด่าว่าข้าต่ำหรือหรือ!

* กลิ่นเหม็นเงินเหม็นทองอันหยาบช้า ใช้เหน็บแนมคนรวยที่โลกและหยาบคาย

ไม่ใช่สิ แล้วท่านพ่อโมให้เรื่องอะไร

"เจ้าบอกว่าเจ้าไม่เข้าใจ ก็อย่าได้หนีความผิด ทำตัวดีๆ ไม่เป็นหรือ
เจ้ารู้หรือไม่ว่านี่คืออะไร นี่คือของในสุสาน เจ้านำสิ่งนี้มาเยื่อนถึงประตูวนช้า
มีเจตนาอันใด"

เหยียนเจี๋ยตกใจยกใหญ่ ย่อตัวลงดูต้นไม้เรียกเงินต้นนั้น ไม่ว่า
ดูอย่างไรมันก็แฝงด้วยลักษณะอันเป็นมงคลมั่งคั่งร่ำรวย มีตรงใดที่
เหมือนเป็นของในสุสานกัน

"เรื่องนี้ข้าไม่ทราบจริงๆ ข้ายังไม่ได้รับอนุญาตจากท่านลุงเงินก็
ไปกราบทูลขอให้ฝ่าบาทมอบสมรสพระราชทานแก่ข้ากับเหยียนเจี๋ยโดยพลการ
เป็นความผิดใหญ่หลวง เดิมคิดจะเลียนอย่างคนโบราณ แบกหนาม
ขอภัย แต่ผู้แซ่เหยียนรู้สึกว่าการใจไม่พอ จึงไปเลือกสิ่งนี้มาจากใน
ห้องเก็บของ มันมีหน้าตาเหมือนกิ่งหนามไม่พอ ยังล้ำค่ายิ่งยวด เปรียบเสมือน
ความตั้งใจจะขอภัยของผู้แซ่เหยียน ข้าความรู้น้อย ไม่ทราบจริงๆ ว่าสิ่งนี้
เป็นของที่ขุดมาจากสุสาน นี่ๆ...ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด ยังคงหวังว่าท่านลุงเงิน
จะโปรดอภัยให้ด้วยขอรับ!"

เงินชิงเจี้ยนได้ยินก็ยิ่งโกรธหนัก "ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิดอันใด?! เพราะ
ไม่รู้นี่ละถึงมีความผิด สิ่งของพื้นฐานเช่นนี้ ขอเพียงใส่ใจสักนิดล้วน
มองออกได้ทั้งนั้น...วันๆ เจ้าเอาแต่ชนไก่ลักสุนัข เรียนรู้แต่เรื่องอะไร
เจ้าเรียกข้าว่าลุงนี้มิได้เรียกผิด ข้ากับบิดาเจ้าก็นับว่าเคยรู้จักกัน อีกทั้ง
เจ้ากำลังจะแต่งงานกับวังซู่ของข้า ข้าที่เป็นผู้อาวุโสก็ต้องอบรมสั่งสอนเจ้า
ให้ดี วันนี้ข้าขอพูดไว้ตรงนี้ หลังเจ้าแต่งบุตรสาวข้าแล้ว หากยังกล้าไปเดิน
โอ้อวดอยู่ข้างนอกส่งเดช ทำเรื่องอะไรเสื่อมเสียมาถึงชื่อเสียงบริสุทธิ์
นับร้อยปีของตระกูลข้า ทำให้วังซู่เยหน้าไม่ขึ้นในเมืองนี้ก็อย่ามาหาว่า

ข้าไม่เกรงใจ หากเจ้าทำไม่ได้ เช่นนั้นก็ถอยไปแต่เนิ่นๆ ซี่มำเร็วไปที่วัง
ตอนนี้ยังทันที่จะขวางไม่ให้ฝ่าบาทออกพระราชโองการลงมา มิเช่นนั้น
พวกเรา ก็ไปคุยกันต่อพระพักตร์ ดูซิว่าเจ้านำสิ่งของของคนตายนั้นมา
ส่งให้ข้าแต่ข้าตรูเพราะมีเจตนาใดกันแน่ ขอเพียงเจ้าสามารถฟังคำพูด
ของข้าข้าหูได้สักสองสามคำ เรื่องวันนี้จะไม่ขอภัยก็ไม่ใช่ไร! มิเช่นนั้น
ก็วกน่อยเหียนเอาตัวมาส่งถึงประตูพร้อมกับของสิ่งนี้ คือต้องการร่วมฝัง
เป็นเพื่อนข้ากระนั้นหรือ"

เงินวังชูเห็นแล้วก็ให้สะเพือนใจ นางถอยหลังไปก้าวหนึ่งอย่าง
เงียบเงียบ

ประเดี๋ยวก่อนท่านพ่อ ข้าเองก็ดูไม่ออกเหมือนกัน! บนตัวมันมี
ตรงจุดใดเขียนไว้ว่าของในสุสาน!

นางหันไปมองเหียนเจวีย หน้าผากมีเหงื่อซึม สองขาอ่อนแรงแล้ว!
นี่ก็คือคนงามผู้บอบบางที่ชวนให้คนรักและสงสาร!

นี่คืออาการสันเทาที่ออกมาจากสัญญาตญาณส่วนลึกในดวงวิญญาณ
หลังจาก 'เด็กไม่ตั้งใจเรียนมองเห็นอาจารย์ผู้มีความรู้'

"ข้าโน้มรับการอบรมสั่งสอนของท่านลงเงินขอรับ"

เงินชิงเจียนแค้นเสียดก่อนเอามือไพล่หลัง "เจ้าตามข้ามาก่อน
บุตรสาวสกุลเงินก็มีใช้จะแต่งงานด้วยง่ายดายปานนั้น"

เหียนเจวียเห็นเขามีน้ำเสียงอ่อนลงบ้างแล้วก็โล่งใจ ค่อยมีเวลา
หยิบผ้าเช็ดหน้าเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ให้
เงินวังชู จากนั้นก็เร่งฝีเท้าเดินตามเงินชิงเจียนไปยังห้องชั้นใน

เงินวังชูเห็นแล้วก็ขยับตัวคิดจะไปแอบฟังในทันที แต่กลับถูก
เงินชิงเจียนถลึงตาไล่กลับมา

นางมองประตูห้องชั้นในที่เปิดลงอย่างช้าๆ ในใจประหนึ่งมีแมวขวน
กัมปนาท

ทำอย่างไรดี นางคิดไม่ออกจริงๆ ว่าเงินชิงเจี้ยนกับเหยียนเจวีย
จะมีเรื่องใดให้คุยกันได้

คนทั้งสองเข้าไปเป็นพักใหญ่ก็ยังไม่ออกมา

เงินวั่งชูตะขาค้วยความเบื่อหน่ายสุดขีด ได้ยินเพียงเสียงใสเสนาะ
ดังขึ้นมา คล้ายว่ามีโลหะอะไรตกลงพื้นแล้วกลิ้งอีกสองรอบ

ครั้นนางก้มหน้าลงมองก็หวัดจะกัดลิ้นตนเอง

นางเห็นเพียง 'กิ่งไม้ทอง' ที่เหยียนเจวียแบกมาหักเป็นสองท่อนแล้ว
กิ่งที่เล็กกว่ากลิ้งหลุนๆ ไปด้านข้าง...

เงินวั่งชุมองรอบข้าง ลอบอุทานคำหยาบในใจ ก่อนจะพุ่งตัวไปเก็บ
กิ่งไม้ทองที่หักท่อนนั้นขึ้นมาทันที

มิน่าถึงเป็นของที่ใช้ฝังร่วมกับผู้ตาย เพราะแค่ทำให้ดูดีภายนอก
ก็หลอกคนตายได้แล้ว...กิ่งไม้นี้ถึงกับกลวงตรงกลาง!

มิใช่นางมีกำลังเหนือมนุษย์ที่ไม่อาจบอกได้อะไรถึงเตะของเล่น
ตุ๊กๆ นี้พังได้อย่างเด็ดขาด แต่ต้องเป็นตัวมันเองพังอยู่แต่เดิมแล้วแน่นอน!

เงินวั่งชวย่อตัวลง จับกิ่งไม้นั้นแหยขึ้นไป แต่ทำอย่างไรก็ต่อไม่ติด...

66

เงินวังชุดิพลางยอตัวลงต่ำกว่าเดิม ยกกึ่งไม้ขึ้นขึ้นดูอย่างยากลำบาก
เป็นเหมือนที่นางคิดไว้ของสิ่งนี้กลวงตรงกลางถึงได้ส่งเสียงใสเสนาะออกมา
ขณะตกพื้น แต่ด้านในดำสนิทกลายเป็นบ่อน้ำที่มองไม่เห็นกัน

ไม่ได้มีของประเภทแผนที่สมบัติหรืออะไรซ่อนอยู่

เงินวังชุดวางกึ่งไม้ขึ้นกลับลงที่เดิมอย่างประดักประเดิดอยู่บ้าง ก่อนจะ
มองไปที่หน้าประตูด้วยท่าทางราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หน้าประตูว่างเปล่า หล่ซื่อไอ้ไอไม่ยอมมาเสียที

ครู่หนึ่งผ่านไปประตูห้องชั้นในก็เปิดออกแล้ว

เงินวังชุดลุกขึ้นยืนสำรวจสีหน้าท่าทางของคนทั้งสองอย่างระมัดระวัง
เหยียนเจี๋ยดูงงงอยู่บ้างประหนึ่งเป็นลูกแกะหลงทาง

ส่วนเงินชิงเจี้ยนสงบนิ่งเสียเหมือนเป็นรูปสลักหินในศาลเจ้า คิ้ว
ไม่กระดิกแม้แต่บ่อย มองความคิดความอ่านของเขาไม่ออก ท่าทางดูดัน

เกรี้ยวกราด ความโมโหโกรธาของเขาก่อนหน้านี้คล้ายว่าออกมาจาก ภาพฝันของเงินวังชูเองก็มีปาน

"เจ้ากลับไปก่อนเถอะ ทุกอย่างจัดการไปตามธรรมเนียมก็พอ ก่อนวันแต่งงานอย่ามาเยื่อนจนฆ่าส่งเดชอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือจะ พบวังชูไม่ได้ มันเป็นการผิดธรรมเนียมมารยาท"

เหยียนเจี๋ยพยักหน้าอย่างดูไม่ค่อยมีสตินัก เดินออกไปอย่างว่าง่าย รวากับเป็น 'หุ่นยนต์ที่ถูกป้อนคำสั่ง' แม้แต่สายตาก็ยังไม่แลเงินวังชูแม้แต่ นิดเดียว

เงินวังชูเห็นแล้วก็ตกใจ หรือว่าบิดาของนางจะได้รับถ่ายทอดวิชา จากนางเผ่าทริกา* ผิงยัณฑ์เป็นตายเข้าไปในตัวคนแล้ว

หรือว่าอันที่จริงนิยายที่นางทะเลเข้ามาไม่ได้เป็นนิยายรัก แต่เป็น นิยายสยองขวัญ

ครั้นเหยียนเจี๋ยจากไปแล้ว เงินชิงเจี้ยนถึงได้ขมวดคิ้วมองมายัง เงินวังชู "วันนี้เจ้ากระทำการบู่มบามเกินไป อย่าว่าแต่พระราชโองการ ยังไม่ออกมา ต่อให้ออกมาแล้ว トラบไตที่เจ้ายังไม่ออกเรือนก็ยังเป็น บุตรสาวสกุลเงินอยู่ มีเหตุผลอะไรที่พอบุรุษคนนอกมาถึงก็รีบปรีมาหา ทำโทษกับบริวารเจ้าจนกว่าจะถึงวันแต่งงาน ปักชุดเจ้าสาวกับเถียนเอ๋อร์ ไปตีๆ องค์ชายสี่เสด็จกลับเมืองหลวง สถานการณ์ในราชสำนัก เปลี่ยนแปลงร้อยแปดพันเก้าในช่วงพริบตา บัดนี้เจ้ารวมถึงสกุลเงินและ จวนผู้กั้วกั้วล้วนมีพันมือต้องการมาหยั่งเชิง หลบอยู่ในจวนก็ดีเหมือนกัน"

เงินชิงเจี้ยนพูดพลางมีท่าทางอึดอัดขึ้นมาเล็กน้อย "พ่อกับนางเหยียน ฉางเกอไม่อยู่ในจวนตลอดทั้งปี พี่สะใภ้ใหญ่ของเจ้านิสิย์สุขุมหนักแน่น

* ตัวละครในเรื่องมังกรหยก มียัณฑ์เป็นตายเป็นหนึ่งในวิชาสำคัญ ใช้ควบคุมชาวยุทธินให้ทำตามคำสั่ง

ให้ความสำคัญกับชนบทรรมเนียมเกินไป แม้จะเคารพท่านแม่ของเจ้า แต่ยากที่จะสนิทรู้ใจ มีก็แต่เจ้า...เฮ้อ...ก่อนออกเรือนจงอยู่เป็นเพื่อนแม่เจ้า ให้มากแล้วกัน"

เงินวังซูอึ้งงันไป แววดาวบไหว ก่อนเอ่ยถามหยิ่งเชิงว่า "ที่หมู่บ้าน สกุลจางวันนั้นนางเกอไปพบจางเฉาเออร์แล้ว ท่านพ่อควรอบรมเขาให้ดี จิงจะถูก หากลูกออกเรือนไปแล้ว ท่านพ่ออยู่ข้างนอกน้อยลง กลับจวนมาอยู่เป็นเพื่อนท่านแม่ให้มากขึ้นได้หรือไม่เจ้าคะ"

เงินชิงเจียนพยักหน้าด้วยใบหน้าไร้แวทวันไหว "นางเกอเห็นแก่เล่น ชอบความครึกครื้น มิใช่พฤติกรรมของปัญญาชน พ่อลงโทษกับภริเวณ ให้เขาคัดหนังสือแล้ว ปีใหม่ถึงจะกลับมาได้ รับเบี้ยหวัดจากพระองค์ก็ พึ่งแบ่งเบาความทุกข์ของพระองค์ พ่อเองก็ทำตามคำสั่ง"

เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้นมองเงินวังซูปราดหนึ่ง เงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนเอ่ยปากพูดอย่างปลงอนิจจัง "เหยียนเจวี่เองก็เป็นคนน่าสงสาร เช่นกัน"

เงินวังซูได้ยินแล้วก็คิดว่าในเรื่องนี้มีเงื่อนนำซ่อนอยู่ นางยังอยากรจะถามอีก ทว่าเงินชิงเจียนกลับโบกมือ

"เรื่องบางเรื่องถึงเวลาที่เจ้าสมควรรู้ย่อมจะได้รู้เอง ไม่จำเป็นต้องถามให้มาก กลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน อีกประเดี๋ยวพระราชโองการ น่าจะมาถึงแล้ว"

เงินชิงเจียนพูดคำไหนคำนั้นมาแต่ไหนแต่ไร พูดแล้วย่อมลงมือทำ มีอำนาจบารมีอย่างมากในสกุลเงิน แม้แต่เงินวังซูก็ยังไม่กล้าหุนหัน พลันเล่นส่งเดช

นางคิดว่าไม่ควรเชื่อสิ่งใดง่าย ๆ คนที่นี้แต่ละคนมีความคิดคดเคี้ยว

ประหนึ่งทางบนเขาสิบแปดแลี้ยว* ไม่แน่ว่าเรื่องที่พูดออกมาอาจจะเพื่อหลอกลวงก็เป็นได้ สู้นางแต่งงานกับเหยียนเจี๋ยก่อนแล้วค่อยสืบดูเองยังดีเสียกว่า

ภาพที่เงินวังซูไม่ได้เห็นคือพอนางจากไปเงินชิงเจี้ยนก็ย่อตัวลงเก็บกิ่งไม้ทองที่ก่อนหน้านี้เงินวังซูเตะหักขึ้นมาทันที จากนั้นก็เดินรอบต้นไม้ทองนั้นสามรอบ มือจับเทียบอยู่กลางอากาศหลายที

เมื่อแน่ใจในตำแหน่งก็เดินตรงไป นำกิ่งที่หักนั้นฝังลงบนกิ่งอีกกิ่ง เสี่ยงกรีกิโสเสนาะดังขึ้นในห้วง

บนหน้าเงินชิงเจี้ยนปราศจากระลอกคลื่น เดินไปตรงจุดที่เงินวังซูทำหักก่อนหน้านี้อีกครั้ง แล้วย่นนิ้วสองนิ้วล้วงไปคืบผ้าไหมชิ้นหนึ่งออกมา

ผ้านี้บางราวกับปีกจักจั่น คนแทบจะมองไม่เห็น

ด้านบนมีเส้นยักย้อเหมือนไส้เดือนวาดอยู่ เงินชิงเจี้ยนหยิบขึ้นมาส่องกับแสงแดดนอกหน้าต่าง ผ้าไหมนั้นก็กลายเป็นแผนที่ในชั่วพริบตา เขาคล้ายวามองอะไรออกไปหน้าจึงเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย

เขาสอดผ้าไหมนั้นเข้าไปในแขนเสื้อเสร็จก็ยื่นมือออกไปหิ้วต้นไม้ทองที่นอนอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วนำมันเข้าไปในห้องชั้นใน

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ออกมาอีกครั้ง ทว่าในมือว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้นแล้ว

พระราชโองการเรื่องสมรสพระราชทานจากในวังมาถึงราวๆ พลบค่ำ เวลากำหนดได้ถูกละหุกลงอย่างยิ่งยวด คือวันที่สิบห้าเดือนถัดไปนั่นเอง ถึงกับ

* ทางบนเขาสิบแปดแลี้ยว เป็นเพลงที่ร้องโดยหลี่ฉงซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

เลื่อนงานแต่งงานขององค์ชายเจ็ดกับเกามู่เจิงออกไป แล้วจัดงานมงคลของพวกนางขึ้นก่อน

พอเป็นเช่นนี้คนทั้งเมืองจะมีใครไม่ชื่นชมว่าฮ่องเต้รักใคร่เอ็นดูเหยียนเจวียิ่งกว่าพระโอรสแท้ๆ ของตนเองบ้าง

เงินวังซูรับพระราชโองการแล้วก็ถูกกับบริเวณอีกครั้ง มีเพียงหลี่ซื่อที่อยู่จนหัวหมุน ถือใบรายงานของมีค่าเป็นปึกหนามาให้นางเลือกทุกวัน เพื่อจะเตรียมสินเดิม

สกุลเงินมีเกียรติประวัติความเป็นมาอย่างยาวนาน ปกติเก็บเยียบไม่ไฉ้วอด ครั้นถึงเวลาต้องเขียนรายการสินเดิมสมุดสองเล่มหนึ่งฉบับหนึ่ง แจ็งก็ถูกมอบมาถึงมือเงินวังซู นางถึงได้มีความรู้สึกชัดเจนขึ้นมาจริงๆ ว่าตนเองเป็นเศรษฐินีที่กำลังจะเลี้ยงดูลูกเด็กหนุ่มรูปหล่อ!

ยามคนมืงานอยู่เวลาก็ก้าวไปไวรากับติดปีกบิน เพียงไม่นานก็ล่องเข้าเดือนหกแล้ว

อาจเพราะนางมิใช่ตัวเอก ช่วงที่ผ่านมานี้จึงได้ส่งบजनชนวนให้คนรู้สึกว่านางทะลุเข้ามาใช้ชีวิตในบันปลายเลยทีเดียวก่อนหน้านี้องค์ชายเจ็ดโดดเด่นเป็นที่เพ่งเล็งเกินไป ไม่ง่ายเลยกว่าจะมีองค์ชายสีออกมาบังหอก ยามนี้จึงส่งบแสงี่ยมประหนึ่งอยู่เดือน* หากไม่ก้าวออกนอกประตูได้ก็จะไม่ออก

หลิวอิงก็ยังไม่ต้องพูดถึงแล้ว นางมีไข่ทองคำในท้อง อยากจะเป็นมารดาจนไม่สามารถรอได้แม้แต่วันเดียว เด็กในครรภ์มีชีวิตพันวันจะต้องคลอดออกมาเป็นเหนอนจา** ยึดครองตำแหน่งบุตรชายคนโต

* การอยู่เดือน คือความเชื่อในการปฏิบัติตัวหลังคลอดตามธรรมเนียมของคนจีน โดยจะให้แม่หลังคลอดนั้นเริ่มดูแลตัวเองตั้งแต่วันแรกที่กลับบ้าน คืออยู่แต่ในบ้าน ไม่ทำงานหนักเป็นเวลาหนึ่งเดือน ให้รับประทานอาหารดีๆ ไม่กินของแสลง เพื่อให้ร่างกายได้ฟื้นตัว

** เหนอนจา หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อนางา เป็นเทพผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ตามความเชื่อของจีน มีรูปลักษณะเป็นเด็กชาย มีงล่อไฟเป็นอาวุธคู่กาย

สายรองให้ได้ อย่างเหนียวแน่น

ส่วนเหยียนเจี๋ยนั้นก็ราวกับถูกเงินชิงเจี้ยนกรอกยาสั่งให้กิน
อย่าว่าแต่เงาคนเลย แม้แต่ขนสักเส้นก็ยังไม่เคยลอยมาให้เห็น

เงินวังชูยี่นมือออกไปลูบลูกแมวสามตัวที่ไขว่วันคลอดออกมา
นี่เพิ่งจะผ่านไปนานเท่าไรเอง แมวน้อยที่ก่อนหน้านี้แม้แต่ตายังลืมไม่ขึ้น
ยามนี้กลับมีขนปุกปุยน่าลูบได้เป็นพิเศษแล้ว

"เจ้าสามตัวนี้ไม่มีตัวใดดูน่าเกรงขามเท่าไขว่วันเลยสักตัว ล้วนแต่
ดูซื่อป้อ"

แมวสามตัวล้วนมีสีเหลือง น่าจะเหมือนบิดาจรจัดที่ไม่รู้อยู่ที่ใด
ของพวกมัน

"คุณหนูท่านเบามือหน่อยเจ้าคะ อย่าลုပ်จนขนร่วงหมดนะเจ้าคะ
ไต้หวันตัวนี้จะต้องมอบให้ติดตามคุณหนูเถียนออกเรือนไป ซื่อซูก็เป็น
นายหญิงใหญ่ต้องการเลี้ยง...วันพรุ่งคนจำนวนมากจะมาเต็มลีนเต็ม
ให้คุณหนู นายหญิงใหญ่สั่งไว้แล้วว่าให้ข้าย้ายพวกไขว่วันไปไว้ที่เรือนนาง
จะได้ไม่ตกใจหากเจอคนมาก"

เงินวังชูเก็บมือกลับมาอย่างอาลัยอาวรณ์ "รู้แล้ว"

นางจะออกเรือนแล้ว แต่หลี่ซือยังทำใจไม่ค่อยได้ วันนั้นมาดุก็
บอกว่าในลูกแมวสามตัวนี้มีตัวหนึ่งขนบนหัวหนาเป็นพิเศษ เหมือนกับ
เงินวังชูขณะแรกคลอดอย่างที่สุดจึงดิงดันขอไป ข้ายังตั้งชื่อให้มันว่า
ซื่อซู

ความหมายเดิมคืออยู่หรือ แต่ไม่กี่วันมานี้พอชื่อเสียงเรื่องทะนงหนังสือ
ของลูกแมวตัวนี้ดังกระฉ่อนขึ้นเรื่อยๆ จากซื่อซูที่หมายถึงคิดถึงหนังสือ
ก็เปลี่ยนมาเป็นซื่อซูที่หมายถึงฉีกหนังสือแทน

ไปซื้อเห็นมู๋เงินเกลี้ยกล่อมอยู่นานก็ยังไม่เป็นผลจึงกล่าวยิ้มๆ ว่า
 "วันพรุ่งคุณหนูจะได้ของล้ำค่าเป็นจำนวนมากเสียวนะเจ้าคะ หากไม่รีบ
 พักผ่อนเร็วหน่อย เกรงว่าขณะนับเงินคงได้มือไม้อ่อน..."

เงินวังซู่สะท้านเฮือก มีความสุขขึ้นมาทันที "ฮ่าๆ นอนๆ เตรียม
 หีบใหญ่ไว้ให้ข้าให้เรียบร้อย ข้าจะดูซิว่าพวกนางคนใดกล้าตระหนี่
 ถิ่นนี้ยาว"

67

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นฟ้าเพิ่งจะเริ่มมีแสงสลัวเงินวังงูก็ลุกจากเตียงแล้ว
นางเดินอย่างรวดเร็วรอบสวนดอกไม้หนึ่งรอบใหญ่ ก่อนจะกลับไปฝึก
หมัดมวยตามเรื่องตามราวในลานเรือนของตนเอง หวิดจะทำไปต้นซึ่ง
ร่วงเต็มพื้นแล้วถึงค่อยสะกดกลิ้งสี่หน้าระริกระรี่ของตนเองไว้ได้

แม้ว่าชาติก่อนนางก็มีเงิน ยากซื้ออะไรก็ซื้อได้ทั้งสิ้น แต่ความรู้สึก
วิเศษที่ได้ของมาโดยไม่ต้องลงแรงพรคนี้นางเคยสัมผัสได้แค่ขณะเป็น
ซ่งชิงยามย้ายออกจากบ้านที่จะถูกรื้อถอน ความรู้สึกนั้นควรค่าแก่การ
หวนระลึกถึงไปนานๆ

ครั้นไปซื้อแต่งตัวให้นางเสร็จ เงินวังงูก็กลายเป็นเงินวังงูกลสตรี้
ผู้เพียบพร้อม แยมย้มไม่เห็นพื้นผู้นั้นอีกครั้ง

ในห้องเย็นสบาย ทางเรือนใหญ่ส่งกระถางน้ำแข็งมาให้มานานแล้ว
และยังมีผักผลไม้สดใหม่อีกจำนวนหนึ่ง มู่จิ้นก็ไปเก็บดอกบัวที่ยังมี

น้ำค้างเกาะอยู่มาจากสระบัวแล้วนำมาปักลงในแจกันสี่เหลี่ยม

เงินวังซูเพิ่งจะกินอาหารเช้าเสร็จก็มีเสียงฝีเท้าดังมาหา ยังไม่ทันเห็นตัวก็ได้ยินเสียงเจ้าตัวนํามาก่อน แค่มองก็รู้ว่าคืออาสะไ้สามเยียนผู่หรง

เยียนผู่หรงยังคงแต่งกายสดใสเหมือนดวงอาทิตย์ที่ตรงขอบฟ้า งามพริ้งเพริศเจิดจ้าจนทำคนตาบอดได้ "วังซูของพวกเราปกติแต่งตัว จืดชืดไปหน่อย หญิงสาวอายุยังน้อยก็ควรสวมใส่ชุดที่สะดุดตา ดูอย่าง ชุดสีแดงในวันนี้ นํามองโดยแท้ หญิงสาวที่งดงามปานนี้ข้าจะเสียตาย จริงๆ อายากแต่งกับนางเองใจแทบขาด"

เงินวังซูได้ยินเสียงก็มองไป ก่อนจะรีบลุกขึ้น สมาชิกสตรีทั้งหมด ของสกุลเงินมากันครบแล้ว

เยียนผู่หรงกับหลี่ซือคอยประคองสุหยินผู้เฒ่าเงินอยู่สองข้างซ้าย ขวา ที่ด้านหลังตามมาด้วยเหยาซือพีสะไ้ใหญ่กับเงินเถียน

สุหยินผู้เฒ่าเงินได้ยินคำพูดของเยียนผู่หรงก็ยิ้มจนปากหุบไม่ลง "ปกติชมเจ้าว่าพูดจาเก่ง แต่วันนี้เจ้าพูดอะไรก็ไม่รู้ ลงโทษให้เจ้าเดิมสินเดิม ให้นางมากๆ เป็นอาสะไ้จะตระหนี่ไม่ได้"

เยียนผู่หรงทำสะเอวด้วยท่าทางประหนึ่งนักเลงโต "ดูท่านแม่ พูดเข้าลิ้น ข้าจะอะไรเจ้าคะ ข้าแซ่เจียน* คนแซ่เจียนจะตระหนี่ได้อย่างไรกัน วังซูคอยดูให้ดี วันนี้อาสะไ้สามจะมอบแม่ไ้ก่อนไขทองคำให้เจ้า"

นางพูดพลางล้วงกระดาดบางๆ แผ่นหนึ่งที่เตรียมไว้นานแล้วออกมา จากในแขนเสื้อพลางยื่นส่งให้เงินวังซู เงินวังซูเปิดอกดูด้วยความสงสัย จากนั้นก็ทำทางตะลึงจนพูดไม่ออกขึ้นมา เยียนผู่หรงใจป้าอย่างที่ได้คิดไว้ จริงๆ ถึงกับมอบร้านค้าบนถนนหลักให้นางร้านหนึ่ง นี่เป็นสิ่งที่มิมีเงินก็

* เจียน แปลว่าเงิน

ซื้อไม่ได้

"ร้านค้านี้เจ้าได้มาไม่ง่าย ถ้าเก็บไว้ให้นางอวิ้นจะดีมากกว่า" หลี่ยื่นเห็นแล้วก็ดีใจจนปากหุบไม่ลง ใครจะไม่ชอบที่บุตรสาวได้รับความสำคัญบ้าง

เขียนผู้หญิงกะพริบตา "หาได้เป็นไรไม่ พี่สะใภ้ใหญ่มั่งคั่งกว่าข้า ตั้งมาก รอถึงวันที่นางอวิ้นของข้าแต่งภรรยา ข้าค่อยมาขอคืนจากท่าน"

นางพูดเสียน้ำขำขัน คนในห้องจึงต่างยิ้มขึ้นมา

และเห็นได้ชัดว่าหลี่ยื่นใกล้ชิดสนิทสนมกับนางอย่างยิ่งยวด ตีนาจะไปหลายแปะแล้วอ่ย "ท่านแม่ดูสิเจ้าคะ ดูนางคนไม่ยอมเสียเปรียบนี่!"

สุหยินผู้เฒ่าเงินเปล่งเสียงหัวเราะ ใช้ไม้เท้าพุงต่วนั่งลง แล้วก็รับกล่องใบหนึ่งมาจากมือของมามาผู้ดูแลที่ด้านข้าง ก่อนยื่นให้เงินวังซู "ล้วนเป็นของเก่าแล้ว เป็นสินเดิมของย่าในสมัยก่อน บัดนี้ให้เจ้านำไปสวมใส่ หากไม่เป็นที่นิยมแล้วก็เก็บไว้เป็นที่ระลึก ย่านะไม่ลำเอียง เจ้ากับเถียนเออร์ได้กันคนละกล่อง เจ้าลองเปิดดูสิ"

เงินวังซูรับกล่องมาแล้วก็มีอาการเซ หวิดจะหัวคะมำให้เป็นที่น่าขายหน้า นี่เป็นกล่องอัญมณีเสียที่ใด ข้างในนี้ใส่ลูกเหล็กไว้กระมัง หากกล่องนี้ตกใส่ก็ทำคนหัวแบะได้เลย

สุหยินผู้เฒ่าเงินเห็นท่าทางของนางก็ยิ้มขึ้นมาอีกครั้ง

เงินวังซูเปิดกล่องออกดู ของในนั้นเบียดกันแน่นเอียดจนแทบจะล้นออกมา สุหยินผู้เฒ่าเงินไม่ได้โกหก ของเหล่านี้จะเป็นเครื่องประดับที่เป็นสินเดิมของนางในตอนนั้น แม้จะผ่านมาหลายปี แต่ยังคงงดงามยิ่ง

ถึงขนาดแผ่ความงามตามกาลเวลาอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะขึ้นอีกด้วย

เงินวังซูหีบต่างหูคู่หนึ่งขึ้นมาพาลงจูบไล่เบาๆ สองที

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินเห็นแล้วบนหน้าก็ฉายแววรำลึกถึง "คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะถูกใจฉันนี้ตั้งแต่แวบแรก ขึ้นนี่นะเป็นของที่ท่านปู่เจ้ามอบให้ย่าในสมัยโน้น มองไกลๆ จะดูเหมือนเป็นหยาดหมึกใกล้หยดลงมา เนื่องจากความพิเศษไม่เหมือนใครเช่นนี้ คนมากมายเห็นแล้วเป็นต้องถามยา... ยามนั้นย่าเพิ่งแต่งเข้ามาไม่นาน หนึ่งหน้าบางยิ่ง รู้สึกขัดเขินจึงเก็บมันลงในหีบ กว่าจะไปรื้อออกมาอีกครั้งก็อายุมากแล้ว กลายเป็นว่าใส่แล้วดูไม่เหมาะ"

เงินวังซูได้ฟังก็รีบหีบต่างหูนั้นยื่นให้ฮูหยินผู้เฒ่าเงิน "นี่เป็นของที่ท่านปู่มอบให้ท่าน หลานรับไว้ไม่ได้เจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินยิ้มเล็กน้อย ตบมือเงินวังซูเบาๆ "วางใจเถอะ ปู่เจ้าชอบให้ของขวัญแทบจะทุกสามวันครั้งห้าวันครั้ง ที่ย่ายังมีอยู่อีกมาก เสียวล่ะ... หากเสียดายจริงๆ ก็คงไม่มอบให้เจ้า"

เงินวังซูเก็บมือกลับมาอย่างหมดคำจะกล่าว เหตุใดวันที่นางจะได้รับการเติมสินเดิมต้องมากินอาหารหมา* ของผู้อื่นด้วย!

หลี่ซือมองดูเงินวังซูแล้วกลับเข้าตาแดง ยืนกล่อ้งโปกหนึ่งให้เงินวังซูเช่นกัน

"ท่านแม่ พวกเราต้องรอร้องให้ตอนข้าวออกเรือนวันพรุ่งนี้ วันนี้ร้องแล้ววันพรุ่งก็ไม่มีน้ำตาแล้ว" เงินวังซูเห็นน้ำตาอีกฝ่ายจะร่วงลงมาอยู่รอบร่อจึงรีบพูด

หลี่ซือหัวเราะพรีตออกมา "เจ้ามันตัวขี้แก้ง น้ำตาของข้าไหลย้อนกลับไปแล้ว นี่เป็นชุดเครื่องประดับที่เป็นสินเดิมของข้าตอนออกเรือน

* ในภาษาจีนมีคำสแลงเรียกคนโสดว่าหมาโสด เวลาที่มีคู่รักหรือใครอดความหวานต่อหน้าจะเปรียบเปรยว่าถูกโปรยอาหารหมาโสด

มอบให้เจ้าแล้ว"

เงินวังชูบ่อในหัวใจยิ่ง หลีซื้อให้นางมามากแล้ว นี่เป็นเพียงของที่ให้อย่างเปิดเผยเท่านั้น

เหยาซือผู้เป็นพี่สะใภ้กับเงินเถียนนับว่าอยู่ในรุ่นเท่ากัน ล้วนไม่ต้องมอบของล้ำค่าอะไร เหยาซือเดิมเป็นกำไลหนึ่งคู่ เงินเถียนเดิมเป็นปากผมห้างอัน เงินผู่หรงเดิมจึงหยกพอกอีกคู่ให้เงินวังชูแทนเงินฉางอวีน

คนทั้งครอบครัวพูดคุยนกสนานกันได้ครู่ใหญ่ สุธยินผู้เฒ่าเงินก็พาหลีซื้อไปกับเงินผู่หรงออกไป ทิ้งไว้เพียงเงินเถียน

วันนี้เป็นวันเติมสินเดิมให้เงินวังชู จะมีแขกภายนอกมากันจำนวนมาก มิใช่เวลาให้พวกนางนั่งอยู่ในนี้เฉยๆ

ไม่ถึงครู่เดียวก็ค่อยๆ มีคนมากขึ้น

สกุลเงินเฟื่องฟู อาหญิงเจ็ดน้ำสาวแปดอะไรปกติไม่เห็นเงา พอถึงเวลาจัดงานมงคลกลับเฝื่อน้ำมาพร้อมพริ้ว เงินวังชูเป็นบุตรสาวสายตรงของบ้านใหญ่สกุลเงิน ตระกูลที่จะแต่งงานออกไปก็เป็นจวนผู้กว้างญาติมิตรที่มาจึงมีมากกว่างานมงคลทั่วไปมาก

เงินวังชูมองดูหีบที่ค่อยๆ ถูกถมจนเต็มแล้วก็หวิดจะเก็บอาการไม่อยู่

ยี่ม่ไม่เห็นฟัน? บัดนี้ข้าอยากแต่จะทำเอวหวัเราะฮ่าๆ ให้ดังลั่นเผยฟันทั้งปากออกมาด้วยซ้ำ!

นางถึงขนาดคิดว่าถ้านางกับเหยาซือเจียแต่งงานแล้วหย่า หย่าแล้วแต่งงานกลับไปเช่นนี้สักสองสามรอบ... หุกรอบล้นได้รับการเติมสินเดิม ไหนเลยจะไม่ร่ำรวยเป็นอันดับต้นๆ ในแคว้นต้าเงิน

"วันนี้เป็นวันเติมสินเดิมของท่าน ถึงจะไม่ได้ส่งเทียบเชิญให้เข้า

แต่ข้าก็มาเองแล้ว ขณะเข้าประตูมาได้ชนเข้ากับพี่สาวข้างจวนท่าน พอมองดูถึงกับพบว่าของที่ท่านกับข้าต้องการนำมามอบให้ท่านเป็นของสิ่งเดียวกันพอดี อืม...ท่านควรยอมรับข้าเป็นพี่สาวมากกว่า"

เงินวังซูกำลังฟังคำอวยพร จู่ๆ ได้ยินเสียงที่ในความนุ่มนวลแฝงด้วยคมมีดนี้ก็เงยหน้าขึ้นมองด้วยความประหลาดใจ มิติดจากที่คิด ผู้มาไม่ใช่จินเจ่าเอ๋อร์จะยังเป็นใครไปได้

จินเจ่าเอ๋อร์ชิดคางสูงประหนึ่งเป็นนกยูงเย่อหยิ่ง ผู้ที่ยืนอยู่ด้านข้างนางคือเงินสี่หึงพระชายาองค์ชายสามที่สีหน้าดูแข็งทื่ออยู่บ้าง

จินเจ่าเอ๋อร์เดินมาเติมปิ่นรูปปลาคู่อันหนึ่งให้เงินวังซู มันมีสีเขียวเป็นมันฉลပ် หากปักบนศีรษะบุรุษก็มีความหมายแฝงลึกซึ้งเหลือหลาย*

นางพูดพลางเหลือบมองกล่องแพรที่สาวใช้ถือประคองอยู่ด้านหลัง พระชายาองค์ชายสามปราดหนึ่ง

* ในภาษาจีนมีสำนวน 'สวมหมวกเขียว' ซึ่งหมายถึงบุรุษที่ถูกสตรีนอกใจ มีที่มาจากในสมัยโบราณ ชายคนหนึ่งต้องเดินทางไปทำการค้าต่างเมืองอยู่เสมอ ภรรยาอยู่บ้านก็แอบคบชู้และได้นัดแนะกับชายชู้ว่าหากเห็นสามีของนางสวมหมวกสีเขียวซึ่งมี้ออกจากบ้าน แสดงว่าเขาจะเดินทางไปต่างเมือง ให้ชายชู้มาหาตนเองที่บ้านได้ สีเขียวจึงเป็นสัญลักษณ์ของการถูกสวมเขา

68

เงินวังชูเข้าใจสงครามระหว่างสตรีสองนางนี้ได้ในช่วงพริบตาเดียว ยามนี้คนทั่วทั้งเมืองหลินอันล้วนรู้สึกว่าหลังจากนางแต่งให้เหยียนเจี๋ย แล้วจะต้องมีรัชมีสีเชียวเจ็ดจรัส ทั้งศักระเติมไปด้วยสีเชียวมรกตยิ่งกว่า ผู้ถูกสวมหมวกเชียวเสียด้วยซ้ำ แม้แต่เส้นผมสีดำก็ยังไม่มียักเส้นเดียว ที่โชคดีรอดพ้นไปได้!

จะอย่างไรคุณชายเหยียนก็มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ดังกระฉ่อน ไม่กล่าวถึง ตำแหน่งในมิดนงามสามพันนาง นี้เรียกว่ามาครบทั้งม่วง คราม น้ำเงิน เชียว เหลือง แสด แดง เจ็ดท่านเจ็ดสีเลยทีเดียว อ้อ ไม่ใช่สิ ควรต้องเป็นหกท่าน จะอย่างไรสี 'เชียว' ก็ถูกเงินวังชูยึดครองและสลักลงบนหน้าผากแล้ว

บ้านรองสกุลเงินทำตัวเป็นลี้ลับกับพินกับบ้านใหญ่สกุลเงินอยู่เป็นนิจ มอบปิ่นสีเชียวเป็นมณฑลลับให้เพื่อฉีกหน้านางทั้งทางลับทางแจ้งนั่นเป็น เรื่องปกติ!

แต่คุณหนูฉัน...พวกเราพบหน้ากันครั้งที่สอง ไฉนท่านยังอุตส่าห์
เป็นฝ่ายดันดันพันหลี่มาเหน็บแนมถึงที่ได้อีก!

เรื่องนี้ช่างเถอะ ประเด็นสำคัญคือสองคนนี้ถึงกับปะทะกันด้วย
ปัญหาว่าของที่ใครมอมมีสีเขียวมากกว่ากัน!

เงินวังซูหมดคำจะกล่าวเลยทีเดียว

ฉินเจาเออร์เห็นได้ชัดว่าเป็นวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ* ไม่สนใจแม้ว่า
ในอนาคตพระชายาองค์ชายสามอาจได้เป็นใหญ่ พุดเยาะออกมาตรงๆ
"ไฉนพระชายาไม่เปิดเล่า ของที่จะมอบให้คุณหนูรองเงินนั้นนะ คนทั้งห้อง
กำลังรอดูอยู่ มาดูกันซิว่าพระชายาองค์ชายสามเติมสินเดิมให้ญาติผู้น้อง
จะตระการตาเพียงใด หม่อมฉันกับนางเพ็งพบหน้ากันเป็นครั้งที่สอง
จึงได้เลือกชิ้นที่น้ำพอใช้ได้ออกมาจากในกล่องเครื่องประดับ ปีนรูปปลา
นี้ไม่เหมือนกับปีนอื่นๆ เพราะน้ำดี ทั้งยังเป็นรูปปลาแหวกว่าย แฝงความหมาย
ว่าเหลือกินเหลือใช้ทุกปี** หากน้ำไม่ดีลูกตาจะดูเป็นสีขาวสว่าง นั่นก็จะ
กลายเป็นปลาตาย จะอย่างไรก็มีเพียงปลาตายตาถึงจะเหลือให้เห็นแต่
สีขาว"

พระชายาองค์ชายสามเห็นนางยิ่งพุดยิ่งเหลวไหล ทำเอาคน
รอบข้างล้วนมองมา บนใบหน้าก็เดี๋ยวล้าเดี๋ยวซีด

หญิงสาวจากตระกูลชั้นสูงต่อไปนี้ในใจสาปแช่งคนแล้ว ส่วนใหญ่
ภายนอกล้วนยังคงทำท่าทางเกรงอกเกรงใจ ไฉนเลยจะเหมือนกับคน
ตรงหน้า...ประหนึ่งว่าจู่ๆ ก็โผล่ออกมาจากในพื้นดิน แล้วกำโคลน
โปะใส่หน้าคนกระนั้น

* วัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ เป็นสำนวน หมายถึงวัยยังมิประสบการณ์น้อย จึงมีความกล้าหาญ ไม่เกรงกลัวสิ่งใด

** คำอวยพรว่าเหลือกินเหลือใช้ทุกปีอ่านออกเสียงในภาษาจีนว่า 'เหนียนเหนียนไห่ยวอวี่' พ้องเสียงกับคำว่า
ปลาที่ออกเสียงว่าอวี่เช่นเดียวกัน ปลาจึงเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์มงคลของจีน

พระชายาองค์ชายสามเฒ่าปาก แยมั้มเล็กน้อย ก่อนดันกล่องแพร
ในมือสาวใช้ "ในเมื่อเป็นของเหมือนกัน ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะให้น้องหญิงรอง
มีเครื่องประดับแบบเดียวกันทุกประการข้าสองขึ้น กำไลคู่นี้ขอเดิมเป็น
สินเดิมให้น้องหญิงรองแล้วกัน"

พระชายาองค์ชายสามเฒ่าพลางปรายตาไปยังจินเจ้าเออร์อีกครั้ง
"ธรรมเนียมเดิมสินเดิมนี้ให้ความสำคัญกับความเป็นมงคล สิ่งที่เคยคือ
น้ำใจ น้องหญิงสกุลจินอย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงเป็นจังจนเกินไป"

จินเจ้าเออร์มองกำไลนั้นเล็กน้อย ก่อนจะฉีกยิ้มจนเห็นฟันสองสามซี่
"ในเมื่อเป็นเช่นนั้นพระชายาจะทรงเปลี่ยนของด้วยเหตุใดกัน"

ครั้นเสียงพูดของนางเปล่งออกมา ในห้องก็มีบางคนกลั่นไม่ไหว
ลอบหัวเราะขึ้นมาแล้ว

พระชายาองค์ชายสามชะงักไป แยมั้มรอยยิ้มกระอักกระอ่วนเล็กน้อย
ก่อนจะยกน้ำชาไปนั่งโมโหกับตนเองอยู่ด้านข้าง

ครั้นนางไปแล้วจินเจ้าเออร์ก็นับมือของเงินวังชูไว้แล้วแลบลิ้น
"จะขอบคุณอย่างไร ข้าคว่าสินเดิมมาให้ท่านเพิ่มได้แล้ว ปิ่นฝู๋ อันหนึ่ง
เปลี่ยนเป็นกำไลคู่หนึ่งที่ดีถึงเพียงนี้ ต่อให้เป็นญาติผู้พี่ของท่านก็ยังเจ็บใจ
อยู่ดี"

เงินวังชูบิกบานปานนุปลา นางเองก็มองออกแล้วเช่นกัน กำไลนี้
ซื้อปิ่นเหล่านั่นได้เหลือเฟือ นางได้กำไรก้อนโตแล้วจริงๆ คิดได้เช่นนั้น
นางมองเห็นจินเจ้าเออร์แล้วก็รู้สึกสนิทสนมอบอุ่นใจขึ้นมา

"ท่านกับนางไม่ได้มีเรื่องไม่พอใจอะไรกันเสียหน่อย ใยต้องไปผิดใจ
กับนางด้วย"

จินเจ้าเออร์ส่ายหน้า "ไม่ช้าก็เร็วจะต้องได้ปะทะกันอยู่ดี ถ้าจะ

ฟาดฟันกันลับๆ สู้ตัวมีดแทงหอกกันในที่แจ้งไปเลยยังดีกว่า เหยียนเจี๋ยกับองค์ชายสี่มีไมตรีที่ดีต่อกัน นางเป็นพระชายาขององค์ชายสาม ไม่ว่ามองอย่างไรก็เห็นท่านขัดหูขัดตาแน่นอน หากท่านเกรงใจนาง นางจะหลงนึกว่าท่านกลัวนาง"

ฉินเจ้าเออร์พุตพลางมีท่าทางเกือกระดากขึ้นมาอยู่บ้าง "ข้ามักจะเจ้ากี้เจ้าการ หากทำการอะไรไม่ดีไป ท่านอย่าได้ถือโทษโกรธเคืองข้าเลย ข้าเพียงแต่เห็นนางแล้วขวางหูขวางตา ไม่รู้เอาปลาลูกตาขาวนั้นมาแข่งใคร"

นางพุตพลางล้วงกล่องแพรเล็กกล่องหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ก่อนยื่นให้เงินวังซู่ "เจ้านี้ถึงจะเป็นของที่ข้าตั้งใจมอบให้ท่าน ปิ่นปลาอันนั้นเป็นของดูต่างหน้าที่มารดาข้าทิ้งไว้ให้ข้า ข้าจงใจเอามันมาทำให้นางโมโห อีกประเดี๋ยวท่านอย่าลืมแอบเอามาคืนข้าด้วย"

เงินวังซู่ชิงเงินไป ก่อนรีบร้อนพยักหน้า เมื่อเปิดกล่องแพรนั้นออกดู ก็เห็นว่าด้านในบรรจุหน้าไม้เล็กสำหรับซ่อนในแขนเสื้อไว้คันหนึ่ง แค่เห็นก็รู้ว่าประณีตละเอียดลออยิ่งยวด

"จวนอยู่ใกล้กับจวนข้าล้วนเป็นแม่ทัพนายกองเหมือนกัน ในจวนย่อมจะต้องมีบ่าวหญิงสูงวัยตัวใหญ่กำยำจำนวนมากที่ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง ถูกคนชั่วบงการ ต้องการจับจู่ซ่อนควบคุมท่าน ถึงยามนั้นท่านอย่าไปกลัว ยิ่งพวกนางไปเลย พอได้แสดงบารมีแล้วพวกนางก็จะรู้ว่าท่านเป็นคนโหดร้าย ย่อมจะไม่กล้ารังแกท่านอีก"

เงินวังซู่ยกมือลูบหน้าไม้เล็ก "นี่ใช้อย่างไรกัน"

ฉินเจ้าเออร์หยิบมันออกมาทำท่าทำให้เงินวังซู่ดู เห็นนางเบิกตาเสียกลมโต ไม่แม้แต่จะกะพริบก็ถอนหายใจเบาๆ อย่างแทบไม่ได้ยิน

เงินวังซุมองนางปราดหนึ่งเป็นเชิงสอถาม

จินเจ้าเออร์ยิ้มน้อยๆ "จวนท่านตาข้าอยู่ที่ซีฟู่ แซ่ซ่ง เป็นบัณฑิต
เช่นกัน หลายปีก่อนเกิดตาบอด เลือกระบรุษเลวอย่างบิดาข้าเป็นบุตรเขย
บิดาข้าเชื่อฟังท่านย่าทุกเรื่อง ไม่เคยยืนอยู่ข้างมารดาข้า มารดาข้าเป็น
หญิงอ่อนแอบอบบางนางหนึ่ง เข้ากับจวนของแม่ทัพนายกองไม่ได้
ไม่เป็นที่ถูกใจไปหมดเสียทุกอย่าง แต่งงานมาหลายปีมีข้าเป็นบุตรสาว
เพียงคนเดียวก็ยังถูกท่านย่าข้าไม่ชอบหน้า จึงได้จากโลกนี้ไปอย่าง
กลัดกลุ้มไร้ความสุขในปีที่ข้าอายุแปดขวบ ต่อมาบิดาของข้าก็ไปขอ
นำสาวของข้ามาอีก ข้าคิดทั้งคืน ยังคงรู้สึกว้าวมอมบสิ่งนี้ให้ท่าน
เป็นของที่ข้าใช้บ่อยตอนยังเล็ก บัดนี้โตแล้วจึงเปลี่ยนมาใช้เจ้านี้"

จินเจ้าเออร์พูดพลางชูกำปั้นของตนเองขึ้นมา

เงินวังซู่หัวเราะทันใด ก่อนจะชูกำปั้นของตนเองขึ้นมาเทียบกับ
จินเจ้าเออร์ด้วย นางกะพริบตาพลางพูดเสียงเบากับอีกฝ่ายว่า "ข้าเอง
ก็มีโชคนที่น่ามีเรื่องด้วยเช่นกัน ขอขอบคุณท่านแล้ว"

จินเจ้าเออร์นั่งลงไป แต่กลับผ่นลมหายใจยาวด้วยความโล่งอก
ยิ้มขึ้นมาด้วยอารามเบิกบานใจ "มาๆ ข้าจะนั่งอยู่ตรงนี้ ดูว่าใครกล้า
ทำอะไรทั้งต่อหน้าและลับหลัง ข้าหนังหนาหนา ทั้งยังเสียงดัง จะว่านาง
ให้เอง ดูซิว่าใครจะอายจนเงยหน้าไม่ขึ้น"

เสียงพูดนางเพ็งจะเจี๊ยบลง ชั้นที่ผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาแล้ว เห็นได้ชัด
ว่าเขารู้จักจินเจ้าเออร์ ขณะมองนางได้เลิกคิ้วขึ้นด้วยความคาดไม่ถึง
ถัดจากนั้นก็เดินมาหาเงินวังซู่ทันที "ขอแสดงความยินดีต่อเขียนจู ขอให้
เขียนจูมีความสุข ไทเฮาทรงเดิมสินเดิมให้เขียนจูด้วย"

ระหว่างที่พูดเขาก็ยกมือ ชั้นที่น้อยยกกลุ่มหนึ่งยกสินเดิมยาวเป็น

หางว่าวเข้าประตูมา

เงินวังชูตะลึงงัน ในใจเบิกบานปานบุปผา เกรงว่าเป็นเพราะวันนั้น
ฝีมือการแสดงอันเหนือชั้นของนางสำแดงประสิทธิภาพขึ้นมาแล้ว นี่คือ
ทางฮ่อแต่กำลังชดเชยให้นางอยู่! นางยังไม่ทันถือนัดไปพูดเนื้อ เนื้อของ
ผู้อื่นก็เป็นฝ่ายมาส่งถึงที่เอง!

เมื่อเกิดจากเหตุการณ์เช่นนี้สกุลเงินก็คึกคักขึ้นมา ผู้ที่ได้ข่าวแล้ว
มาเติมสินเดิมให้เงินวังชูจู่ๆ ก็เพิ่มจำนวนขึ้นหลายเท่า

หลังงานเลี้ยงเลิกราหอเล็กของเงินวังชูก็แทบจะไม่มีที่ให้วางเท้าแล้ว

จินเจ่าเอ๋อร์พูดได้ทำได้จริงๆ นางอยู่ข้างกายเงินวังชูคอยจับตาดู
ตลอดทั้งวัน เห็นท่าทางเหมือนเสือจ้องตะครุบเหยื่อของนางแล้ว คนที่จะ
มาพูดจากระแทกกระเทียบก็ล้มหายตายจากไปจริงๆ ไม่โผล่ให้เห็นแม้แต่
คนเดียว ทำเอาเงินวังชูต้องผิดหวัง

ละครโรงใหญ่ที่นางเตรียมไว้เรียบร้อยถึงกับไม่มีที่ให้แสดง นาง
ทะลุเข้ามาทำไร่นานา ใช้ชีวิตบั้นปลายจริงๆ กระทบ!

จนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกดินจินเจ่าเอ๋อร์ถึงได้กล่าวลา "ชั้นที่ที่มา
ในวันนี้มีได้รับใช้ข้างพระวรกายไทเฮา แต่รับใช้ข้างพระวรกายฝ่าบาท
แม้บิดาข้าจะมีตำแหน่งขุนนางไม่โดดเด่น แต่ก็รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระบาท"

นางกล่าวเบาๆ ประโยคหนึ่ง ก่อนจะขอลี้นรูปปลาน้อยที่มีสีเขียว
เป็นมันขลัษของตนเองคืนไป ปักกลับคืนบนศีรษะ แล้วก็พามาของตน
เดินวางท่าจากไป

ไปซื้อที่จัดบ้านที่กินเดิมในวันนี้ลงสมุดอยู่ด้านข้างสังเกตเห็น
ลายตาของเงินวังชูก็กล่าวขึ้นเสียงเบา "คุณหนูจินเป็นคนที่มีวิเศษ คุณหนู
คงชอบนางมาก"

69

จวบจนถึงเวลากินอาหารเย็น คนสกุลเงินทั้งครอบครัวก็ยังมากัน
ไม่พร้อมหน้า

เงินวังซุกกลับมีได้ใส่ใจ นางมองดูหีบที่มีของแน่นขนัดซึ่งวางจนเต็ม
กลางเรือนนั้นแล้วในใจให้อีกเหิมสุดแสน!

คุณหนูของจวนชนชั้นสูงล้วนมีที่นามีร้านค้า เรื่องกินดื่มไม่ต้องเป็น
กังวล ของล้ำค่าเหล่านี้หากเก็บไว้เฉยๆ รอวันตาย จากนั้นก็ส่งต่อให้
รุ่นถัดไปก็ออกจะน่าเบื่อเกินไปหน่อย

หากนำมาใช้ก่อกบฏ 'เงินวังซุกแห่งองค์ชายเจ็ดหนึ่งมีด ตะโกนลั่น
ว่านี่คือการแก้แค้นที่พ่อเจ้าให้ป็นอันนั้นกับข้า! องค์ชายเจ็ดโมโหขาดใจตาย
เพิร์สตันล์ด*!'

* เพิร์สตันล์ด (First blood) เป็นศัพท์ในวงการเกม Realm of Valor (ROV) หมายถึงการสังหารฮีโร่ตัวแรก
ของเกมซึ่งจะทำให้ผู้ที่ทำการเพิร์สตันล์ดได้รับเงินมากกว่าปกติ หากสังหารได้มากกว่าหนึ่งตัวติดต่อกัน เช่น
สองตัวหรือดับเบิลคิล (Double kill) สามตัวหรือทริเบิลคิล (Triple kill) จะทำให้ได้แต้มต่อในเกมนั้นๆ ตามลำดับ

'ลูกน้องของเงินวังชูยงธนูใส่หลิวอิง นางตะโกนลั่นว่านี่เป็นมือธนูเทพ
ที่ชื่อตัวมาได้ด้วยคทาหยกสมปรารถนาที่แม่สามีเจ้าให้เข้า ไม่ต้อง
ขอบคุณข้าที่ให้เจ้ารู้ซึ่งว่าอะไรเรียกว่าฝีมือยอดเยี่ยมแบบคาย! หลิวอิง
โมโหขาดใจตาย ดับเบิ้ลคิล!'

'สามีของเงินวังชูรุดคอฝ่าบาทจนแทบขาดอากาศหายใจ 'ไม่ต้อง
ขอบคุณข้าที่ให้เจ้าได้รู้ซึ่งว่าอะไรเรียกว่าสุภาพบุรุษแก่แก่นสปียังไม่สลาย!
ฝ่าบาทโมโหขาดใจตาย ทริปเบิ้ลคิล!'

เงินวังชูคิดพลางหัวเราะออกมา 'ระบบ ถ้ามีวันนั้นคุณจะต้อง
ประกาศแบบนี้ละ'

ระบบที่ไม่ได้ปรากฏตัวมานานครานี้กลับเปิดเผยเนื้อเรื่องเส้นหลัก
ในนิยายอย่างรวดเร็ว

'ราตรีสงบขึ้นไม่สงบ บุรุษทรงธรรมยื่นมือช่วยผู้สูงศักดิ์'

เงินวังชูขมวดคิ้ว ทำทางจริงจั่งขึ้นมาแล้ว

คืบนี้ถึงกับมีการกิจจากระบบ สิ่งที่เราเรียกว่า 'การกิจจากระบบ' ก็คือ
เรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเส้นหลักในนิยาย ตัวเอกของเรื่องรวนี้
คือองค์ชายเจ็ดกับหลิวอิง เช่นนั้นความหมายก็คือคืบนี้ที่ทะเลสาบซีหู
จะเกิดศึกนองเลือด

องค์ชายเจ็ดกำลังจะช่วยคนผู้หนึ่งไว้ แลในอนาคตคนผู้นั้นจะเป็น
ประโยชน์ช่วยเหลือเขาได้อย่างมาก

กำลังความสามารถของฝ่ายศัตรูเพิ่มขึ้นเท่ากับกำลังความสามารถ
ของฝ่ายตนเองลดน้อยถอยลง

เงินวังชูคิดพลางหยิบหน้าไม้เล็กที่จินเจ่าเออร์รี่ให้นางมาในวันนี้
ออกมาซ่อนไว้ในแขนเสื้อทันที ก่อนจะร้องเรียกมู่จินพลางหยิบหมวก

มานแพร นางเพ็งจะเดินถึงหน้าประตูหอเล็กก็บังเอิญเจอหลี่ซื่อที่มีสีหน้า
ยิ้มแย้มแจ่มใสพอดี

"ลูกแม่! ไฉนเย็นย่ำปานนี้แล้วยังจะออกไปอีก ท่านพ่อเจ้ากักบริเวณเจ้า
เจ้าลี้มไปแล้วหรือ อีกอย่างวันพรุ่งก็เป็นวันแต่งงาน ต้องลูกมาแต่งงาน
แต่งตัวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ยามนี้ประตูลงกุญแจหมดแล้ว มีเรื่องด่วน
อันใดอย่างนั้นหรือ"

เฉินหวังซูส่ายหน้า ซ่อนหน้าไม้เล็กน้อยให้ลึกขึ้น เสรีจ๋องก็จับมือหลี่ซื่อ
แกว่งไปมาสองสามที ก่อนพูดกระเจ้ากระจอต "ท่านแม่ พอลึกถึงว่า
วันพรุ่งจะต้องแต่งงาน ในใจข้าก็ประหวั่นเหลือเกิน ท่านลุงใหญ่เอ็นดูข้า
ถึงปานนั้น สงสัยหมายมาบอกให้ข้าคอยช่วยเหลือสามีและเลี้ยงดูบุตร
ให้ดีๆ การเป็นบุตรสาวนั้นสบาย แต่เป็นลูกสะใภ้กลับยากแล้ว ด้วยเหตุนี้
ข้าจึงอยากไปลองเรือที่ริมทะเลสาบซีหูให้สบายใจเสียหน่อย ข้าไปไม่นาน
ก็กลับแล้ว รับรองว่าจะไม่ให้ท่านพ่อจับได้แน่นอนเจ้าค่ะ"

หลี่ซื่อได้ยินดวงตาก็สว่างขึ้นเล็กน้อย มองดูรอบๆ ก่อนลดเสียง
กล่าวว่า "อีกประเดี๋ยวแม่จะดูต้นทางให้เจ้า ในคืนก่อนที่แม่จะแต่งงาน
กับพ่อเจ้าก็หนีออกไปเที่ยวเล่นเช่นกัน ล้วงรังนกไปถึงสิบแปดรังกว่าจะ
สงบลงได้บ้าง"

เฉินหวังซูชะงัก ใครอยากล้วงรังนกกัน ข้าอยากไปควักหัวใจคนมากกว่า!

"ท่านแม่ช่างดีโดยแท้!" เฉินหวังซูกล่าวพลางอุกโถใบหน้ากับแขนของ
หลี่ซื่ออย่างจริงจัง

หลี่ซื่อขยี้ศรัทธา นาง "กำลังจะออกเรือนอยู่แล้วยังมาอดอดอันอีก
ถึงจะออกไปเดินเล่นก็ยังต้องจัดการเรื่องเป็นงานเป็นการให้เสร็จก่อน
เจ้าตามแม่ขึ้นเรือนก่อน"

เงินวังซูร้อนใจดังไฟเผา ลอบด่าระบบที่ไม่แจ้งให้รู้เร็วกว่านี้มักจะ
ถึงเวลาจวนตัวแล้วค่อยมาทำตัวรู้ดี ซ่างหน้าไม่อายจริง ๆ

หลี่ซื่อจุงเงินวังซูขึ้นหออเล็กอีกครั้ง นางไล่คนออกไปหมดแล้วถึงได้
ล้วงกล่องเล็กใบหนึ่งออกมา

"ซ่างโน้นนี่จะเป็นของที่แม่ให้เจ้าเป็นทุนสำรองกันหีบ เกียนเอ๋อร์
กำลังจะออกเรือนเหมือนเจ้า แม่ไม่สะดวกจะทำอะไรกินหนานางอย่าง
โจ่งแจ้ง หากมีข้อเปรียบเทียบมากก็ยากจะเลี้ยงไม่ให้มีใครบอกว่า
พวกเรารังแกบุตรหลานกำพ้อ"

ข้อเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความคิดของท่านย่าของเจ้า นางกำซับแม่
ครั้งแล้วครั้งเล่า มิเช่นนั้นหากเปลี่ยนเป็นความต้องการของแม่ก็ย่อมจะ
อยากรวมทุกสิ่งที่ดีให้เจ้าทั้งหมด สินเดิมของแม่มอบให้กับเจ้า มีสิ่งใด
ไม่เหมาะสมกัน

เจ้ากับท่านย่าเจ้าที่สุดแล้วก็มีเส้นกันอยู่ชั้นหนึ่ง เทียบกับเกียนเอ๋อร์
ไม่ได้ นางเองก็ไม่คิดเสียบ้างว่าผู้ที่เจ้าจะแต่งงานด้วยเป็นถึงกั๋วกงน้อย
แห่งจวนฮู่กั๋วกง ไปถึงทางนั้นก็เป็นสะใภ้คนโตสายตรง อยู่ในตระกูล
ใหญ่โต เป็นภรรยาประมุขตระกูลในอนาคต ในขณะที่เกียนเอ๋อร์นั้น
แต่งไปตระกูลธรรมดา หากได้เท่ากันนางนับว่ามั่งมี ผู้ที่ขายหน้าล้วน
เป็นเจ้า ยังดีที่ในวังเติมมาให้อีกบ้าง..."

หลี่ซื่อพุดแล้วก็แสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้า นางกล่าวพลาง
เปิดบานพับกลอนของกล่องนั้นออก

"ซ่างโน้นล้วนเป็นพวกที่นำร้านค้าต่างๆ ในนี้มีกิจการค้าจิ้งหรีด
อยู่ด้วย ไม่สะดวกจะนำมาพุดในที่แจ้ง พี่ชายน้องชายเจ้าล้วนไม่ต้องการ
กั๋วกงน้อยเหียนชอบสิ่งนี้ แม่ให้เป็นสินเดิมเจ้าไปด้วย"

เงินวังชูชัยหันตนเอง "อะไรนะเจ้าคะ"

หลี่ซื่อเซิดคางขึ้นอย่างภาคภูมิใจ "จิ้งหรีด เจ้าไม่รู้จักหรือ ตอนโน้น मैंขึ้นเหนือล่องใต้ไม่ได้วรยุทธ์อื่นใดมากลับเลี้ยงจิ้งหรีดได้ดีเยี่ยม แต่ละตัวล้วนเป็นแม่ทัพไร้พ่าย เจ้าของร้านที่ดูแลการค้านี้มีนามว่าหลี่เซิง เป็นบุตรสาวที่เกิดในจวนแม่ ชื่อสัตย์ภักดียิ่งยวด หากเจ้ามีเรื่องใดต้องการทำก็สั่งเขาได้เลย ถือว่ายกให้เป็นคนของเจ้าไปด้วย"

เงินวังชูชัยนั่งอยู่บ้าง ประเดี้ยวก่อน...ท่านแม่ นี่ท่านลอบซ่อนเรื่องที่ข้าไม่รู้ไว้ทำไมกันแน่!

หลี่ซื่อพุตพลางปิดกล่องนั้นลง "เจ้าค่อยๆ ดูเองแล้วกัน และยังมีสิ่งนี้ เจ้าเก็บให้ดี อย่าให้ใครเห็นเชียรว"

เงินวังชูก็มหน้าลงก็มองเห็นว่าบนดักของตนมีหนังสือภาพที่สีออกเหลืองแล้วเพิ่มมาเล่มหนึ่ง...

นางส่งเสียงกระแอม เก็บหนังสือภาพและกล่องทุนสำรองกันหีบนั้นไปได้ด้วยกันในหีบอย่างรวดเร็ว

หลี่ซื่อเห็นแล้วก็เข้าตาแดง นางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับดวงตา "วันพรุ่งมีเรื่องต้องทำมาก แม้ไม่แน่ว่าจะสามารถคุยเรื่องส่วนตัวอะไรกับเจ้าได้ มีเพียงเรื่องเดียวที่อยากบอกกับเจ้า อย่าไปฟังผู้อื่นที่บอกให้ยึดถือสามี่เป็นดังฟ้า ลูกของแม่ควรถือตนเองเป็นฟ้า"

เงินวังชูพยักหน้า หลี่ซื่อชบน้ำตาอีกรอบเสีรก็ไมพุดอะไรมากอีกเพียงตบไหล่เงินวังชูเบาๆ "เจ้ารีบไปรีบกลับ อย่าห่วงเล่นจนเกินไป บอกให้มูจินตามติดเจ้าอย่าให้ห่างแม้แต่ก้าวเดียว"

"ข้าทราบแล้วเจ้าคะท่านแม่"

หลี่ซื่อตึงหมวกมานแพรที่อยู่ด้านข้างมาสวมให้เงินวังชู เสร็จแล้ว

ก็จูงนางเดินไปถึงประตูมุ้งข้างด้วยตนเอง สั่งให้บ่าวหญิงสูงวัยเปิดประตู
ก่อนจะกำชับสาวใช้ประจำตัวของตนให้เฝ้าประตูมุ้งข้างนั้นเอาไว้ แล้ว
ถึงได้กลับเรือนใหญ่ไปด้วยความวางใจ

เงินวังซูไม่มีเวลาให้คำนึงถึงอะไรมากมาย รีบตรงไปที่ทะเลสาบซีหู
ครั้นมาถึงแล้วถึงค่อยตะลึงลาน ทะเลสาบซีหูใหญ่ปานนี้ จะรู้
ได้อย่างไรว่าองค์ชายเจ็ดอยู่ที่ใด อีกทั้งจะรู้ได้อย่างไรว่าหญิงผู้สูงศักดิ์
ที่ไม่สะกดตาต้นนั้นงอกอยู่บนหลุมศพหลุมใด

นางกำลังคิดอยู่ก็ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังแว่วมา

เงินวังซูได้สติขึ้นทันที นางถ่มมือน้อยไปมา ก่อนจูงมู่จินหาที่กำบัง
เพื่อซ่อนตัว

นี่ตกลงว่านางนับเป็นคนมีโชคที่คิดสิ่งใดได้สิ่งนั้น หรือว่าเป็น
คนโชคร้ายที่เดินไปที่ใดก็มีแต่ภทภัยนองเลือดกันแน่

หากคือนี้นางถูกคนสังหาร เช่นนั้นวันพรุ่งนี้คนงามแซ่เหยียนจะ
ตกไปเป็นของตัววัดชบตัวใด!

เงินวังซูฟังเสียงเคร่งคร่าที่อยู่นิ่งไม่ไกล ในใจเริ่มนึกเสียใจขึ้นมา นาง
ไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่ ดังนั้นก็ควรทำตัวเป็นผู้ร้ายหลังม่านแต่โดยดี
แต่ใจจึงเกิดว้าวุ่นมาหาช่องโหว่ถึงที่นี่

นางคิดพลางดึงหญ้าตรงหน้า ซ่อนตนเองให้มืดสนิทขึ้น

ไม่นานนักเสียงก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คนหนึ่งท่าทางราวกับลิง กระโดด
โลดเต้นขึ้นมา ส่งเสียงโหยหวนด้วยท่าทางยกมือขึ้นสูงเหมือนอยาก
สอยดวงจันทร์ ที่หน้าอกเขาเห็นได้ชัดว่าถูกคนแทงเข้าหนึ่งแฉก เลือด
สดๆ ไหลริน

เงินวังซูโบกมือน้อยด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

เฮ้ย น้องชาย! พรุ่งนี้วันแต่งงานแท้ๆ แต่คืนนี้พวกเราลี้วุ่นงันมาก
เลยเนอะ!

70

เหยียนเจวียเคลื่อนไหวร่างกายอย่างว่องไว ล่อให้คนข้างหลัง
หือตะบึงมาทางที่เงินวังซุอยู่ประหนึ่งว่าตาบอดก็มีปาน

เงินวังซุพูดอะไรไม่ออก คนผู้นี้ชักนำภัยไปฝั่งบูรพา* กลัวว่าการ
ดำรงอยู่ของข้าจะไม่ถูกเปิดเผย อยากจะแต่งป่ายวิญญูณเข้าบ้านแทน
ในวันพรุ่ง?

นางคิดในใจ แต่กลับไม่กล้าขยับตัว

เงินวังซุไม่เป็นวรยุทธฝีมือให้จึ่งหนักกว่าคนที่เป็นวิชาตัวเบามาก
ผู้ลอบสังหารสามารถทำเหยียนเจวียบาดเจ็บได้ แสดงว่าแต่ละคนจะต้อง
เป็นยอดฝีมือระดับสุดยอด ต่อให้นางวิ่งหนีก็ไปได้ไม่ไกล สู้ใช้ความสงบ
สยบความเคลื่อนไหวยังดีเสียกว่า

เงินวังซุคิดพลางวางมือบนไถหน้าไม้เล็ก แล้วเพ่งสมาธิจ้องมองผู้มา

* ชักนำภัยไปฝั่งบูรพา เป็นสำนวน หมายถึงใช้อุบายทำให้ผู้อื่นแบกรับความเสียหายแทนตนเอง

ส่วนมูเงินที่อยู่ด้านข้างชักดาบโค้งที่นางใช้ประจำออกมา นั่งซุ่มอยู่
กลางพงหญ้านานแล้ว

หนึ่งสองสามสี่ห้าหกเจ็ด...มีคนชุดดำทั้งหมดเจ็ดคนกำลังไล่ล่า
เหยียนเจวี่

เจ็ดคนนี้ล้วนถือกระบี่ยาว ล้อมเหยียนเจวี่ไว้ทุกด้าน เคลื่อนไหว
เดินหน้าถอยหลังมีลำดับเป็นระเบียบ แต่เห็นก็รู้ว่าเป็นผู้ที่ฝึกฝนด้วยกัน
มานานปี ตั้งค่ายกลกระบี่ที่เงินวังซูไม่เคยเห็นในหนังสือกำลังภายใน
เรื่องไหนมาก่อน

เหยียนเจวี่กุมปากแผลไว้ ใบหน้าซีดราวกับกระดาษ หลบไปหลบมา
เหมือนกับลิงกระโดด

อืม ถึงแม้คนงามจะเคลื่อนไหวเหมือนลิงก็ยังเป็นราชาลิ่งผู้ดงาม

เงินวังซูชื่นชมในใจ นึกถึงวีรกรรมยิ่งใหญ่ที่เหยียนเจวี่ผู้เดียว
สังหารคนไปสิบสามคนซึ่งเจียนผุหรงเคยเล่าขึ้นได้ในใจก็โล่งขึ้นไม่น้อย
ในทันที แม้รูปการณ์จะตึงเครียด แต่เหยียนเจวี่สามารถรับมือได้

เช่นนั้นผู้สูงศักดิ์ในตำนานอยู่ที่ใด

ความคิดแรกของนางคือรู้สึกว่าคุณสูงศักดิ์คนนั้นจะต้องเป็น
เหยียนเจวี่แน่นอน ดังนั้นแม้เขาจะมีวรยุทธ์กล้าแกร่งไม่แพ้ผู้ใด แต่
ยังคงได้รับบาดเจ็บอยู่ดี นี่ก็เพื่อให้โอกาสเจียงเยี่ยงเงินได้มาช่วยคน

แต่ครั้นคิดดูอีกทีก็กลับรู้สึกทะเล้นๆ เหยียนเจวี่เป็นตัวร้าย
จะกลายเป็นผู้สูงศักดิ์ของพระเอกได้อย่างไร

เช่นนั้นผู้สูงศักดิ์ต้องเป็นคนอื่นซึ่งน่าจะยังไม่ปรากฏตัว เจียงเยี่ยงเงิน
จะช่วยคนที่ต้องมาที่นี่เพื่อซุ่มดูสถานการณ์แล้ว

เงินวังซูคิดพลางเลื่อนสายตากวาดมองรอบข้างอย่างเยียบเยิบ

สายลมริมทะเลสาบพัดมาเอื่อยๆ พงหญ้าส่งเสียงแซ่ๆ และยังสามารถได้ยินเสียงครวญเพลงจากนางขับร้องบนเรือได้แว่วๆ

เงินวังชุมรอบๆ ทว่าหาได้พบเห็นเงาคนใดๆ ไม่ นางจึงมุ่นคิ้วน้อยๆ ก่อนเปลี่ยนทิศทางแล้วมองดูอีกครั้ง คราวนี้นางมองเห็นเงื่อนงำแล้ว

ในพงหญ้าสีเขียวชอุ่มมีชายวัยกลางคนในชุดตัวยาวสีเขียวพับหมอบอยู่ เขาดูมีอายุราวสี่สิบปี มือข้างหนึ่งกุมคันเบ็ดตกปลาที่วางอยู่บนพื้น อีกข้างปิดปากของตนเอง ตัวสั้นระริกเหมือนกำลังร้อนข้าวเห็นได้ชัดว่าถูกภาพเหตุการณ์ตรงหน้าทำเอาตกใจจนปัสสาวะรดแล้ว

พอรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงจากเงินวังชู คนผ่านทางหมายเลขหนึ่ง* ในชุดตัวยาวสีเขียวผู้นั้นก็พลันม่านตาหดตัว ทำกระตุกเตะไปยั้งยังไม่ใส่ปลา

ปลาในถังนั้นถูกทำให้ตื่นตระหนกก็กระโดดขึ้นมา

ในเวลาเดียวกันนี้เองก็มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นท่ามกลางเสียงอาวูธ

เงินวังชูหันหน้าไปมองแล้วก็ต้องตกใจ

ภาพเหยียนเจวี่ยั้งหารรอบทิศทาง ครอบครองความได้เปรียบฝ่ายเดียวราวกับเป็นมารบุกเมืองในความคิดของนางหาได้ปรากฏไม่ กลับกลายเป็นเขาได้รับแผลที่สองแล้ว แขนข้างขวาถูกฟันเป็นทางเลือดสดๆ ไหลลงมาถึงหลังมือเขาแล้ว

เรื่องราวนี้ฟังจะเริ่มตันขึ้น เนื้อเรื่องก็ดูเดือดปານี้แล้ว?

ในเมืองนี้จู่ๆ จะไปมียอดฝีมืออยู่หลิน** ไผ่กันมาจากที่ใดมากมาย

* คนผ่านทางหมายเลขหนึ่ง คือคนที่ไม่สำคัญ กล่าวคือแสดงบทบาทเป็นตัวรองหรือเป็นตัวประกอบ

** ยอดฝีมืออยู่หลิน คือบุคคลที่มีความสามารถมากในด้านของศิลปการต่อสู้

เพียงนั้น ต่อให้นางรู้แต่เหยียนเจี๋ยบาดเจ็บสองครั้งแล้ว หากเป็นเช่นนั้นต่อไปเจียงเยี่ยเงินยังไม่ทันสำแดงฝีมือช่วยชีวิตผู้สูงศักดิ์ เหยียนเจี๋ยก็คงยากจะรักษาตัวรอดได้แล้ว!

คนผู้นั้นเห็นว่าการดำรงอยู่ของตนเองถูกเปิดเผยแล้วก็รีบลุกขึ้นยืนรำให้พลางตะโกนว่า "นายท่านทุกท่านโปรดไวชีวิตด้วย ข้าเป็นแค่คนผ่านทาง มาตกปลาอยู่ตรงนี้ ข้าไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น นายท่านทุกท่านโปรดไวชีวิตด้วย..."

เงินวังซุซุมวดคิ้ว คนผู้นี้ดูธรรมดาสามัญเหมือนกับต้นหญ้าริมทางจริงๆ ดูไปก็ไม่ได้มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีใดๆ จัดอยู่ในประเภทคนที่ศัตรูบุกโจมตีมาทีเดียว ยังไม่ทันอ้าปากเขาก็แปรพักตร์เองแล้ว

คนเช่นนี้จะเป็นผู้สูงศักดิ์ขององค์ชายเจ็ดเจียงเยี่ยเงินจริงหรือ

แต่ก็น่าจะใช่ ผู้สูงศักดิ์ของตัวเอกมิใช่ล้วนเป็นผู้เฒ่าเฒ่าชาวที่ซ่อนอยู่ในแหวน ขอบานที่ขโมยไถกินอยู่ข้างทาง อีกทั้งหญิงสาวเลี้ยงผึ้งที่ล้างหน้าผาอะไรทำนองนั้นหรือ

การที่ผู้สูงศักดิ์ของตัวเอกจะเป็นคนผ่านทางหมายเลขหนึ่งที่ดูเหมือนเป็นต้นหญ้าก็มีใช่เรื่องน่าอัศจรรย์

เจ็ดคนนั้นมองมาพร้อมกันเหมือนเป็นหุ่นยนต์ก็มีปาน คนที่เป็นผู้นำคลำหามัดสั้นเล่มหนึ่งออกมาจากในอกเสื้อ ก่อนจะสะบัดมาอย่างปราศจากความลังเล คนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียวร้องอย่างน่าเวทนาได้เสียงเดียวก็ล้มลงพื้นแน่นิ่งไปแล้ว

ลมโชยพัดมา ต้นหญ้าลู่พลิ้วตามลม

เงินวังซุรู้สึกลึกว่าแม้แต่เสียงหายใจของตนเองก็ยังคงเบาละอีกคนเหล่านี้ฆ่าคนไม่กะพริบตาจริงๆ

แม้จะเป็นนิยายรัก กลับมิได้ปลอดภัย นางเองก็อาจจะตกม้าตาย
ล้มลงในพงหญ้าเหมือนคนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียว
ผู้นี้ได้ทุกเมื่อ

เงินวังซูแทบอยากตบหน้าตนเองขาดใหญ่ ใครใช้ให้เจ้าโลกมาก
อยากออกมาหาผลประโยชน์ บัดนี้แม้ผลประโยชน์เล็กๆ อันใดก็ไม่อาจ
ได้แล้ว

นางคิดพลางมองไปยังเหยียนเจวี่
ดวงตาของเหยียนเจวี่เบิกโต เขากัดริมฝีปากไว้นแน่น สีหน้า
ตระหนกตกใจ

ทันใดนั้นเขาก็มองมาทางเงินวังซู ก่อนจะสะบัดมือชักทำออกตัว
วิ่งตะปิงไปทิศทางตรงกันข้ามกับเงินวังซู แต่พอเขาเคลื่อนไหวเจ็ดคนนั้น
ก็รุมล้อมเข้าหาอีกครั้ง

เงินวังซูตระหนกในใจ นางมองไปที่มู่จิ้นด้วยท่าทางเด็ดขาด
มู่จิ้นมีสีหน้าฉงน รู้สึกงงงสับสนอยู่บ้างจริงๆ
"เจ้าฆ่าได้ที่คน" เงินวังซูถามพร้อมทำท่าทาง
มู่จิ้นขยับขึ้นสองนิ้ว เล็งเลี้ยวประเดี้ยวหนึ่งก่อนจะเพิ่มอีกนิ้ว
คราวนี้ถึงตาเงินวังซูสับสนบ้างแล้ว หรือว่ามู่จิ้นต่างหากที่เป็น
ยอดฝีมืออยู่หลังซึ่งเก่งกาจกว่าเหยียนเจวี่

หากแต่มู่จิ้นมิใช่คนชอบโอ้อวด เงินวังซูมีความมั่นใจขึ้นมาเล็กน้อย
แล้ว นางชี้คนที่อยู่ใกล้ตนเองที่สุด ก่อนชี้หน้าไม้เล็กของตนเอง อาณาภาพ
ของหน้าไม้ของจินเจ้าเออร์มีมากเพียงไรกันแน่นั้นนางเองก็ไม่รู้

แต่ในเมื่อให้นางเอาไว้มือที่เรื้อนหลัง คาดว่าอย่างมากทำให้
หมดสติไปเหมือนเซี่ยยาสลับได้ก็ไม่เลวแล้ว

ข้าล้มหนึ่งคน มูจิ้นจัดการสามคน ที่เหลืออีกสามคนเหยียนเจวีย
น่าจะพอไหว...

นางคิดพลางเหนียวไกด้วยความเด็ดขาด

ในเวลาเดียวกันนี้เองมูจิ้นก็จับดาบโค้งทำท่าจะพุ่งตัวไป

แต่พอนางยืนขึ้นกลับต้องตะลึงงัน

ฟ้าเว้งว้าง ปากกว้างใหญ่ ลมพัดทุงหญ้าปรากฏคนตาย*

มูจิ้นตัวสั่นสะท้าน พุดอีกๆ อักๆ ว่า "คุณ...คุณหนู...ท่านยังหน้าไม่เล็ก
ทีเดียว ตาย...ตายหมดแล้ว...รวมถึงกั้วกงน้อยเหยียนด้วยเจ้าค่ะ!"

เงินวังชูตะลึงลานแล้ว

เวรกรรม! ของที่ฉินเจ้าเออร์ให้ข้ามานี้หรือว่าจะเป็พายุเข็ม
ดอกสาลี** ในตำนาน!

แต่ว่าฉินเจ้าเออร์ ของเล่นนี้อานุภาพรุนแรงปานนี้ท่านก็ควร
บอกกล่าวกันก่อนสิ! ท่านดูสิ ข้าแค่กดที่เดียวคนก็ล้มหมดทั้งแปดคน
แล้ว!

คนอื่น ๆ ตายไปก็ช่าง ทว่าเหยียนเจวีย...นี่ข้าสังหารว่าที่สามีตนเอง
หรือ!

เงินวังชูตัวสั่นสะท้าน นางร้องเรียกเบาๆ "เหยียนเจวีย..."

สายลมโชยพัดแผ่วเบาเจี๊ยะเจี๊ยะ "ไร้ซึ่งเสียงสกุณา ได้ยินเพียง
เสียงเพลงเหย้าวนจากปากนางขับร้องที่อยู่อุ่ไกลๆ

เงินวังชูอยากร้องไห้แต่ไร่น้ำตาอยู่ข้าง นางรออยู่ครู่หนึ่งก็ยังคงไม่มีใคร

* 'ฟ้าเว้งว้าง ปากกว้างใหญ่ ลมพัดทุงหญ้าปรากฏคนตาย' ดัดแปลงจากบทกลอนบรรยายทิวทัศน์จาก 'บทเพลง
ชื่อเล่อ' ซึ่งแต่งในราชวงศ์เหนือใต้ กลอนเดิมคือ 'ฟ้าเว้งว้าง ปากกว้างใหญ่ ลมพัดทุงหญ้าปรากฏฝูงวัวและฝูง
แพะ'

** พายุเข็มดอกสาลี เป็นอาวุธที่ปรากฏในนิยายดังของจีนที่คนไทยรู้จักกันในชื่อขอลิ้วเสี้ยน โดยเป็นอาวุธที่มี
เข็มเงิน 27 เล่มและทรงพลงมาก

ตอบกลับมา

กลับเป็นคนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสี่เหลี่ยมที่อยู่ด้านหลัง
ผู้นั้นส่งเสียงแผ่วๆ ออกมา "ช่วย...ช่วยข้าด้วย...จอมยุทธ์หญิงช่วยข้าด้วย..."

71

ช่วยบ้าอะไรเล่า!

แม่นางจะรีบร้อนออกมาด้วยต้องการสกัดโอกาสขององค์ชายเจ็ด
เจียงเยี่ยเจิน ซึ่งช่วยผู้สูงศักดิ์ของตัวเองในชุดตัวยาวสีเขียวผู้นี้ไว้ก่อน
แต่บัดนี้เป็นสถานการณ์อะไร

เงินวังชุดคิดพลางรีบพุ่งตัวไปหาเหียนเจี๋ย พลิกตัวเขาให้หันมา
กำลังจะอึ้งจุมูกเขาก็เห็นดวงตาโตเป็นประกายทั้งสองข้างของเหียนเจี๋ย
กำลังเบิกกว้างอยู่ทั้งสองข้างไม่ได้ปิดลง

นางพลันหน้าเปลี่ยนสี เปี่ยมด้วยความร้อนใจและกังวล พูดเสียง
ลั่นเครือว่า "ข้าเพิ่งเคยใช้หน้าไม้เล็กนั้นเป็นครั้งแรก ข้าเล็งไม่แม่น ไม่คิด
ว่าจะยิงถูกท่าน...บัดนี้...บัดนี้ควรทำเช่นไรดี"

เหียนเจี๋ยกะพริบตา ใช้หางตาเหลือบมองคนชุดดำที่นอนอยู่
บนพื้น

เงินวังซูเชื่อฟังทำตามอย่างน่ารักกว่าง่าย นางหมุนตัวเดินไปหา
คนชุดดำที่อยู่ใกล้ที่สุด

คนชุดดำผู้นั้นนอนหงายอยู่บนพื้น จ้องเงินวังซูอย่างดูร้าย นอกจาก
ลูกตาก็ไม่สามารถยับเยียนส่วนอื่นได้แม้แต่ปลายนิ้ว

ดวงตาของเงินวังซูมองตอบกลับไปอย่างเฉยชาประหนึ่งว่ามอง
คนตาย ไม่มีความอบอุ่นเหมือนเมื่อยามมองเหยียนเจวีย่ก่อนหน้านี้ออยู่
แม้แต่เพียงกระพริบเดียว

เมื่อก่อนนางเคยแสดงเป็นมือสังหารสาว ตอนนั้นก็มองคนเช่นนี้
คนชุดดำอึ้งงัน ได้ฟ้านี้ถึงกับมีคนสองหน้าเช่นนี้อยู่ด้วย!

"มูจิ้น พวกเราหาเชือกมามัดคนพวกนี้ไว้ทั้งหมดก่อน มิเช่นนั้น
อีกประเดี๋ยวเกิดพวกเขายับตัวขึ้นมาอีก..."

เงินวังซูเพิ่งจะพูดจบก็ได้ยินมูจิ้นตบหน้าผากตนเองเสียงดัง "อ้า
คุณหนู ไยท่านไม่บอกเร็วกว่านี้เล่าเจ้าคะ บำดูคนพวกนี้แล้ว ในเมื่อ
ต้องการสังหารก็ควงน้อย แสดงว่าต้องมีใครคนใดอะไรเป็นแน่แท้!
อีกประการหนึ่งพวกเขาล้วนเห็นใบหน้าของคุณหนูแล้ว วันนี้คุณหนู
เล่นงานคนแปดคนด้วยตัวคนเดียว พวกเขาจะต้องรายงานกลับไปเป็นแน่
บ่าวจึงได้สังหารพวกเขาไปหมดแล้ว ตอนนี้เหลือก็แต่คนที่ข้างเท้าท่าน..."

เงินวังซูตัวสั่นสะท้าน ไม่รู้จะพูดอะไรดี

แม้นางจะเคยแสดงเป็นมือสังหารสาว เคยเป็นนางมาร แต่ในฐานะ
ที่เป็นคนในยุคสมัยอันสงบสุข อย่างว่าแต่ฆ่าคนเลย แม้แต่ใกล้ตัวก็ยัง
ไม่เคยฆ่า...มูจิ้นมิใช่เป็นสาวใช้ที่เก่งกาจมากหน้อยของตระกูลบัณฑิต
หรือทว่า ไฉนจึงเก่งกาจเสียจน...ฆ่าคนได้ราวกับหันแตง

มูจิ้นเดินมาถึงข้างกายเงินวังซูพร้อมกับเลือดที่หยดลงจากดาบโค้ง

ของนาง ก่อนขึ้นชุดดำที่นอนอยู่บนพื้น "คุณหนู จะฆ่าคนผู้นี้ หรือจะเก็บไว้ให้ก๊วงน้อยสอปากคำเจ้าคะ"

เฉินหวังซูได้สติกลับมา รีบวิ่งไปหาคนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียวที่อยู่อีกด้าน ก่อนหาเชือกมาเส้นหนึ่งแล้วยื่นให้มู่จิ้น "มัดเขาไว้ก่อน"

นางนับว่าเข้าใจหน้าไม้เล่มนี้แล้ว มันเป็นเหมือนกับปืนยิงยาชา หลังยังถูกคนยังสามารถได้ยิน แต่กลับมีอาจปริปากพูด และไม่มีความสามารถในการป้องกันตนเอง

ในใจนางมีข้อข้องใจมากมาย แต่ยามนี้มีเวลาให้ถาม

นางคิดพลางเดินไปถึงข้างกายเหยียนเจวี่ ก่อนเอ่ยขึ้นว่า "ในตัวท่านมียาห้ามเลือดหรือไม่"

เหยียนเจวี่กะพริบตาด้วยท่าทางว่าง่าย ก่อนมองไปในอกเสื้อของตนเอง

เฉินหวังซูเห็นแล้วก็ใจละลาย นี่มิใช่เขานอนนิ่งๆ ปล่อยให้นางขยำแต่โดยดีหรือไร...

ไม่ใช่ นี่เขาปล่อยให้นางรักษาต่างหาก!

หน้าของนางแดงระเรื่อ กล่าวคำว่า 'ลวงเกินแล้ว' เสี่ยงเบา ก่อนจะสอดมือเข้าไปในอกเสื้อของเหยียนเจวี่ จากนั้นก็หยิบขวดกระเบื้องเคลือบสีขาวใบเล็กใบหนึ่งออกมาอย่างรวดเร็วประหนึ่งว่าถูกของร้อนลวกมือ "ใช่เจ้านี้หรือไม่"

เหยียนเจวี่กะพริบตาตอบ

เฉินหวังซูเอื้อมมือไปฉีกเสื้อของเหยียนเจวี่ นี่เป็นครั้งที่สองของนางแล้ว เห็นได้ชัดว่าความชำนาญเกิดจากการฝึกฝน การเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว

รวดเร็ว หน้าอกของเหยียนเจี๋ยเป็นแผลลึกยิ่ง ซ้ำยังเลือดไหลไม่หยุด
ทว่าเลือดที่ไหลออกมานั้นเป็นสีแดง น่าจะมีได้ถูกพิษอันใด

อาจเป็นผลจากหน้าไม้เล็กนั้นหัวคิ้วของเขาจึงไม่แม้แต่จะขมวด
น่าจะไม่รู้สึกรถึงความเจ็บปวด

เงินวั่งชูโล่งใจ ลงมือเร็วขึ้นหลายส่วน ฉีกเสื้อชั้นกลางของเหยียนเจี๋ย
เป็นเส้นแล้วพันแผลให้เขา

นอกจากแผลนี้ที่แขนก็มีเลือดไหลอยู่เช่นกัน

เงินวั่งชูเช็ดเลือดบนมือ ทำความสะอาดแผลให้เหยียนเจี๋ย จากนั้น
ก็ใส่ยาห้ามเลือด แต่กลับค้นพบว่ามือของเขามีอาการสั่นขึ้นมาเบาๆ

นางขมวดคิ้ว ลงมือหนักขึ้นอีกเล็กน้อย ทำเอาเหยียนเจี๋ยส่งเสียงคราง
ด้วยความเจ็บปวด

เงินวั่งชูมือไม่พ่นกันขึ้นมาในทันใด "อ๊ะ ขอภัยด้วย ซ้ำออกแรง
มากไปแล้ว" จากนั้นนางก็เบิกตาโตด้วยความประหลาดใจทันที "อ๊ะ
ท่านส่งเสียงได้แล้ว"

เหยียนเจี๋ยอึ้งงันไป อ้าปากพะงาบ คำพูดยังฟังไม่ชัดอยู่บ้าง
แต่ดีขึ้นแล้วจริงๆ

เงินวั่งชูหลุบตาลง ดูท่านางจะคิดไม่ผิด เข้มที่ยิงออกมาจาก
หน้าไม้เล็กนั้นออกฤทธิ์เร็ว แต่ฤทธิ์ก็สลายเร็วเช่นกัน ความฝันที่ต้องการ
เป็นใหญ่ในยุทธภพของนางเกรงว่าคงไม่อาจกลายเป็นจริงได้แล้ว

"ไม่นานท่านน่าจะขยับตัวได้แล้ว ทางด้านนั้นยังมีคนได้รับบาดเจ็บ
ข้าจะไปดูสักหน่อย ช่วยชีวิตคนหนึ่งคนได้บุญมากกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น*
แล้วยิ่งคืนนี้...ข้าได้ทำบาปกรรมมากโดยแท้"

* ช่วยชีวิตคนหนึ่งคนได้บุญมากกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น หมายถึงการช่วยเหลือชีวิตคนเป็นบุญกุศลยิ่ง

เงินวังชูพุดกลางเฝ้มปากลูกขึ้นยืน เดินอ้อมคนชุดดำบนพื้นไปหา
คนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียวผู้นั้น

คนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียวนอนอยู่บนพื้นเหมือน
เป็นเต่าแก่ๆ ที่กำลังหายใจท้อง

"จอมยุทธ์หญิง...ช่วยข้าด้วย..."

เงินวังชูมุ่นคิ้วพลงย่อดัลง แม้จะเป็นเสื้อปานหยาบๆ เหมือนกัน
แต่เสื้อปานของชาวบ้านธรรมดาสามารถใช้แทนกระดาษทรายได้ ทว่า
ชุดตัวยาวสีเขียวบนกายคนผู้นี้กลับเหมือนเป็นผ้าอ้อมของทารก ให้สัมผัส
อ่อนนุ่มอย่างยิ่ง

แล้วไหนจะผิวพรรณเนื้อหนังที่นุ่มเนียนละเอียด อีกทั้งขาวผ่อง
อวบอ้วนของเขานั้นอีก เป็นผู้สูงศักดิ์ที่กินอิ่มแล้วว่างจัด กลางค้ำกลางคืบ
ไม่หลับไม่นอนอยู่ที่จวน แต่ออกมาปละมตัวเป็นยาจกตามคาด!

"ตัวเล็กแรก ข้ายังหน้าไม้เล็กใส่ท่าน ท่านก็จะเป็นเหมือนพวกเขา
ไม่ต้องกลัวเจ็บแล้ว จากนั้นข้าจะดึงมีดสั้นออกแล้วห้ามเลือดให้ท่าน
ตัวเล็กที่สอง ข้าจะให้รถม้าพาท่านไปส่งที่โรงหมอ ท่านต้องการเลือก
ทางใด"

คนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาวสีเขียวนี้มาถึงภาพก่อนหน้านี้
ที่หนึ่งหน้าไม้เล็กล้มแปดชีวิตขึ้นได้ก็ตัวสั้นทีหนึ่ง กล่าวเสียงเบาหวือว่า
"ข้าว่าข้ายังทนไหว..."

เงินวังชูพยักหน้า หาได้เกลี้ยกล่อมอันใดไม่

ถึงอย่างไรดูจากบาดแผลแล้วคนผู้นี้ก็ไม่ได้บาดเจ็บสาหัส ยังรอคน
มาช่วยไหว เช่นนั้นเขาก็ไม่ตายแน่นอน พวกนางควรไปจากที่นี่โดยไว
ด้วยหากยังไม่ไปองค์ชายเจ็ดก็จะมาฉกฉวยโอกาสแล้ว

นางกำลังคิดก็ได้ยินเหยียนเจี๋ยฉิวปากไม่ถึงครึ่งเดียวเงาดำสายหนึ่ง
ก็วิ่งตะปิงมาอย่างรวดเร็ว เขาแบกมือสังหารผู้รอดชีวิตคนสุดท้ายที่ถูกมัดไว้
ผู้นั้นขึ้นมา ก่อนวิ่งฉิวจากไปโดยไม่เอ่ยคำใดแม้แต่คำเดียว

ความเร็วนั้นไวจนแทบจะทำให้คนมองเห็นเพียงเงา

เงินวังซุมองไปยังเหยียนเจี๋ยด้วยความรู้สึกยากจะหาคำมาบรรยาย
อยู่บ้าง

เวรเถอะ! ข้างกายคนผู้นี้มีองค์ศรีษะติดตามอยู่หรือว่าสามารถเรียก
ผู้ช่วยมาได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เหตุใดถึงไม่เรียกออกมาเร็วกว่านี้
ถูกคนแทงแล้วมีความสุขหรือไร หากเมื่อครูนี้น้ำไม้เล็กลั่นใช้การไม่ได้
พวกข้าคงได้มอดม้วยจบเห่กันทั้งหมดแล้ว!

เหยียนเจี๋ยมองความขบขันของเงินวังซุออก เขาลุกขึ้นยืนอย่าง
ลำบาก ล้มลงอยู่ชั่วประเดี๋ยว แล้วยังคงกล่าวว่า "เป็นคนที่มารดาของข้า
ทิ้งไว้ให้คุ้มครองข้า แต่ปกติเขาเพียงรับหน้าที่เก็บกวาดหลังจบเรื่อง มิได้
ยื่นมือเข้ามาปกป้องข้า เว้นแต่ข้ากำลังจะเข้าตาจนจริงๆ"

เงินวังซุพยักหน้า เหลือบมองคนผ่านทางหมายเลขหนึ่งในชุดตัวยาว
สีเขียว คนผู้นี้มีรูปร่างดีไปตั้งแต่เมื่อใด

ทวยายามนี้มีใช้เวลามาซักถาม รอรวันพรงนี้นางแต่งออกไปแล้ว
ย่อมจะค่อยๆ รู้เรื่องเอง

"จู่ๆ ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร" เหยียนเจี๋ยถามนาง

ใบหน้าน้อยๆ ของเงินวังซุขึ้นสีแดง "มารดาข้าบอกว่าวันพรงนี้
ข้าจะออกเรือนแล้ว คินนี้ให้ออกมาลองอิสระส่งท้ายสักหน่อย...แต่
คิดไม่ถึงว่า..."

เหยียนเจี๋ยยิ้มออกมา "นี่หมายความว่าพวกเราจะมีชะตาต้อกัน"

เพียงช่วงเวลาที่ยสนทนากันได้ไม่กี่คำนี้เงาดำสายนั้นก็พุ่งกลับมา
อีกครั้งแล้ว สิ่งที่ต่างไปในคราวนี้คือเขานำร่มมาคันหนึ่งมาด้วย

เหยียนเจียโยกมือให้เงินวังซู ก่อนชี้คนผ่านทางหมายเลขหนึ่งใน
ชุดตัวยาวสีเขียว "ข้าจะหาคนมาช่วยเขา ที่นี่ข้าจะเก็บกวาดเอง มู่จิน
เจ้ารีบคุ้มกันคุณหนูของเจ้ากลับไป เรื่องในคีนี่อย่าพูดกับคนนอก
เป็นอันขาด"

มู่จินพยักหน้า เก็บดาบโค้งกลับเข้าฝัก "คุณหนู พวกเรายังจะไป
เดินเล่นอีกหรือไม่เจ้าคะ"

เงินวังซูยอมไม่เถลไถลต่อแน่นอน ไม่ต้องกล่าวถึงว่าหลี่ซือกำลัง
รออยู่ แต่ถ้าเกิดนางเถลไถลจนบังเอิญพบกับองค์ชายเจ็ดเสียงเยี่ยเงิน
เข้าละก็คงไม่ดีเป็นแน่

คนผู้นั้นมีหวังได้คิดว่ารัศมีพระเอกของตนเองแผ่สูงหมื่นจั้ง ตัวนาง
เงินวังซูยังคงลืมนึกไม่ลง คืบก่อนวันแต่งงานเกิดทุกขใจต้องการมา
กระโดดทะเลสาบฆ่าตัวตาย...นั่นจะไม่เป็นการแปดเปื้อนชื่อเสียง
อันบริสุทธิ์ผุดผ่องตลอดทั้งชีวิตของนางที่ในตอนนี้มีฐานะเป็นอาหญิง
ของเขารึหรือ

นายบ่าวสองคนจึงรีบกลับถึงจวนไวปานเหาะโดยมีมีเรื่องใดเกิดขึ้นอีก
หลังพวกนางจากไปได้ไม่นานองค์ชายเจ็ดก็ขี่ม้ามาถึงที่นี่ เขา
มองไปรอบๆ นอกจากสายลมและต้นหญ้าก็ไม่มีอะไรอื่นอีก

ข้าเป็นใคร ข้ากินอิ่มแล้วว่างจัดหรือไร เหตุไฉนต้องมาที่นี่

72

ดึกแล้ว ตรอกเล็กใกล้จวนสกุลเงินเจียบสังกัด มีคนบอกเวลาเดินผ่าน
พลางป่าวร้องเป็นครั้งคราว

บ่าวหญิงสูงวัยเฝ้าประตูกำลังงีบหลับ ครั้นได้ยินเสียงพวกนางก็
รีบเปิดประตู

มูจิ้นล้วงพวงเงินจากในอกเสื้อก่อนยัดใส่มือบ่าวหญิงสูงวัยนางนั้น
"ลำบากท่านแล้ว รีบกลับไปพักผ่อน คื่นนี้ข้างทะเลสาบซีหูครีกครื่น
โดยแท้ คุณหนูไปเที่ยวชมอย่างมีความสุขยิ่ง"

บ่าวหญิงสูงวัยก็คือคนสนิทข้างกายหลี่ซือ นางได้รับรางวัลจาก
สองทางเช่นนี้ย่อมจะยินดีปรีดา "คุณหนูมีความสุขก็ดีแล้ว เช่นนั้นข้าจะ
กลับไปรายงานนายหญิงใหญ่ก่อน เจ้ารีบพาคุณหนูกลับไปพักผ่อน
ได้แล้ว วันพรุ่งนี้ยังต้องตื่นแต่เช้า"

มูจิ้นพยักหน้าพลางประคองเงินวังชูเร่งฝีเท้าเดินขึ้นหอเล็ก

ในหอเล็กเงียบสงัด สาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยใช้แรงงานล้วนไปพักผ่อนกันหมดแล้ว

ไปซื้อกำลังนั่งเย็บปักอยู่ข้างเตียง เห็นเงินวังชูเข้ามาแล้วก็รีบวางเข็มและด้ายลงตะกร้าก่อนลุกขึ้นยืน "บ่าวจะไปตักน้ำมาให้คุณหนูอาบนะเจ้าคะ"

เงินวังชูพยักหน้าพลางนั่งลงริมโต๊ะ ยกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นมาแล้วรินจนเต็ม ก่อนจะดื่มรวดเดียวจนหมด

ถัดจากนั้นก็ล้วงหน้าไม้เล็กในแขนเสื้อออกมาทันที

เมื่อกลางวันเห็นแล้วรู้สึกว่ามันดูธรรมดา เหมือนเป็นของประดับอันประณีตแบบเนียน ยามนี้เมื่อคู่อีกที่เงินวังชูกลับรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ตนเองถืออยู่คือ 'เทพแห่งปืนไรเฟิล' เลยทีเดียว

รุนแรงยิ่งกว่าปืนไรเฟิล ปืนไรเฟิลฆ่าได้ที่ละคนเอง! แต่เจ้านี้ล้มคนได้แปดคนในครั้งเดียว ติดแค่ใจดีไม่แบ่งฝ่ายไปหน่อย...

"คุณหนู เข็มของหน้าไม้เล็กนี้บ่าวเก็บกลับมาให้ท่านหมดแล้ว ท่านดูสิเจ้าคะ มันเหมือนกับเข็มปักผ้า เพียงแต่กลวงตรงกลาง ในนั้นน่าจะใส่ยาที่ร้ายกาจเช่นพวกหมาเพยชั่น* ไว้ มิเช่นนั้นก็ต้องเป็นพิษงูที่ทำให้คนเป็นอัมพาตได้ ของสิ่งนี้ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย แต่คุณหนูจนถึงกับมอบให้คุณหนูเช่นนี้"

เงินวังชูยื่นมือไปลูบหน้าไม้เล็กนั้นเบาๆ นี่เป็นจุดน่าสงสัยแรกที่นางค้นพบในคืนนี้

บิดาของจินเจาเออร์แม้จะเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ แต่รับหน้าที่เป็นรองผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์มาโดยตลอด ครั้งล่าสุดที่

* หมาเพยชั่น ชื่อยาพิษที่หมอซ่าถั่ว (ฮั่วโต) หมอชื่อดังในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกคิดค้นขึ้นเพื่อใช้ในขณะผ่าตัด

เข้าสนามรบเกรงว่าน่าจะเป็นตั้งแต่ครั้งอพยพลงใต้เมื่อสิบปีก่อน

แม้ว่าเขาจะนับว่ามีตำแหน่งสูง เป็นขุนนางสำคัญในราชสำนักเช่นกัน แต่เมื่อเอ่ยถึงคนผู้นี้กลับทำได้เพียงใช้คำว่า 'ธรรมดาสಾಮัญ' ปราศจากความโดดเด่นหรือมีตัวตนให้กล่าวถึง

น่าจะเป็นเพราะในครั้งโน้นบังเอิญโชคดีได้ตามฮ่องเต้ลงใต้มีเช่นนั้น ก็เพราะเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าแก่ตั้งแต่สมัยที่ฮ่องเต้ยังไม่ขึ้นครองราชย์ ในเมืองมีขุนนางเช่นนี้อยู่มากจนยกตัวอย่างไม่หวาดไม่ไหว

ขณะแรกเริ่มสร้างเมืองหลวงที่เมืองหลินอันฮ่องเต้แจกตำแหน่ง ขุนนางราวกับเปิดยู่ฉางแจกธัญญาหาร แม้แต่ไก่ที่ตามเขาอพยพลงใต้ มาด้วยก็ยังแทบอยากจะแต่งตั้งให้เป็น 'ท่านอ๋องไก่เทพ'

อาวรุ่ยยากางเพียงนี้หากเป็นของตกทอดของสกุลฉินแม่ทัพจีน ก็ไม่มีทางไร้ชื่อเสียงเรียงนามปานนี้ เมื่อตอนที่ฉินเจาเอ๋อร์ยังเด็กแม่จะใช้นี้หน้าไม้เล็กนี้ไปก่ส่นคลอนพวกที่ประสงคร้ายในจวนไม่ได้เช่นกัน

เช่นนั้นหน้าไม้เล็กนี้มาจากที่ใด ฉินเจาเอ๋อร์บอกว่ามารดาของนาง มาจากตระกูลบัณฑิต...

หน้าไม้เล็กล้ำค่า ยาที่ทำให้คนเป็นอัมพาตได้พรรคนี้ยิ่งล้ำค่ากว่า หากสามารถผลิตเจ้านี้เป็ปริมาณมากได้...เงินวังซุคิดแล้วก็ ตื่นเต้นขึ้นมา

ถึงเวลานั้นยังจะมัวใช้ยาซาอะไรอีก ใส่ยางน่องเครือ* เข้าไปเลย เอาไปใช้ในสนามรบ อย่าวว่าแต่เมืองตงจิง แม้กระทั่งแคว้นเป่ย์ฉีก็ยัง ถูกนางยึดครองได้

* ยางน่องเครือ ยางไม้สามารถใช้ผสมทำยาพิษสำหรับอาบลูกดอกหรือทาลูกหน้าไม้ จะทำให้พิษแล่นเร็วขึ้น หากนำยางจากต้นกับพิษชนิดอื่น เช่นพิษจากงูเห่าหรือสัตว์มีพิษอื่นๆ มาผสมรวมกันจะยิ่งทำให้พิษซึม เข้าบาดแผลอย่างรวดเร็ว

ถึงเวลานั้นพอเข้าได้เป็นฮ่องเต้ก็จะออกพระราชโองการว่าต่อไปห้ามเรียกฮ่องเต้ว่าฝ่าบาท ให้เรียกได้แค่บิดา!

เมื่อคิดได้เช่นนี้เงินวังชูก็รู้สึกสบายไปทั้งร่าง รู้สึกเหมือนว่าเส้นลมปราณถูกทะลวงจนปลอดโปร่งแล้ว

แต่หน้าไม้เล็กนี้มาจากที่ใดกันแน่ อีกทั้งเหตุใดจินเจ่าเอ๋อถึงมอบให้นางอย่างง่ายดาย และเหตุใดจึงต้องเป็นนาง

อีกทั้งจุดน่าสงสัยจุดที่สอง...

เงินวังชูเหยหน้ามองไปยังมู่จินก่อนเลิกคิ้วน้อยๆ "โชคดียี่ห้าเอา เรื่องที่เจ้าจุดควินยาสลับมือสั่นมาล้อเจ้า วันนี้เจ้าถึงได้ลงมือได้หมดจดและว่องไวจริงๆ หากไม่มีเจ้า พอถุทธยานั้นหมดลงเกรงว่าพวกเราคงกลับมาไม่ได้แล้ว"

มู่จินได้ยินก็เกาศีรษะอย่างเก้อเขินอยู่บ้าง ก่อนจะเบิกตาโต มองเงินวังชูอย่างจริงจังพลางกล่าว "ตอนที่บ่าวถูกเลือกมาอยู่ข้างกายคุณหนูก็เคยตั้งสัตย์สาบานไว้ว่าชีวิตของบ่าวเป็นของคุณหนู ต่อให้สู้จนตัวตายก็ต้องปกป้องคุณหนูให้ปลอดภัยให้ได้เจ้าคะ"

เงินวังชูใจสะท้านน้อยๆ มิใช่ทุกคนล้วนเป็นราชาราชินีจ่อเงินผู้มีฝีมือการแสดงเก่งกาจ แววดาของมู่จินร้อนแรง อีกทั้งหนักแน่น ทุกคำที่พูดมาล้วนเป็นความจริง นางสามารถสะกดจิตตนเองเพื่อเงินวังชูได้จริงๆ

ทว่าในความทรงจำของเงินวังชูมู่จินเป็นเพียงสาวใช้ผู้หนึ่งที่ในจวนจัดมาให้เท่านั้น แม้ตามปกตินางจะดีต่อมู่จินมาก ไม่เคยใจจัดใจดำกับอีกฝ่าย แต่ไม่ว่าคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าเหตุใดมู่จินถึงจงรักภักดีปานนี้

มู่จินไม่ใช่สาวใช้ธรรมดา ไปฉ้อก็เช่นกัน

เช่นนั้นเงินวังชูในสมัยก่อนจะเป็นคนธรรมดาหรือ

เงินวังซุนมันใจอยู่หลายส่วนจึงเปลี่ยนเรื่องพูดว่า "เจ้าคิดว่าวรยุทธ์ของเหยียนเจี๋ยเป็นอย่างไร"

นี่เป็นข้อข้องใจข้อใหญ่ที่สุดข้อที่สามของเงินวังซุน

เนื่องจากเขียนผู้ทรงบอกว่าเหยียนเจี๋ยสามารถสังหารคนสิบสามคนติดกันได้ตั้งแต่ยังเด็ก ทั้งยังสามารถใช้วิชาตัวเบาหลยตัวบนน้ำได้ อีกทั้งมีรัศมีตัวร้ายผู้เก่งกาจครอบอยู่

ในใจนางเหยียนเจี๋ยมิใช่ตงฟางปู้ไป* ก็ต้องเป็นโอวหยางเฟิง**

แต่จากที่เห็นในวันนั้นก็กลับมิใช่เช่นนั้นโดยสิ้นเชิง

เหยียนเจี๋ยมาถึงก็บาดเจ็บที่อกแล้ว ไม่มีเรื่องอย่างจริงจังซ่อนคมให้นางเห็นแต่อย่างใด นั่น...ไม่เคยพบเคยเห็นหัวหน้าใหญ่ตัวร้ายที่วรยุทธ์ห่วยแตกถึงเพียงนี้มาก่อนเลย!

นางมิใช่ผู้ต่ำของด้านนี้ แต่มุ่จินไช่

มุ่จินไช่ยืนก็กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันควัน "คุณหนู บ่าวกำลังจะพูดเรื่องนี้กับท่านพ่อดีเสียเจ้าคะ! ว่าที่ท่านเขยของเราจะอ่อนแอเกินไปหน่อยแล้ว เหล่าคนที่ฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่เล็กแต่น้อยอย่างพวกบ่าวมีใครไม่เลื่อมใสอยู่ทั่วทั้งข้าง ทว่าขอกล่าวคำที่ไม่สมควรกล่าวลักหน่อย ก็วงน้อยเทียบไม่ได้ แม้แต่ปลายเล็บของอยู่ทั่วทั้งเลยที่เดียวเจ้าคะ"

นางพูดจบเห็นเงินวังซุนได้มีโทสะก็ใจกล้าขึ้นอีก "คุณหนู บ่าวไม่ได้ว่านะเจ้าคะ แต่นี้ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี ท่านลองคิดถึงเรื่องที่คุณหนูจินพูดวันนั้นดู...ตระกูลแม่ทัพหยาบกระด้าง คุณหนูผสมแห่งแรงน้อย

* ตงฟางปู้ไปหรือบุราไม่แพ้ เป็นตัวละครจากนิยายกำลังภายในเรื่องกระบี่เย้ยยุทธจักร หรืออีกชื่อคือ เดชคัมภีร์เทวดา เป็นประมุขพรรคริมนันจันทราแห่งผาไม้ดำ มีวรยุทธ์สูงส่งมาก และเป็นครั้งแรกที่นางเขียนเนื่องจากฝึกวิชาในคัมภีร์ท่านตะวันซึ่งผู้ฝึกต้องเป็นเพศชายและต้องตอนตนเองเสียก่อน

** โอวหยางเฟิง (อาวเอี้ยงฮง) เป็นตัวละครจากนิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยก เป็นยอดฝีมือ เชี่ยวชาญการใช้พิษ

ถ้าเกิดถูกคนรังแกเข้า...หากกั้วกงน้อยท่านนั้นมีวรยุทธ์เหนือผู้คน บ่าว
 ผู้เขาไม่ได้ นั่นมิใช่จะปกป้องคุณหนูไม่ได้ด้วยหรือ! ตอนนี้อยู่ดีหน่อย
 ฝีมือของเขานี้วันนี้อยู่สู้กับบ่าว ถ้าเขากล้าร้างแกคุณหนูบาวก็จะดีเขา!"

เงินวังชูคิดเล็กน้อยก่อนพยักหน้าด้วยท่าทางจริงจัง จากนั้นสำหรับ
 ว่า "อย่าตีตรงหน้า"

มูจินคิดว่านางล้อเล่นก็หัวเราะคิกคักไม่หยุด

นางหัวเราะได้ครู่หนึ่งก็คิดเล็กน้อยแล้วพูดอีกว่า "แต่คุณหนูเจ้าคะ
 บ่าวรู้สึกว่าการบวบทวารยุทธ์ของกั้วกงน้อยดูพิกล การเคลื่อนไหว
 แปลกประหลาดไม่พอ ยังไม่คล่องแคล่วเสียเท่าไรด้วย...จะว่าอย่างไร
 ดีหนอ...คุณลอง...คุณหนูรู้จักคุณลองใช้หรือไม่ ก็เหมือนกับคุณลองอุดตัน
 โคมที่เราปล่อยลงไปมันจะลอยๆ หยุดๆ ไม่สามารถไหลไปตามกระแสลม
 กระแสน้ำได้..."

มูจินกล่าวพลางตบศีรษะตนเองอย่างแรง ก่อนกระโดดขึ้นมา "คุณหนู
 บ่าวทราบแล้วเจ้าคะ จะต้องเป็นเพราะมีใครต้องการทำร้ายเขาเป็นแน่แท้
 ขณะสอนวรยุทธ์ให้เขาจึงตั้งใจสอนกระบวรท่าผิดๆ มิเช่นนั้นบุตรชาย
 ของผู้กั้วกง..."

เงินวังชูแจ้งใจในฉบับพลัน ว่าแล้วเขียว คนงามเช่นนั้นยามใช้วิชา
 ตัวเบาจะมีท่าทางเหมือนลิงได้อย่างไร!

73

เงินวังซูไม่เคยพบเคยเห็นวิชาตัวเบาที่น่าขบขันมีมิใดเทียมเท่านี้
มาก่อน

หากกล่าวว่าซุนอู่คงดีลึงกาต่อสู้ดูเหมือนเป็นตุ๊กตากระดาดที่ถูก
ลมพัดปลิวไปมา เช่นนั้นวิชาตัวเบาของเหยียนเจวียก็เหมือนเป็นมนุษย์
ที่วิวัฒนาการย้อนกลับไปเป็นลิงป่าที่กระโดดออกมาจากรอยแยกหิน*
ตัวหนึ่ง

ทั้งๆ ที่ดังมาอย่างยิ่ง แต่ดันไม่มีกลิ่นอายเทพเซียน กลับเปี่ยมด้วย
กลิ่นอายทาร์ซาน มีสเปเชียลเอฟเฟกต์เป็นภาพพุบอกและซาวนด์เอฟเฟกต์
เป็นเสียงโห่ร้อง

นี่ไม่ใช่เงินวังซูเห็นคนเป็นลิง แต่วิชาตัวเบาของเขานั้นดูเหมือนกับ
ลิงกระโดดแถมไปสิ้นจริงๆ

* กระโดดออกมาจากรอยแยกหิน เป็นสำนวน มักใช้ในความหมายว่าไม่มีพ่อแม่สั่งสอน อกตัญญู หรือ
ไร้ความเป็นคน ซึ่งเนื้อความในที่นี้สื่อกับเรื่องที่ซุนอู่คงเกิดมาจากก้อนหินด้วย

มิน่าซ้ำการถือเอาทั้งเมืองหลินอันเป็นแตรมโปลันอันใหญ่ เดียวกระโดดมานี้ เดียวกระโดดไปนั้นกลางดึกกลางคืนเช่นนี้เป็นเรื่องที่ทำออกมาไม่ได้หากมิใช่คนปัญญาฉิบ!

พอมูจันแนะให้เห็นเช่นนี้เงินวังซุกก็สบายใจแล้ว

ในนิยายมิใช่ชอบมีโครงเรื่องพรรคนี้อะไรหรือ ตัวร้ายลอบศึกษาวรยุทธ์ ผลคือเกิดความผิดพลาด หลังธาตุไฟเข้าแทรกกลับเกิดปฏิกิริยากลายเป็นยอดฝีมือพิสดารแห่งยุค

เหยียนเจี๋ยก็อาจจะกำลังติดอยู่ที่ด่านก่อนธาตุไฟเข้าแทรกนั้นเวลานี้พลังยุทธ์ยังอยู่ในช่วงดิ่งลง ไม่นานก็จะแตะจุดต่ำสุดแล้วดีดกลับขึ้นสูงทะลุฟ้า

"คุณหนู บ่าวเตรียมน้ำไว้เรียบร้อยแล้ว ให้บ่าวถอดชุดให้ท่านนะเจ้าคะ"

ไปฉื่อเตรียมน้ำเสร็จ เดินเข้ามาดูก็พบว่าเงินวังซุกหลับหลับอุดอยู่ริมเตียงนานแล้ว

นางหลุดหัวเราะพร้อมส่ายศีรษะ คุณหนูของนางช่างไม่คิดมากโดยแท้ วันพรุ่งนี้จะแต่งงานแล้ว คิ่่นนี้ยังหลับได้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงมีแคล้วพลิกตัวกระสับกระส่ายไปมาด้วยความตื่นเต้นและเป็นกังวล

ไปฉื่อหรีโตะเกียงลงก่อนจุดกำยานสงบใจให้เงินวังซุก เสร็จแล้วถึงจับประตูปิดเบาๆ ก่อนเดินออกไป

เขารู้วันรุ่งขึ้นเงินวังซุกถูกปลุกให้ตื่นโดยฮูหยินพร้อมวาสนา*

"เขียนจุ้ วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ควรตื่นได้แล้ว"

* ฮูหยินพร้อมวาสนา หมายถึงสตรีที่บิดามารดาตนเองและบิดามารดามียังมีชีวิตอยู่ มีสามีและบุตรสาว บุตรชายครบถ้วน ชาวจีนมีธรรมเนียมให้สตรีเช่นนี้มาดูแลพิธีแต่งงานเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่บ่าวสาว

เสียงของฮูหยินพร้อมวาทสนาแหบแห้งอยู่บ้าง ผู้คนต่างพูดว่านางมีชะตาชีวิตดี พ่อแม่สามีล้วนยังอยู่ พรังพร้อมด้วยบุตรสาวบุตรชาย มีบุญวาสนาใหญ่หลวง เหล่าชนชั้นสูงในเมืองหลวงมีงานมงคลก็ชอบเชิญนาง นานวันเข้าแม้แต่นางซื้อแซ่ว่าอะไรก็ไม่มีใครจำได้แล้ว เอาแต่เรียกนางว่า 'ฮูหยินพร้อมวาทสนา'

นางเคยส่งตัวเจ้าสาวมามากมาย นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเจ้าสาวที่มีท่าทางไม่รีบร้อน ซ้ำยังไม่ยอมลุกจากเตียงเช่นนี้

มิใช่บอกว่าสกุลเงินเป็นตระกูลบัณฑิต บุตรสาวแต่ละคนล้วนปฏิบัติตัวตามกฎเกณฑ์หรือไม่

"นายหญิงใหญ่ เชี่ยนจู่ยังไม่ตื่นเลย!" ฮูหยินพร้อมวาทสนาเห็นเงินวังชูพลิกตัวลุกขึ้นนั่งทั้งที่ต่ายยังปิดก็ร้องอุทานออกมา

หล่ซือเห็นแล้วก็รีบลูบศีรษะเงินวังชู ก่อนพูดกลัวหัวเราะว่า "บุตรสาวของข้าจะออกเรือนวันนี้แล้ว นอนอยู่ที่บ้านเดิมให้นานขึ้นอีกหน่อยจะเป็นไรไป ไม่พลาดฤกษ์ดีก็เป็นอันใช้ได้แล้ว อีกประการหนึ่งนางมิใช่ตื่นแล้วหรือไร นี่ก็ลุกขึ้นนั่งแล้ว เพียงแต่ต่ายเท่านั้นเอง"

ฮูหยินพร้อมวาทสนาชะงักงัน นี่มิใช่พูดโกหกตาใสหรือหรือ ตาไม่ได้ลืมขึ้นจนจะปิดสนิทอยู่แล้วต่างหาก!

นางกำลังคิดจะพูดก็เห็นเงินวังชูลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหน้าคั่นช่อง ก่อนนั่งลงอย่างรวดเร็วทั้งที่ต่ายยังปิดอยู่ประหนึ่งว่าบนหน้าผากมีดาวดวงที่สามอย่างไรอย่างนั้น

ฮูหยินพร้อมวาทสนาแยกมือปิดปาก นางเพิ่งเคยพบเงินวังชูเป็นครั้งแรก คิดไม่ถึงเลยแม้แต่บอกว่าดวงตาของอีกฝ่ายจะเล็กปานนี้จริงๆ! จะอย่างไรก็ไม่มีความสามารถหลับตาเดินได้มิใช่หรือ

เงินวังซูอัปากหวา นั่งหน้าคั่นช่องด้วยท่าทางสงบเสถียร ชยี้ตา เล็กน้อยก่อนหันหน้ามากล่าวอึ้งๆ "ทำให้สูหยินเห็นเรื่องน่าขบขันแล้ว เมื่อคืนหลับไม่สนิทตลอดทั้งคืน วันนี้คิดว่าจะต้องจากบ้านไปก็ทำใจ ไม่ได้ จึงได้ทำนินสยเด็กๆ อิดออดอยู่ที่นี้ให้นานขึ้นสักหน่อย" ว่าแล้ว นางก็กระซิบเสียงเบา "นี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว"

สูหยินพร้อมวาสนาารู้สึกว่าหัวใจบีบรัด โทสะอันเกิดจากการ ถูกหลอกปั่นหัวพลันสลายหายไปแล้ว

เขียนจู่ผู้นี้สิลิจึงจะเป็นคนฉลาด! พร้อมวาสนา? พร้อมวาสนา... พร้อมบ้ำพร้อมบออะไร! ใครบ้างไม่อยากจะให้พ่อแม่สามีรับสินใจ ไม่อยากให้ สามีรีบตายไปไวๆ!

รอถึงเวลาที่พวกเจ้าต้องคอยไปปรนนิบัติคารวะพ่อแม่สามีทุกเช้าค่ำ ต้องล้างเท้าให้พ่อแม่สามี รับอนุให้สามี ก็จะมีเรื่องว่าวสนานี้ใครอยากได้ ก็เอาไปเถอะ!

นางคิดพลางเร่งฝีเท้าเดินไปหยุดข้างเงินวังซู มองดูใบหน้าของอีกฝ่าย อย่างละเอียด "เขียนจู่รูปโฉมงดงามโดยแท้ สง่าผ่าเผยเรียบร้อยอยู่ใน ระเบียบ แม้จะไม่แต่งอันใดมากก็ยังไม่มีใครกล้าดูถูก"

เงินวังซูยิ้มเล็กน้อย มิได้พูดอะไร แต่กลับหลับตาลงเริ่มสัปต่อ

เมื่อก่อนตอนนางเป็นนักแสดง เวลาถ่ายหนังทั้งวันทั้งคืนก็อาศัย จีบหลับในขณะแต่งหน้าเช่นกัน

วันนี้นางต้องเก็บแรงไว้กรำศึกใหญ่กับเหยียนเจวี่ ไม่ละสมพล้ง เอาไว้คงได้พ่ายแพ้แก่ปีศาจจิ้งจอกนั่นแน่!

สูหยินพร้อมวาสนาเองก็ได้เฝ้ามองกันที่นางชี้เข้าแล้ว ลงมือแต่งเนื้อ แต่งตัวให้นางอย่างคล่องแคล่วว่องไว แต่แม้นางจะเร็วมากเพียงใด

กว่าจะสวมใส่ประดับประดาครบชุดก็ใช้เวลาทั้งครึ่งเช้าแล้ว

เงินวั่งชุนหมุนพัดกลมในมือ ฟังเสียงประทัดที่ตั้งอยู่ไกลๆ พलगเริ่ม
วางท่าวางทาง

ไม่ว่าอย่างไรก็จะเสียภาพลักษณ์ไม่ได้!

มู่จิ้นมารายงานตั้งแต่เช้านี้ว่าวันนี้จวนอยู่กั๊กงให้เกียรตินางเต็มที
ขบวนรับเจ้าสาวของกั๊กงน้อยเหียนจะแห่รอบเมืองหลินอันรอบหนึ่ง
แจกจ่ายขนมเปี๊ยะมงคลกับขนมงาตัดไปทั่วราวกับว่าเฉลิมฉลองไป
ตลอดทาง

ผู้ที่ตามมารับเจ้าสาวกับเขามีองค์ชายสี่กับองค์ชายแปดยังไม่พอ
ยังมีเหล่าคุณชายชื่อดังในเมืองด้วยอีกหลายคน พอจัดขบวนตระการตา
เช่นนี้ออกมา ไม่กล่าวถึงอุปนิสัยใจคอใดๆ กล่าวถึงเพียงหน้าตาและ
ชาติตระกูล นั่นเป็นสิ่งที่ใครเห็นเป็นต้องชอบ

หญิงสาวเห็นแล้วอยากชิงตัวเจ้าบ่าว หญิงแก่เห็นแล้วอยาก
กลับไปเป็นสาวน้อย ชายแก่เห็นแล้วก็อยากเปลี่ยนร่างย้อนวัย!

เสียงประทัดประเดี๋ยวไกลประเดี๋ยวใกล้ เสียงกลองเสียงฆ้องดัง
สะท้อนฟ้า เชิดสิงโตเชิดมังกรครึกครื้นตลอดทาง ทั้งทั้งเมืองหลินอัน
ประหนึ่งเข้าสู่เทศกาลปีใหม่

ยิ่งเสียงประทัดนั้นใกล้เข้ามาเท่าไรหน้าของเงินฉางเหียนก็ยิ่งดำ
เท่านั้น

เขานั่งอยู่ข้างเงินวั่งชู ตาแดงหน้าดำ อีกทั้งพรำบ่นมาหนึ่งชั่วโมง*
พलगดื่มซาไปสามกาแล้ว

* ชั่วโมง คือหน่วยนับเวลาในสมัยโบราณของจีน เทียบได้กับสองชั่วโมง

เงินวังซูใช้พัดกลมบังหน้า มิใช่นางเครื่องครัดกับธรรมเนียมพิธี แต่นางกลัวว่าเงินฉางเยียนจะพูดแล้วน้ำลายกระเด็นใส่

"หลังเจ้าไปถึงจวนผู้ท้าววงแล้ว อย่าได้กลัวอะไร เรื่องเงินทองทรัพย์สมบัติไม่ว่าพวกเราจะแพ้พวกเขา เรื่องตำแหน่งขุนนางแม้บัดนี้ จะต่างชั้นกันบ้าง แต่หากไต่ย่อนไปสองสามรุ่นพวกเราก็ไม่แพ้เช่นกัน ตำแหน่งขุนนางสูงเป็นที่ระคายส่ายตาเกินไป หาใช่แผนการที่ดีในระยะยาว เจ้าแต่งงานไปแล้วจะต้องเกลี้ยกล่อมเหยียนเจียวว่าอย่าแสดงตัวโอ้อวดมากเกินไปจนกลายเป็นตะปูในตา เป็นหนามในเนื้อผู้อื่น...กล่าวถึงหนามในเนื้อพี่ใหญ่กำชับไปครั้งแล้วครั้งเล่าแล้วว่ามือเจ้าบอบบาง ปกติจับพู่กันยังขึ้นรอยแดง ยามใช้โต๊ะเก้าอี้ตั้งเตียงในจวนพวกเขาจะต้องระวังเป็นพิเศษ อย่าถูกเสี้ยนตำเอา ตระกูลแม่ทัพมิได้ละเอียดย่อนเท่าพวกเรา...กล่าวถึงความละเอียดย่อน เรื่องอาหารการกินพี่ก็วิตกยิ่งยวด จึงขอให้ท่านแม่ส่งแม่ครัวที่เจ้าชอบที่สุดไปกับเจ้าด้วย เช่นนี้เจ้าถึงจะกินได้ชินลื่น แต่ก็อย่าได้นำไปให้ผู้อื่นชิมส่งเดชเพียงเพราะว่าอาหารของจวนเราดี คนกินตายไปนั่นเรื่องเล็ก แต่หากเขาเรื่องมาถึงเจ้านั้นก็กลายเป็นเรื่องใหญ่แล้ว เจ้าจิตใจดี ทั้งยังมีน้ำใจ แต่มิได้หมายความว่าผู้อื่นจะล้วนใจดีต่อเจ้าเช่นกัน"

เงินฉางเยียนยังคงพูดพร่ำ เงินฉางเกอที่อยู่ด้านข้างในที่สุดก็ทนต่อไปไม่ไหว เหลือสองตาขึ้นพลางเอ่ยว่า "หากท่านจะอาลัยอาวรณ์เพียงนี้ ไยไม่ไปตีเจ้าเหยียนเจียวนั้นให้ตายไปเลยเล่า เช่นนี้พี่หญิงรองก็ไม่ต้องแต่งออกไปแล้วมิใช่หรือ ท่านยกเอาสี่ตำราห้าคัมภีร์* ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ต่างๆ รวมถึงทั้งสกุลเงินเรามาขายจนหมดแล้ว อีกประเดี๋ยวมิใช่

* สี่ตำราห้าคัมภีร์ เป็นตำราปรัชญาคำสอนของลัทธิขงจื้อ สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ เม้งจื่อ ตำเสวีย และจวงยง ห้าคัมภีร์ ได้แก่ ซื่อจิง ช่งชู่ หลี่จี้ โจวอวี่ และซุนชิว

คนจะมารับเจ้าสาวแล้วหรือไร ข้าว่าพี่สะใภ้คงต้องไปให้หมอตระวจนุแล้ว
นี่อะไร ท่านอยากให้พี่หญิงรองของข้าหุหนวกไปอีกคน?"

เงินฉางเยียนได้ยินก็มีน้ำโห "ข้าพูดเบาจะตาย จะหุหนวกได้อย่างไร"

เงินฉางเกอหัวเราะเหอะๆ พลังปิดหูตนเองไว้ "เพราะว่าฟังจน
หูเกิดรอยด้านขึ้นมาอุดการได้ยินไว้อย่างไรเล่า!"

74

เงินวังชูกลั่นหัวเราะไว้ไม่ไหวจึงหลุดคำพรีตออกมาทันที ยังดีที่มี
พटकมลบังหน้าไว้อยู่ มิเช่นนั้นคงเป็นนางพนน้ำลายใส่หน้าเงินฉางเยียน
แทน

เงินฉางเกอขยิบตาให้เงินวังชู ก่อนแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เงินฉางเยียน
เงินฉางเยียนถูกเขาทำเอาโมโหจัดจนคำออกมาจึงแย่งพटकมลในมือ
เงินวังชูมาไล่ตีเงินฉางเกอ

"เจ้าอยู่เฉยๆ แล้วครั้นเนื้อครั้นตัวไซหรือไม๊ ตอนนี่เห็นเจ้าโตแล้ว
ข้าผู้เป็นพี่ใหญ่จึงไม่ตีเจ้าแล้ว เจ้ากลับลืมนึกไปว่าตอนยังเล็กเวลาพวกเจ้า
สองคนซุกซน พี่ใหญ่ยังจับตีทั้งคู่"

เงินฉางเกอกุมหัววังอุดตูด แต่ยังคงปากเก่ง "พูดดีไปเถอะ! เกรงว่า
ท่านคงเคยตีพวกข้าในฝัน แต่กลับถูกข้ากับวังชูทำให้โมโหร้องให้ขี้มูกโป่ง
เสียมากกว่า!"

ขณะเขาพูดก็เห็นเงินฉางเยียนหยุดฝีเท้าและก้มหน้าลง

เงินฉางเกอเห็นแล้วก็ว่าวุ่น รีบวิ่งกลับไปปะหละเอาใจ "พี่ใหญ่ฯ
ข้าผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรพูดเรื่องนี้ ท่านตีเถิด! เพียงแต่...เพียงแต่พี่หญิงรอง
จะออกเรือนวันนี้ อุตส่าห์แต่งหน้าแต่งตาจนงดงาม...ท่านอย่าตีนางเลย
ประเดี๋ยวเศษแป้งจะร่วงกราว!"

เงินวังซู่ได้ยินก็ยกเท้าจะถีบ คนผู้นี้หน้าตะเหลื่อเกิน

เงินฉางเกอคิดจะหลบกลับถูกเงินฉางเยียนกอดไว้ "วังซู่ เอาให้สุดแรง!"

เงินฉางเกอเห็นเงินฉางเยียนยื้มแน่น ไหนเลยจะมีท่าทางโมโห
เสียใจอยู่แม้แต่น้อยนิด จึงอ้าปากหวอดด้วยความประหลาดใจ "พี่ใหญ่
ท่านถึงกับหลอกคนเป็นแล้ว!"

สามพี่น้องอะอะกันอยู่ครู่ใหญ่ จนหลี่ซือเข้ามาฟาดคนละทีถึงได้
สงบลง

เงินฉางเยียนดูท่าทางคงจะรู้ตัวเช่นกันว่าตนเองขึ้นนั่งจิ้งกระแอม
ด้วยความกระดากอาย "อยู่ในจวนแสนสุขสบาย อยู่ข้างนอกลำบาก
เหลือหลาย พี่ใหญ่ไม่วางใจเอาเสียเลย หากวันหน้ามีความลำบากใด
ก็จงกลับมาบอกพี่ใหญ่" เขาพูดพลางชี้เงินฉางเกอ "หากไม่สะดวกใจ
จะพูดกับพี่ใหญ่ตามตรง เช่นนั้นเจ้าก็ไปพูดกับน้องเล็ก เขาหนึ่งหน้าหนา
ย่อมจะมาบอกคนในบ้านเอง"

เงินวังซู่รู้สึกแสบจุก นางซำก็จะรู้สึกเศร้าขึ้นมาจริงๆ

ในความทรงจำอันเลือนรางของนางเดิมทีสกุลเงินก็มีได้ปรองดอง
กันปานนี้ ขณะอยู่ในเมืองตงจิงคนสกุลเงินทั้งหมดล้วนอาศัยอยู่บนถนน
เส้นเดียวกัน การหลอกลวงขัดแย้งขัดขากันนั้นเป็นเรื่องปกติ

แต่อาจเป็นเพราะหลี่ซือใจกว้าง อีกทั้งมิได้เคร่งกฎระเบียบมากมาย

ปานนั้น บุตรสาวบุตรชายของนางจึงสนิทสนมกันมากที่สุดตลอดมา เพียงแต่ต่อมาอายุมากขึ้นแล้วก็ต่างมีความลับส่วนตัวจึงมิได้เล่นด้วยกัน เหมือนสมัยก่อน

วันเวลาผ่านไป แม้จะอยู่ห่างไกลกันเพียงไร แต่ความรักและผูกพัน ระหว่างพี่น้องกลับยังคงเป็นเช่นเดิม

"อืม วางใจเถิด ข้าเองก็หนักหนาหนามากเสียว่ะ รับรองว่าจะไม่ปล่อยให้ตนเองได้รับความไม่เป็นธรรมแม้แต่กระผีกเดียวเป็นอันขาด กลับเป็นพวกท่านมากกว่า หากวันหน้าเงินส่วนตัวถูกคนเอาไปดูแลละก็ ไม่เป็นไรนะ มาหาข้าได้เลย"

เงินฉางเยียนสุดจุกก่อนลุกขึ้นยืน "ไปได้แล้วๆ อีกประเดี๋ยวขบวนรับเจ้าสาวน่าจะมาถึงแล้ว พวกเราจะต้องไปกันประตู่* อีก"

เงินฉางเกอไต่ยีนก็ยืนขึ้นตามอย่างไม่สบอารมณ์ "กันประตู่แล้วอย่างไรต่อ จะให้เหียนเจวียแต่งกลอน หรือจะให้แข่งต่อกลอนคู่ บรรพต เขียวประชันด้วยสายชลงามหรือจะหลิวเขียวประชันด้วยท้อแดง"

เงินฉางเยียนตบศิระเขาไปหนึ่งที่ ก่อนลากตัวเขาออกไป

ครั้นพวกเขาออกไปแล้วในห้องก็มีคนกลุ่มใหญ่กรูเข้ามา ล้วนเป็นบรรดาพี่สาวน้องสาวในสกุลเงิน มีเพียงคนเดียวที่เป็นที่สะดุดตาซึ่งก็คือ จินเจ้าเอ๋อร์

จินเจ้าเอ๋อร์ขยิบตาให้เงินวังซู่ก่อนกล่าวว่า "ข้าดูอยู่หน้าประตูมาตลอด ขบวนรับเจ้าสาวมาถึงตรงซุ้มประตูทางด้านหน้า อีกไม่นานก็จะถึงแล้ว วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ข้าจึงจะขอชมเหียนเจวียสักหน่อยว่าวันนี้เขาแต่งเนื้อแต่งตัวได้นับว่าดูเป็นผู้เป็นคน"

* กันประตู่ หมายถึงในประเพณีแต่งงานเมื่อเจ้าบ่าวมาถึงบ้านแขกและสมาชิกในครอบครัวจะรออยู่นอกประตูเพื่อขอเงินหรือของขวัญ

เงินวังซูหัวเราะ "ท่านชมได้ดียิ่งนัก"

จินเจ้าเออร์เซิดคาง "แน่นอน ปกติข้าไม่ชมใครเท่าไรหรอก นี่คือเขาได้อานิสงส์จากท่าน มิเช่นนั้น...ช่างเถอะ ข้าไม่พูดแล้ว"

เงินเถียนเห็นนางปิดปากลงอย่างรู้หนักเบาก็นับว่าโล่งใจแล้ว

ขณะเดิมสินเดิมนางก็เคยได้ประจักษ์แล้วว่าปากของคณูนี้ไม่มีหูรด หากยังซ้ารอยเดิมอีกครั้งนางก็ไม่ว่างจริงๆ ว่าควรรับมืออย่างไร วันนี้เงินวังซูแต่งงาน นางเป็นญาติผู้น้องสายตรงจึงนับว่าเป็นกึ่งผู้ดูแลงาน

เงินวังซูรู้สึกถึงความกระวนกระวายของเงินเถียนจึงตบหลังมือนางเบาๆ

ในเวลานี้เองเสียงประทัดก็ดังไกลเข้ามาเหมือนอยู่ตรงหน้าแล้ว

อาจเป็นเพราะคนสกุลเงินรวมตัวกันยังล้วนเอาชนะเหนียวเจียวในด้านต่อตีไม่ได้ ส่วนด้านแต่งกวีประชันกลอนจวนสู่กั้วกั้วทั้งบ้านล้วนสู้บ่าวหญิงกวาดพื้นในสกุลเงินไม่ได้...เหล่าพี่ชายน้องชายสกุลเงินที่กันประตู่จึงกันพอเป็นพิธี ให้ได้สนุกสนานพอหอมปากหอมคอแล้วก็ปล่อยเจ้าบ่าวผ่านเข้าประตูมา

ไม่ถึงชั่วหนึ่งถ้วยชาเหยียนเจวียก็มาถึงหน้าหอเล็กของเงินวังซูแล้ว

เงินสี่ฝิงจากบ้านรองสกุลเงินเป็นผู้นำกันประตู่ "หากคุณชายให้เงินขวัญถุงน้อยเกินไป พวกข้าจะไม่เปิดประตูให้แน่นอน"

เสียงพูดนางเพ็งจะเจียบลง ทองขยุ่มหนึ่งก็ถูกยัดเข้าประตูมาแล้ว

ในห้องพลันเจียบสจัดไปชั่วพริบตา

ที่บอกว่าขยุ่มนั้นหาได้พูดผิดแม้แต่หน่อยไม่ เนื่องจากมันเป็นก้อนทองตะปุ่มตะป่ำขยุ่มหนึ่งจริงๆ

เงินสี่ฝิงยื่นมือไปรับมา ก้อนทองขยุ่มนั้นแยกออกมานับได้กระจายตัว

ออกจากกันเป็นทองคำก้อนเล็กๆ หลายก้อน ในห้องเกิดเสียงฮือฮาขึ้นมาอีกครั้ง

เหลาสตรีในห้องแบ่งกันได้คนละก้อนพอดิบพอดี ไม่ขาดไม่เกิน คราวนี้เงินวังชูยังไม่ทันได้เปิดปาก เงินสี่ฝั่งก็เอื้อมมือไปเปิดประตูด้วยความเด็ดขาดแล้ว

ครั้นเงินวังชูที่ก่อนหน้านี้ยังนึกเสียดายทองงยหน้าขึ้นมา ภาพเหยียนเจวี่เบื่องหน้าก็กระแทกเข้ามาในสายตานาง

เขามีรูปร่างสูงผอม เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของชายหนุ่ม สวมชุดตัวยาวสีแดงสด บนหน้าผากยังคงผูกแถบผ้าสีเดียวกัน เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองบนแถบผ้านั้นจึงปักลายเมฆมงคลไว้ ช้าตรงกลางก็ประดับด้วยอัญมณีดูหล่อเหลาองอาจ อีกทั้งยังสูงศักดิ์

แถบผ้านั้นปลิวไสวไปตามลมราวกับมีชีวิต ส่งให้ดูมีบุคลิกแบบตัวร้ายเป็นของตนเอง

เหยียนเจวี่ยืนอยู่ตรงนั้น มองนางพร้อมกับยิ้มตาหยี

เงินวังชูให้รู้สึกสะทอนใจอีกครั้ง มีชีวิตมาสองชาตินางเพิ่งจะเคยได้เห็นคนที่งดงามปานนี้เป็นครั้งแรก ไม่ว่าเรียกว่า ดวงตา หรือว่ามุมปาก หรือแม้แต่สันจมูกก็ล้วนตรงตามภาพฝันของนางทั้งสิ้น

มากขึ้นนิดก็มากไป น้อยลงนิดก็น้อยไป

นางไม่รู้ว่าในสายตาผู้อื่นเห็นเหยียนเจวี่งดงามหรืออัปลักษณ์ หรือเห็นเป็นเพียงคนผ่านทางธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง แต่ในสายตาของนางนี่คือธรรมชาติ...ไม่ถูกสี เป็นผลงานที่บิดามารดาของเหยียนเจวี่บรรจงสรรค์สร้าง 'คนเลวรูปงามที่เพียบพร้อม' ออกมาเลยทีเดียว

เหยียนเจวี่เดินมาหาเงินวังชูอย่างเชื่องช้า ก่อนคารวะพลงเอ่ย

"เซี่ยนจู่ ถึงเวลากลิ่นรากบัวหอมฟุ้งเต็มสวน เขี่ยนเจวี่ยมาแล้ว"

เงินวังชูตะลึงงัน นึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่น่างพูตว่าหัวสิงโตควรใส่รากบัว หั่นเต๋าเพิ่มเข้าไป แล้วเขี่ยนเจวี่ยบอกว่า 'ยามที่กลิ่นรากบัวหอมฟุ้งเต็มสวน' จะเป็นยามที่นางแต่งเข้าจวนเขา คิดไม่ถึงว่าเวลานั้นจะมาถึง ก่อนกำหนดไปบ้าง

ในใจนางเบิกบานปานบุปผา ใช้พัดกลมบังหน้าและก้มหน้าลง ด้วยความสะเทือนอาย

ตัวร้ายตายเพราะปากมากเป็นคำกล่าวที่ถูกต้องที่สุด การที่ตัวร้ายตายเพราะเผยธาตุแท้เร็วเกินไปก็เป็นแบบแผนที่ปรมาจารย์นักเห็บแถม* ทุกคนล้วนจดจำขึ้นใจ

คนงามยังอยู่ในซาม ยังไม่ทันได้กลืนลงท้อง นางก็ยังเผยธาตุแท้ไม่ได้

เขี่ยนเจวี่ยเห็นนางแล้วก็ยินดีตามคาด รุ่งผีทำเดินมาหา

แม่สื่อรีบยกมือให้นักดนตรีบรรเลงเพลงให้รื่นเริง

เงินวังชูเดินเคียงข้างเขี่ยนเจวี่ยพลางใช้หางตาเหลือบมองเขา

พออยู่ใกล้ถึงได้พบว่าบนหน้าผากเขาปกคลุมด้วยเหงื่อเป็นชั้นบาง คิดว่าอาการขาดเจ็บคงยังไม่ดีขึ้น

* ปรมาจารย์นักเห็บแถม เป็นศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต หมายถึงการพูดหรือแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ อย่างเจ็บคม

75

ประหนึ่งว่ารู้สึกได้ถึงสายตาของเงินวังชู เหยียนเจวี่ยจึงยื่นมือ
มาเกี่ยวนิ้วก้อยของนางไว้เสียบๆ

เงินวังชูสะดุ้งเฮือก นี่ยังไม่ทันทำพิธีกราบไหว้ฟ้าดิน* เลยนะ
เจ้าปีศาจจึงจอกอย่มาทำให้ข้าต้องจับเจ้าลงโทษตรงนี้!

ในห้วงนางมีนง 'ไม่รู้ว่าเดินมาถึงเรือนใหญ่ได้อย่างไร

เงินชิงเจี้ยนนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ใบหน้าปราศจากอารมณ์ ดู
เหมือนเป็น 'ครูประจำชั้นที่กำลังจะแจกข้อสอบให้ทำ' ในดวงตาสีซีมมี
ประกายน้ำตา แต่มุมปากกลับแต้มด้วยรอยยิ้ม ครั้นเห็นคนทั้งสองเข้ามา
ก็เกือบจะลุกขึ้นยืน

ส่วนสุนหยินผู้เฒ่าเงินกับเจียนผู้หรงนั้นนั่งอยู่ในตำแหน่งถัดลงมา
ยิ้มปลื้มปริ่มมองดูคนทั้งหลาย นี่ถึงจะเป็นสีหน้าปีติยินดีอย่างแท้จริง

* พิธีกราบไหว้ฟ้าดิน บ่าวสาวจะต้องค่านับฟ้าดินและพ่อแม่ โดยบ่าวสาวจะยืนเคียงกันหน้าโต๊ะบูชาฟ้าดิน
เจ้าบ่าวยืนด้านขวาและเจ้าสาวยืนด้านซ้าย หนึ่งค่านับฟ้าดิน สองค่านับพ่อแม่ สามบ่าวสาวค่านับกันและกัน

นอกจากนี้ก็มีบรรดาญาติที่เคঁนสมองดูแล้วยังนึกไม่ออกว่าเป็นญาติจากทางใดกำลังแสบะปากมองดูความครึกครื้นพลางพูดคุยกันจนแฉถึงความบริบูรณ์ของสินเดิมเงินวังชูและความใจกว้างของเหียนเจี๋ยขณะแจกเงินขวัญถุง

เงินวังชูเคยแสดงฉากแต่งงานมาแล้ว แม้จะไม่ถึงร้อยครั้งก็ต้องไม่ต่ำกว่าแปดสิบครั้ง ทว่าไม่มีเลยสักครั้งที่ทำให้นางรู้สึกจริงได้เท่าวันนี้ความรู้สึกพรศัณห์ราวกับว่านางมิได้อยู่ในนิยาย แต่กำลังแต่งงานจริงๆ

เหียนเจี๋ยจูงเงินวังชูไปคารวะบิดามารดา พอนางคุกเข่าลงนำตาของหลี่ชื้อกัโหลพรากลงมาก่อนจะสะอึกสะอื้นจนพูดไม่ออก เงินวังชูเห็นแล้วในใจก็เจ็บแปลบพลางเบ้าตาแดงเรือขึ้นมาเช่นกัน

เมื่อนางแต่งไปจนอยู่กัวงแล้ว แม้จะกลับมาเป็นครั้งคราวได้ แต่ที่สุดแล้วก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในจวนของตนเหมือนกับเมื่อก่อนผู้นางไม่สนใจไยดีได้ จะมีก็แต่หลี่ชื้อ...

นั่นเป็นผู้ที่ทุ่มเทหัวใจให้นางอย่างแท้จริง แทบอยากจะนำสิ่งที่ดีที่สุดทั้งหมดมากองไว้ตรงหน้านาง

เงินวังชุน่าจะมีความสุขมากจริงๆ กระมังที่มีมารดาเช่นนี้

ต่างจากซ่งซิง...หากมารดาของซ่งซิงดีได้เท่านี้จะดีมากเพียงไร

เงินวังชูใจลอยไปเล็กน้อย ก่อนจะได้ยินเสียงเงินซิงเจี้ยนดังขึ้นเหนือศีรษะ "เจ้าแต่งไปสกุลเหียนแล้วจงกตัญญูต่อผู้อาวุโสและดูแลสามีให้ดี จงจำไว้เสมอว่าเจ้าเป็นบุตรสาวที่แต่งออกไปจากสกุลเงินเรามีผู้ใดที่ใครจะรังแกและดูหมิ่นได้"

เงินวังชูตะลึงงัน ประเดี๋ยวก่อน...ท่านพ่อ ประโยคสุดท้ายท่านพูดอะไรนะ! ท่องบทผิดแล้วกระมัง นี่พูดความในใจออกมาหมดแล้ว!

เงินซึ่งเจียนหน้าไม่เปลี่ยนสี กล่าวสัพทอย่างไม่ว่าเป็นอีกว่า "แน่นอนว่าเจ้าเองก็ห้ามรังแกและดูหมิ่นผู้อื่นเช่นกัน" เขาพูดพลางมองไปยังเหยียนเจี๋ย "สัญญาที่เจ้าให้ไว้ในวันนี้มันจำได้ขึ้นใจหรือไม่ ข้าเงินซึ่งเจียนเรื่องอื่นไม่ได้ความ แต่ความจำดียิ่งนัก ทุกถ้อยทุกคำ ล้วนสลักอยู่ในหัวแล้ว วันหน้าเจ้าต้องดีต่อวังซู อ่านหนังสือให้มาก อย่าทำให้ชื่อเสียงบารมีของบิดาเจ้าตกต่ำ"

เหยียนเจี๋ยสะดุ้ง พยักหน้ารับปากลูกเดียวราวกับลูกแมวเซื่องๆ ตัวหนึ่ง

ผู้มาร่วมงานชมความครึกครื้นเห็นแล้วก็ต่างจุปากอย่างแปลกอกแปลกใจ

ไม่กล่าวถึงอย่างอื่น กล่าวถึงแค่นี้เสียเหลือแหล่ไม่รู้ความของ คุณชายเหยียน อยู่ต่อหน้าฮ่องเต้ยังอะอะมะเมิงไม่มีระบระเปียบ โจนพอมายู่ตรงหน้าเงินซึ่งเจียนกลับเหมือนเป็นลูกศิษย์ที่อ่านสอนง่าย ในสำนักศึกษาเสียได้ หรือว่าจะเจอคนที่กำราบเขาได้แล้ว...

ครั้นบุพการีกำชับกำชาเสร็จสิ้นแม่สื่อผู้นั้นก็เริ่มขับบทกลอน นักดนตรีเริ่มบรรเลงอีกครั้ง

เงินวังซูรู้ดีว่าดนตรีที่พวกเขาบรรเลงต้องเป็นเพลงเศร้าแน่นอน มิเช่นนั้นโยนางฟังแล้วถึงอยากร้องไห้กันเล่า

ยามนี้นางไม่ต้องแสดง น้ำตาก็ไหลพรากลงมาเอง

เหยียนเจี๋ยพานางไปส่งขึ้นรถม้า ก่อนตนเองจะขี่ม้าตัวสูงใหญ่ นำหน้าคนทั้งขบวนมุ่งหน้าไปจวนผู้กำวงอย่างเอิกเกริก

เงินวังซูมาจากตระกูลใหญ่ เจ้าบ่าวก็เป็นบุตรชายคนโตสายตรงของผู้กำวง ขบวนสินเดิมจึงยาวจนแทบมองไม่เห็นท้ายขบวน

ริมถนนเต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียดซึ่งมาชมความครึกครื้น
เงินร่วงชูขึ้นรถม้าได้ก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา นางอยู่ในสกุลเงิน
ไม่ได้ทันทำลายล้าง* บัดนี้กำลังจะได้ไปวาดลลิตาที่จวนผู้ก่อกองแล้ว!

แต่พอคิดได้เช่นนี้ก็ระบ่ระเปร่าขึ้นมา

"เจ้าว่าถ้าข้าแหวกผนังรถม้าออกไปเก็บเงินพวกที่มาดูความ
ครึกครื้นนั้นคนละหนึ่งเหรียญจะรุ่งหรือไม่"

มูจันฟังแล้วก็ส่ายหน้า "ไม่รุ่งแน่นอนเจ้าคะ คุณหนูลืมไปแล้วหรือ
คราวก่อนมีคนจับเสื่อตัวหนึ่งมาขังกรง ค่าตัวหนึ่งครั้งแค่สามเหรียญ
พวกเราก็มิใช่แม่เสื่อเสียด้วย อีกประการหนึ่งด้วยชื่อเสียงของก่อกองน้อย
ของพวกเราดีไม่ได้คนเหล่านี้จะเป็นคนที่เขาจ่ายเงินให้มาเป็นหน้าม้า
ด้วยซ้ำไป คุณหนูจะไปเก็บเงินพวกเขาอีกทีได้อย่างไรกัน"

เงินร่วงซู่ชะงักงัน นางควรรู้สึกว่ตนเองถูกดูถูกดีหรือควรรู้สึกว่
ตนเองถูกถากถางเข้าแล้วดี

ขบวนรับเจ้าสาวบรรเลงดนตรีไปตลอดทาง ไม่นานก็มาถึงจวนผู้ก่อกอง
เงินร่วงชูลงรถม้า ใช้พัดกลมบังหน้า เดินเคียงข้างเหยียนเจวี่ด้วย
ท่าทางน่ารักว่าง่าย ระหว่างนั้นก็ทำตามทีแม่สื่อสั่งประหนึ่งเป็น 'หุ่นยนต์
ที่ถูกป้อนคำสั่งอย่างสมบูรณ์แบบ'

"...สามีภรรยาคำนับกัน ส่งตัวเข้าห้องหอ!"

เงินร่วงซู่ได้ยินถ้อยคำนี้ก็ราวกับว่าได้ยินเสียงตีสเลตปิดกล่อง

มาถึงขั้นตอนนี้สำหรับในยุคราชวงศ์ต้าเจินก็นับว่พิธีเสร็จสิ้นแล้ว!
นับแต่เนื้ไปเหยียนเจวี่มีชีวิตอยู่ก็เป็นคนของนาง ตายไปก็เป็นผู้ของนาง
ซุนอู่คงหนีจากฝ่ามือพระพุทธร่องค์ใหญ่ไหล** ไม่พ้นแล้ว

* ทำลายล้าง มาจากเกมออนไลน์ หมายถึงตัวละครหรือบอสที่ค่อนข้างทรงพลัง

** ใหญ่ไหล หมายถึงพระยูไล พระพุทธร่องค์หนึ่งตามความเชื่อทางพุทธศาสนาของจีน

มูจิ้นกับไปซื้อประคบซ้ายขวา ประคองนางเข้าห้องหอออย่างช้าๆ

เรือนเล็กของเหียนเจี๋ยมีชื่อว่าเรือนอยู่เต๋อ อยู่ทางด้านเหนือของ จวนสู่กั๋ววง มีประตูเล็กประตูหนึ่งแยกต่างหากให้เขาเข้าออกได้สะดวก

ในลานเรือนว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่ต้นไม้สักต้น มีเพียงลานฝึกวรยุทธ์ ขนาดเล็กลานหนึ่ง ทว่าอาวุธบนนั้นล้วนขึ้นสนิมเป็นต่างดวงแล้ว หิน ยกน้ำหนักสำหรับฝึกพลกำลังก็ล้วนฝุ่นเชรอะแล้ว แคเห็นก็รู้ว่าเจ้าของ มาฝึกวรยุทธ์น้อยครั้งยิ่งนัก

"ไปซื้อคล้ายแถบรัดเอวแล้วเปลี่ยนชุดที่เบาสบายให้ข้า จากนั้น ก็ยกอาหารที่พวกเราเตรียมไว้มา ก่อนหน้านั้นร้องไห้จนชักจะหิวแล้ว"

ระหว่างที่นางพุดมูจิ้นก็แหวกม่านไม้ไผ่เดินเข้ามากระซิบบว่า "คุณหนู คนในเรือนกั๋ววงน้อยมีอยู่ไม่มากเลยเจ้าคะ คนหนึ่งชื่อวินจื่อ เป็นบ่าวชาย ประจำตัวที่คอยวิ่งทำธุระให้เขา ยังติดตามกั๋ววงน้อยได้ไม่นาน นอกจากนี้ ก็มีมาอีกสองคน คนหนึ่งแซ่ซ่ง คนหนึ่งแซ่เหยา ดูท่าทางล้วนไม่เป็นมิตร ห้วนหน้าสาวใช้สองคน คนหนึ่งชื่อเจินจุ คนหนึ่งชื่อโมลี่ สองคนนี้ติดตาม รับใช้กั๋ววงน้อยมาตั้งแต่เล็ก เจินจุเป็นคนที่ไทเฮาพระราชทานมาให้ โมลี่เป็นคนที่อยู่กั๋ววงฮุ่ยยินจัดหามาให้เจ้าคะ"

เจินหวังซูพยักหน้า แต่หาได้เก็บมาใส่ใจไม่ วันหน้ายังมีโอกาส อีกถมเถให้จัดการคนเหล่านี้ จำเป็นต้องรีบด่วนทำเอาตอนนี้ด้วยหรือ

เจินหวังซูกินขนมเสร็จก็กินอาหารในงานพิธีที่ห้องครัวส่งมาต่อ พอนาง กินดื่ม ล้างหน้าแต่งตัวจนเสร็จสรรพแล้ว เหียนเจี๋ยถึงได้เดินเข้ามาจาก ด้านนอกพร้อมกับกลิ่นสุราทั่วทั้งตัว

บ่าวชายที่ดูคunningหน้าคunningตาถึงยวดผู้หนึ่งประคองมือเขา ปล่อยให้เขา

เซซ่ายเซชวาด้วยท่าทางอ่อนนอกอ่อนนใจอยู่บ้าง

เงินวังซุมองเห็นอยู่ในสายตา คนผู้นี้คงจะเป็นอวินจื้อที่เพิ่งมา
รับใช้ได้ไม่นาน

"ส่งเขาให้ช้า แล้วเจ้าออกไปเถอะ"

อวินจื้อผู้นั้นผลึกเหยียนเจวียมาแล้วทำความเคารพลวกๆ ก่อนเร่ง
ฝีเท้าเดินออกไป

เงินวังซุสบานเลขว่านางเห็นบ่าวชายผู้นั้นเหลือกตา!

เงินวังซุคิดพลางมองเหยียนเจวียด้วยความเห็นใจปราดหนึ่ง

นี่น้องชาย ท่านเสแสร้งมากไปแล้ว! การปลอมเป็นสุกรหลอก
กินพยัคฆ์* มิใช่ทำเช่นนั้นสักหน่อย ผู้อื่นเห็นท่านเป็นสุกรจริงๆ และจัดการ
ท่านแล้ว!

ครั้นประตูปิดลงแววดาของเหยียนเจวียที่ก่อนหน้านี้ยังพรวามัก
ใสกระจ่างขึ้นมาทันควัน

เขาหยิบกาน้ำชามารินให้ตนเองหนึ่งถ้วย บ้วนปากเสร็จแล้วถึงค่อย
ยิ้มเซ่อๆ ให้เงินวังซุ "ภรรยาข้างดงามโดยแท้"

เงินวังซุหัวเราะคิกคัก "วาจานี้ควรเป็นข้าพุดจึงจะถูก"

เหยียนเจวียนิ่งงันไป แต่กลับมิได้คิดมาก รินสุราให้ทั้งนางและ
ตนเอง ก่อนเกี่ยวเส้นผมเงินวังซุขึ้นมาผูกเข้ากับเส้นผมของตนเป็น
เงื่อนรักกันกลมเกลียวตลอดไป** ด้วยท่าทางคล่องแคล่วว่องไว

ถัดจากนั้นก็หยิบกรไกรเล่มหนึ่งมาตัดผมช่อนี้ แล้วใส่ลงในถุงหอม
ที่เขาเตรียมไว้ล่วงหน้า

* ปลอมเป็นสุกรหลอกกินพยัคฆ์ เป็นสำนวน หมายถึงแสร้งอ่อนแอเพื่อหาโอกาสเอาชนะในตอนท้าย

** เงื่อนรักกันกลมเกลียวตลอดไป เป็นเชือกที่ถักขึ้นสำหรับคู่แต่งงาน เนื่องจากลักษณะพิเศษของปมทั้งสอง
ที่เชื่อมต่อกันจึงมักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์แห่งความรัก

"เจวียยินดีทั้งหัวใจ นับแต่วันนี้ไปยอดดวงใจเป็นคนในครอบครัว
ข้าแล้ว"

76

"เส้นผมก็ใช้ทำเป็นพู่กันได้" เงินวังซุ่มองดูงหอมไบนั้นพลางเอ่ยขึ้น
โดยจิตใต้สำนึก

ครั้นพูดจบก็แทบอยากจะตบปากตนเอง นางกำลังพูดบ้าอะไร
บรรยาศกำลังดีอยู่แท้ๆ ไม่ต้องไปรยดอกไม้จุดเทียนก็ร่วมอภิรมย์
อบอุ่นภายใต้ร่มเงาไม้ในคืนวันสันต์ได้

แต่นางกลับคิดถึงเรื่องที่ก่อนนางถูกโคมไฟทับตายเพิ่งจะไปเยี่ยม
บุตรของ 'เพื่อนรักนักหยิกหลัง' ผมไฟ* ของเด็กผู้นั้นได้ถูกนำไปทำเป็น
พู่กัน

เหยียนเจวี่ยึงงันไปเล็กน้อยก่อนกล่าวเสริมว่า "วังซุมิเสียแรงที่
มาจากตระกูลบัณฑิต ถึงกับคิดอะไรได้สุนทรีย์ปานนี้"

เงินวังซู่หัวเราะพลางหยิบกาสุรามาริน มองดูใบหน้าเหยียนเจวี่ย

* ผมไฟ คือผมเดิมของทารกที่ติดมาแต่กำเนิด

ด้วยสายตาแวววาว นางจะต้องทำให้บรรยากาศอันชวนให้คนจิตใจ
ไหวหวั่นนั้นกลับมาเป็นดังเดิมให้ได้

เงินวังซูไม่ยอมรับเด็ดขาดว่าก้าวมาถึงขั้นสุดท้ายแล้วนางจะ
เกิดกลัวขึ้นมาเล็กๆ

แม้นางจะอดตัวว่าเป็นราชินีจอบเงินเจ้าสำราญจอมเจ้าชู้ วันๆ
ทำเป็นคุยโวว่าอยากเลี้ยงดูหนุ่มน้อยที่หน้าตาดีที่สุดในวงการบันเทิง ทว่า
ก็เพียงได้แต่คุยโวตลอดปีตลอดชาติ

มีปัญญาแค่นี้? เลี้ยงดูพวกเขานางก็ต้องคอยส่งกระจกกบ่ารุง
ตนเองทุกวันนะสิ!

เหียนเจวี่จึงนับเป็นคนแรก

เงินวังซูตั้งสติ มองใบหน้าทั้งดงามจนทั้งคนทั้งเทพเดือดดาลนั้น
ของเหียนเจวี่

ห้ามกลัวเด็ดขาด! ดังคำกล่าวที่ว่าทุกอย่างตัดสินด้วยกระบวนท่าเดียว
คืนนี้ก็คือเวลาที่ขาดในศึกดวลเดือด คัดเลือกว่าผู้ใดจะเป็นใหญ่ในจวน

นางคิดพลางยกจอกสุราขึ้นมายื่นให้เหียนเจวี่ด้วยท่าทางสะเทือนอาย
พลางก้มหน้าลงเล็กน้อย เผยลำคอที่เรียวยาวและขาวผ่องของนางออกมา
ขณะเหียนเจวี่รับจอกสุรานั้นก็อภัยของนางก็ไต่ผ่านฝ่ามือเขาเบาๆ
คล้ายโดนคล้ายไม่โดน ชวนให้คนคันยุบยิบยากทานทน

หากถึงเพียงนี้ยังต้านทานได้อยู่ เช่นนั้นเหียนเจวี่ก็มีโชห่วยช่ย่าย
แต่เป็นขั้นที่!

เหียนเจวี่กลับมือสั่น จอกไบนั่นหล่นลงพื้น ส่งเสียงดังเสนาะหู
ออกมา

เงินวังซูก้มหน้ามอง ยังดีที่จอกทำจากเงิน ตกไม่แตก

สุรามงคลนี้มีพิษหรือว่าจะไร

เหยียนเจวียี่ยมแหย ธิบหิยบกาสุรามารินให้ตนเองจนเต็มอีกครั้ง
แล้วยกจอกขึ้นมา

เงินวังซูจึงหิยบจอกสุรามาล้องแขนดื่มกับเหยียนเจวียด้วยท่าทาง
เหนียมอาย

สุรานี้เพิ่งจะไหลลงกระเพาะ เงินวังซูก็รู้สึกเหมือนมีไฟลุกโชนขึ้นมา
ดังคำกล่าวที่ว่าสุราทำให้คนมีความกล้า 'พวกเรามาทำให้เสร็จเรื่องกันเถอะ'

คำพูดประโยคนี้ยังอยู่ในปาก มิทันได้พูดออกไปนาก็ได้ยิน
เหยียนเจวียหัวเราะเสียงขมขึ้นออกมา "วังซู มีบางเรื่องที่ข้าต้องบอกเจ้า"

ครวณถึงตาเงินวังซูอึ้งไปบ้างแล้ว ให้ตายสิ เหยียนเจวียสองตาชัดใส
ประหนึ่งเป็นภิกษุชราที่กำลังจะเข้าสมาธิ

คนผู้นี้คงมิใช่สวยแต่รูปจูบไม่หอม หรือไปฝึกวิชาฝึกคัมภีร์ทานตะวัน
คัมภีร์เก้าอิน* อะไรมากระมัง หย่ากันตอนนี้ยังทันหรือไม่

"ท่านชมชอบบุรุษ แต่งกับข้าเพียงเพื่อตบตาคน? เป็นองค์ชายสี่
หรือว่าองค์ชายแปด" เงินวังซูรีบถาม

เหยียนเจวียหลุดหัวเราะพริต พ่นสุราที่ยังกลืนลงไปไม่หมดออกมา
เขาเซ็ดมุมปาก มองเงินวังซูด้วยสายตาแปลกๆ ปราดหนึ่งก่อนตอบว่า
"ไม่มีเรื่องพรรคนั้นเด็ดขาด!"

เงินวังซูวางใจแล้ว "เช่นนั้นก็สาบานไว้ว่าจะรักมันต่อคณิกาชั้นสูง
อะไรเทือกนั้น แต่งกับข้าแค่เพื่อประดับบารมี?"

เหยียนเจวียเกาศีระชะ รู้สึกอยู่ตลอดว่ามีตรงใดไม่ถูกต้อง "แน่นอน
ว่าไม่ใช่..."

* คัมภีร์เก้าอิน (เก้าอิม) ชื่อคัมภีร์เคล็ดวิชาชั้นหยินในนินยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยก มีคัมภีร์คู่ตรงข้ามกัน
คือคัมภีร์เก้าหยาง (เก้าเอียง)

เขาพูดพลางจับมือเงินวังชูขึ้นมา ก่อนลดเสียงลงกล่าวว่า "เจ้า ลืมไปแล้วหรือ เมื่อคืนข้าได้รับบาดเจ็บ..."

เงินวังชูได้ยินก็แจ้งใจในฉบับพลัน นางเห็นวันนี้เหียนเจ็ยคึกคัก กระฉับกระเฉงดีก็ลองนึกว่ามีได้เป็นอะไรมาเสียอีก อีกประการหนึ่ง เมื่อก่อนสมัยพวกนางถ่ายละคร อย่างว่าแต่แค่นี้เลย...ต่อให้เหลือเพียง ลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้วก็ยังคงทิ้งทายาทเอาไว้!

เงินวังชูหัวเราะคึกคัก เก็บความคิดอันบรรเจิดกลับมา "ท่านไม่ต้อง พุดเบาปานนี้ ข้าไล่ไปว่าไม่กี่คนนั้นในเรือนท่านไปที่อื่นหมดแล้ว ท่าน วางใจได้ รอบห้องนี้มีแต่คนของข้าแล้ว"

เหียนเจ็ยได้ยินก็ผ่อนลมหายใจยาว กุมหน้าอก หน้ายับยู่เป็นก้อน "ภรรยาช่วยดูให้ข้าที่ วันนี้เป็นวันมงคล ไม่อาจปล่อยให้ใครมองพิรุณ ออกได้ ลุงหลินฝังเข็มให้ข้าแล้ว ลุงหลินก็คือคนที่ช่วยเก็บกวาดให้ พวกเราเมื่อวานนี้ไม่ได้เปลี่ยนยามาทั้งวัน เกรงว่าเลือดคงจะแห้งติดกับ ผ้าพันแผลแล้ว ยามเดินจึงรั้งจนเจ็บ"

เงินวังชูเองก็ผ่อนลมหายใจเบาๆ ด้วยเช่นกัน

ช่วงเถอะ อนาคตยังอีกยาวไกล ถึงอย่างไรคนงามก็เป็นของข้า อย่างดินไม่หลุดแล้ว

เว้นแต่นางเองเป็นฝ่ายไปชอบคนใหม่ก่อน มิเช่นนั้นหากเหียนเจ็ย ต้องการหาหญิงอื่นก็มีเพียงวิธีเดียวคือเดินออกไปนอนในโรงด้วยตนเอง

แน่นอนว่าข้อสำคัญคือราชาชีคุยเพิ่งเคยออกสนามรบครั้งแรก ยังคงกลัวอยู่เล็กน้อย

ยามนี้เหียนเจ็ยถอดเสื้อตัวนอกออกแล้ว เผยให้เห็นเสื้อตัวกลาง สีขาว เป็นดังที่เขาบอกจริงๆ เลือดซึมออกมาแล้ว ดูแข็งและแห้งกรัง

ไปหมด

"อา! เจ็บ!" เหยียนเจวียร้องตะโกน

เงินวังซูเหลืออกตา ยัดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งเข้าปากเขาด้วยความเร็ว ปานฟ้าผ่าไม่ทันปิดหู "อดทนหน่อย ประเดี๋ยวก็ไม่เจ็บแล้ว! เป็นบุรุษ ออกสามศอก อย่าล่าออย!"

เหยียนเจวียเจ็บจนเหงื่อผุดเต็มศีรษะ รู้สึกทะแม่งขึ้นมาจริงๆ ประเดี๋ยวก่อน ภรรยาของเขามีไข้เป็นกุลสตรีที่สุดในเมืองหลวงหรือไร ไฉนท่าทางการยัดผ้าถึงคล่องแคล่วลื่นไหลปานนี้ ประหนึ่งว่าเป็น โจรภูเขาที่เคยทำสิ่งนี้มาเป็นร้อยเป็นพันครั้งแล้วก็มีปาน

แล้วไหนจะเมื่อนานนี้อีก...

เหยียนเจวียคิดพลางสะดุ้งโหยง รู้สึกเจ็บหน่อยๆ ตรงตำแหน่ง ที่สัมผัสกับเก้าอี้

เมื่อนานเขากระดากปาก พุดไม่ออกว่าเงินวังซูยิงหน้าไม้เล็ก เข้าบ้านท้ายเขา หลังกลับมาก็ได้ลูงหลินนำแม่เหล็กมาดูดออกให้...

เวลานั้นเขาคิดเพียงว่ามีคนฝายตนเองมาเพิ่มแล้ว ดีเหลือเกิน... วันนี้ก็ดูอีกที นั่นไม่ถูกต้อง!

เจ้าเคยเห็นบุตรสาวตระกูลใหญ่คนใดโดนคนแปดคนได้ในคราวเดียว ด้วยหรือ

เงินวังซูทำความสะอาดแผลให้เหยียนเจวียใหม่ เมื่อใส่ยาเสร็จ เหยินหน้าขึ้นมาก็มองเห็นสีหน้าตระหนกตกใจ อีกทั้งฉงนสงสัยของเขา

เงินวังซูหัวเราะหึๆ ตบป้าเหยียนเจวียเบาๆ รื้อเสื้อตัวกลางที่ไปฉี้อ เป็นคนทำตัวหนึ่งออกมาจากในหีบก่อนโยนให้เหยียนเจวีย

เหยียนเจวียยื่นมือไปรับไว้ มันถึงได้ไม่ฟาดใส่หน้าเขา

"คนที่ต้องการฆ่าท่านเป็นใคร มารดาเลี้ยงของท่านหรือเป็นท่านผู้นั้น เรื่องที่ท่านอยากพูดกับข้ามิได้มีเพียงเรื่องที่ท่านได้รับบาดเจ็บกระมัง" เงินวังชูพูดพลางนั่งลงตรงข้ามเหยียนเจวีย ก่อนยกขาขึ้นไขว่ห้าง นางรู้สึกว่ตรงจุดนี้ควรจุดบุหรืสักมวน เสียตายที่ไม่มี

เงินวังชูคิดพลางคืบหน้าขึ้นมาเส้นหนึ่งด้วยท่าทางขำขันขำญ เล่นละครทั้งที่ต้องเล่นให้ครบองค์ เรื่องท่าทางจะแพ้ไม่ได้!

นางยังไม่ลืมว่านางกับเหยียนเจวียล้วนเป็นตัวร้าย มีเสียงเย้ยแฉ และหลิวอิงเป็นศัตรูร่วมกัน ต่อให้ด้านความรู้สึกไปไม่รอด ด้านการกิจก็ต้องคงอยู่ คุยกันให้ขัดไปเลย จะได้ไม่ต้องหยิ่งแข็งกันอีก

ถ้าเกิดพวกนางยังไม่ทันรู้ต้นลึกหนาบางกันก็ถูกคนกำจัดลง ทั้งกลุ่มก้อน จะไม่เป็นการตายอย่างไม่คุ้มกันหรือ!

เหยียนเจวียมองเงินวังชูอย่างลึกซึ้งจิตใจหนึ่ง "เจ้ามีความเห็นเช่นไรต่อเรือนของข้า"

เงินวังชูกัดฟันชานจาคำหนึ่ง "ละเทาะไปหมด! นอกจากมามาผู้นั้น ที่ข้าเคยได้ยินและลู่หลินที่ไม่สามารถติดตามรับใช้ข้างกายได้แล้ว ก็ไม่มีคนของท่านแม้แต่คนเดียว บ่าวชายดูแลคนท่านจากกันบึ้งหัวใจ ขาดก็แต่ไม่ได้พูดไปด่าท่านไปแล้ว เงินจุเป็นในวังส่งมาเพราะไม่วางใจท่าน โมลิก็เป็นมารดาเลี้ยงส่งมาเพราะไม่วางใจท่านเช่นกัน ส่วนบ่าวหญิงสูงวัยสองคนนั้นแค่เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นพวกเกียจคร้าน ปฏิบัติต่อท่านอย่างไม่เอาใจใส่ จะกล่าวว่าหัวเดี๋ยวกระเทียมลืบก็ไม่เกินไป"

เหยียนเจวียหัวเราะเสียงขมขึ้นออกมา "ภรรยาสาวยตาเฉียบคม ข้าเองก็รู้ว่าผู้ที่ต้องการฆ่าข้าเป็นผู้ใด อาจจะเป็นท่านผู้นั้นที่เรือนใหญ่ หรืออาจจะเป็นคนในวังก็ได้เช่นกัน ข้าไม่ต้องการแก่งแย่งชิงดี เพียง

อยากให้ชีวิตอย่างสงบสุข แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ยอมปล่อยเข้าไป"

เงินวังซู่หัวเราะหึๆ จะไม่บอกอย่างตรงไปตรงมาใช้หรือไม่! เส่แส่รัง...
เส่แส่รัง...ท่านยังจะเส่แส่รังอีก!

หากท่านอยากให้ชีวิตอย่างสงบสุข เช่นนั้นความฝันของข้าก็คือ
อยากให้โลกนี้มีสันติสุขแล้ว!

77

ทำเหมือนผู้อื่นเสแสร้งไม่เป็นกระนั้นล่ะ!

เงินร่วงซุกลอกตา ก่อนจะเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ
"นั่นนะสิ มารดาข้าก็พูดกับข้าเช่นกันว่าชีวิตสงบสุขจึงจะเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้"

"ถูกต้องแล้ว!" เขียนเจวียพยักหน้าด้วยท่าทางเป็นงานเป็นการ
"พูดไปก็ละอายใจ ข้าลอบสังเกตภรรยามานานมาก พบว่าภรรยามีจิตใจ
ดีงาม มีความกล้า ฉลาด มีไหวพริบ เพียบพร้อม อีกทั้งใจกว้าง
มีเพียงตระกูลที่มีชื่อเสียงเก่าแก่ สิ่งสมบารมีมานานหลายปีที่สามารถ
เลี้ยงดูคุณหนูเช่นนี้ออกมาได้ ท่านพ่อข้าอยู่ในสนามรบตลอด ไม่เคย
ได้สำราญกับความสงบสุขแม้แต่วันเดียว มารดาจึงใช้ชีวิตทุกที
เป็นใจรออยู่บนเขา ความสงบสุขต่างหากที่เป็นเรื่องที่มีความสุขที่สุดอย่าง
แท้จริง!"

เงินร่วงซุกฟังแล้วก็ย่นขึ้นโดยพลัน พินิจมองเขียนเจวียตั้งแต่ศีรษะ

จรวดปลายเท้ารอบหนึ่ง มองจนเขาต้องผินหน้าหนีด้วยอารามชนลูกในใจ
เงินวังชูหัวแล่นอย่างรวดเร็ว สารพัดสัตว์ร้ายผ่านในใจเป็นหมื่นๆ ตัว
ทำเอาทั้งโลกสะเทือนดังครืนๆ!

'ระบบ คุณใส่หัวออกมาหาฉันเดี๋ยวนี้ รับรองว่าจะไม่ตีคุณจนถึงตาย!'
คราวนี้ระบบกลับมิได้หลบเลี่ยง พูดขึ้นงกๆ เงินๆ ว่า 'ก็คุณไม่ได้ถาม...'
อีกอย่างคุณไม่ใช่ดูแค่หน้าตาเธอ...'

เงินวังชูสุดหายใจเย็นเยือก นางรู้ว่าตนเองหลอกคนมานับไม่ถ้วน
แต่ี่เป็นครั้งแรกที่ถูกคนหลอกเสียสนิท

แม้ระบบจะไม่ได้บอกตรงๆ แต่ก็ได้ยืนยันแล้วว่าความคาดเดา
อันล้ำโลกนั้นของนางเป็นความจริง!

ย้อนนึกถึงตอนแรกที่นางได้พบเหียนเจี๋ยก็รู้สึกแล้วว่ามึปัญหาใหญ่
เจ้าเหียนเจี๋ยผู้นี้มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในเมืองว่าเป็นพวกบ้าตณหา
พานจินเหลียนทำไมค้ำหน้าต่างรุ่งยังได้มีความสัมพันธ์กับซีเหมินซึ่ง
ชั่วระยะหนึ่ง แม้นางเงินวังชูไม่นับว่างามเลิศในปฐพี แต่ก็ยังนับว่าเป็น
คนงามคนหนึ่ง ทำไมค้ำหน้าต่างรุ่งไม่ว่าอย่างไรก็ต้องได้ทำทีอะไร
ตอบกลับมาบ้างเช่นกันมิใช่หรือ

เวลานั้นเหียนเจี๋ยมีสีหน้ามึนง ก่อนจะจากไปโดยทำเหมือนมึมิ
อะไรเกิดขึ้น นมิใช่การแสดงออกที่พวกบ้าตณหาผู้นั้นควรมี

เขาเสแสร้งมาหลายปีปานั้น ข้าบ่าวชายที่ข้างกายก็มีใช่คนของ
ตนเอง เวลานั้นอยู่ในสถานที่ที่มีคนผ่านไปผ่านมาอย่างหอบสุรา ขอเพียง
เป็นคนฉลาดย่อมจะคว้าโอกาสนี้ไว้เพื่อเพิ่มภาพลักษณ์ 'ลูกผู้สูงศักดิ์
ไม่เอาถ่าน' ให้ตนเอง

ในยามนั้นนางตกตะลึงในความงามของเหียนเจี๋ยจึงมิได้คิดอะไร

มากมาย

แล้วไหนจะในคืนวานก่อนนางมาที่นี้ เหยียนเจวียก็กระโดดไปกระโดดมาในเมืองด้วยความตื่นเต้นเหมือนเป็นลิงตัวหนึ่ง

นี่ก็มิใช่การแสดงออกของหัวหน้าใหญ่ตัวร้ายผู้มีอุบายล้าลึก เช่นกัน ผีกรรมยุทธ์จนธาตุไฟเข้าแทรกอะไร นิสัยว่าเรียงเปิดกว้างอะไร ล้วนเหลวไหลทั้งสิ้น! นี่คือมักเกิด* ที่จู่ๆ ก็มีเวทมนตร์ คือเจ้าเด็กที่โชคนั่นหับ จู่ๆ ก็ได้รับถ่ายทอดพลังภายในทั้งชีวิตจากปรมาจารย์ คือการแสดงออกหลังจากได้ย้ายออกจากครอบครัวชาวบ้านธรรมดาชัดๆ!

หากนางทะเลมาอยู่ในร่างจอมยุทธ์หญิงที่มีวิชาตัวเบากระโดดได้สูงสามเมตร เก่งว่าคงจะเล่นออกมาทดสอบดูอย่างอดใจไม่ไหว แทบอยากจะกระโดดขึ้นไปบนหัวฮ้องได้แล้วทั้งผมเขาให้ล้านเช่นกัน!

เป็นไปได้อย่างที่พูดว่าเหยียนเจวียจะเป็นเหมือนกับนาง คือเปลี่ยนใส่ในใหม่ตั้งนานแล้ว

'เหยียนเจวียคนนี้เขาไม่มีความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมซะใหม่ เขามีระบบใหม่ รู้ว่านี่เป็นนิยายเรื่องหนึ่งใหม่' เงินวังซุกถาม

ระบบพลังอยู่ชั่วประเดี๋ยว ในที่สุดก็ทำตัวเป็นประโยชน์ขึ้นมาแล้ว 'โลกนี้มีคุณคนเดียวที่มีระบบ'

เงินวังซุกบอไปไร้คำพูด นางต้องการลูกพี่ใหญ่ช่วยกฤษฎาง ผลคือ ตาถั่วไปคว้าเอาสหายร่วมกลุ่มฉลาดน้อยมาเป็นตัวถ่วง! นี่คือสวรรค์เห็นนางเป็นไอดีใหญ่ผู้พิฆาตมือใหม่ต่อไปไม่ได้ จึงมีเจตนาจะฆ่านางชัดๆ!

มิน่าเหยียนเจวียถึงมีความขัดแย้งอยู่มาก ทั้งๆ ที่เขาไม่สามารถ

* ในชุดหนังสือแฮร์รี พอตเตอร์ มักเกิดคือบุคคลที่ไม่มีความสามารถทางเวทมนตร์ทุกประเภทและมิได้เกิดในโลกเวทมนตร์

เปิดเผยได้ว่าตนเองมีวรยุทธ์สูงส่งเกรียงไกร กลับยังจะอวดวิชาตัวเบา ที่ทำทางเหมือนกับลิงหลายต่อหลายครั้ง ทั้งๆ ที่ตอนเด็กยังสามารถสังหารสิบสามคนให้ตายรวดเดียวได้ วรยุทธ์ไม่เป็นรองผู้ใด บัดนี้กลับถูกคนเพียงเจ็ดคนเล่นงานยับเยิน!

นางควรมองปัญหาออกตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว มู๋จิ้นสังหารคนราวกับหันแตง นางเห็นแล้วตกใจก็เป็นเรื่องปกติ แต่เหียนเจวียเป็นตัวร้าย ผู้สังหารคนเป็นผักปลา ในเวลานั้นเขาถึงตระหนักตกใจปวนนั้นด้วยเช่นกัน

ชัดเจนว่าเป็นเพราะเขาคือไก่อ่อนที่ไม่เคยฆ่าคน!

เงินวังซูอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา เช่นนี้จะทำอย่างไรดี วันหน้ายามพวกข้าสองคนจะก่อกบฏ ต้องเป็นท่านคู่มือหรือข้าดูท่าน

ท่านนำ! ไม่สิ! ข้าเอง!

ปัญหามากเพียงนี้ เวลานั้นนางหน้ามิดตามัวอยู่กับความงามของเหียนเจวียจึงไม่ได้คิดมากปวนนั้น!

เงินวังซูยังคิดยิ่งเดือดดาล เห็นทีการหวานเสน่ห้ด้วยฝีมือการแสดงอันมีมิติเพียงนั้นของนางคงจะเป็นการทำให้คนตาบอดดูทั้งหมดเสียแล้ว

แม้นางจะแสวงเป็นกุลสตรี แต่ขณะตีคลีรวมถึงขณะฮ่องเต้ถูกลอบปลงพระชนม์นางก็ได้บอกไปเหียนเจวียเป็นนัยไปหลายทีแล้วว่าตนเองก็เป็นตัวละครที่ร้ายกาจเช่นกัน เพื่อที่หลังแต่งงานแล้วยามทั้งสองหรือกันว่าจะเล่นงานเจียงเยี่ยเงินให้น้ำตาตกอย่างไร นางจะได้มีหลักประกันเพิ่มมากขึ้น กลับคิดไม่ถึงแม้แต่น้อยนิดว่า...เพื่อนร่วมทีมที่ฉลาดน้อยผู้นี้ เห็นชัดว่าในสายตาเขามองเห็นเพียงคำว่า 'กุลสตรี' กระมัง คิดว่าตัวเขาเองเป็นคุณชาย ภายภาคหน้าไม่ต้องวิตกเรื่องการกินการอยู่ ภรรยา

เป็นกุลสตรี ทั้งยังมีเงินมีทอง สามารถรับอนุโณมงามและดูแลเรือนหลังให้เขาได้...หากสวรรค์จะกรุณา บันดาลให้คนพวกนั้นไม่มาตามสังหารเขาอีกก็จะยิ่งยอดเยี่ยม

นี่คือชีวิตปลาเค็ม* อันเป็นความไฝฝันของบุรุษทั่วไปทั้งหมดเลยทีเดียว
เงินวังซุมองหน้าเหยียนเจี๋ย แทบอยากจะจับหัวเขาเขย่า ถามเขาว่าไยจึงต้องการชีวิตธรรมดาสามัญ ไม่รู้สึกลึกผิดต่อใบหน้าที่ไม่ธรรมดาสามัญนั้นของท่านบ้างหรือ!

ความงามทำให้คนหลงผิดแท้ๆ เชียว!

แล้วก็ก่อนหน้านี้ตอนที่จินเจ่าเอ๋อร์ดูตัวกับเขา คนผู้นี้ก็มีได้ใจทองกลอนของคนสมัยก่อนแกลังนางแต่อย่างใด! แต่เขาแค่คิดว่าที่นี่ไม่มียุคมีสมัย ตนเองทองกลอนสักบทสองๆ ก็เป็นนักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้แล้วกระมัง!

ไหนเลยจะรู้ว่าจะกลายเป็นการทองกลอนของหลี่ไป** ต่อหน้าเจ้าตัว...

เงินวังซุยังคิดยั้งใจสลาย เมื่อเงื่อนงำเหล่านี้ถูกอำพรางด้วยความมายิ่งดูก็ยิ่ง...

"ภรรยา...ภรรยา..." เหยียนเจี๋ยพูดพลางยื่นมือมาโบกตรงหน้าเงินวังซุ

สองตาของเขาใสแจ๋ว เนื่องจากก่อนหน้านี้เพิ่งจะเปลี่ยนยาไป ใบหน้าจึงซีดขาวอยู่บ้าง...

เงินวังซุเห็นแล้วก็ต้องเอามือปิดหน้า

* ปลาเค็ม เป็นคำสแลงบนโลกอินเทอร์เน็ตจีน หมายถึงซังกะตาย ชีวิตไร้ความฝันไร้จุดหมาย และมีสำนวนหนึ่งว่า 'ปลาเค็มพลิกตัว' หมายถึงคนตกต่ำที่มีชีวิตผดุงตาขึ้นมา

** หลี่ไป เป็นกวีชื่อดังในสมัยราชวงศ์ถัง

เหตุใดต้องหน้าตาดีขนาดนี้ด้วย! หากมิใช่เพราะใบหน้านี้ ข้าจะชกคนผู้นี้ให้มารดาแท้ๆ จำเขาไม่ได้แน่นอน!

"ไม่เป็นไร มารดาท่านพูดได้มิดิต" เงินวังชูพูดอย่างไม่สบอารมณ์เหยียนเจวียยิ้มออกมา เขาพนเจ็บลุกขึ้นยืน รื้อกำไลหยกคู่หนึ่งออกมาจากในหีบก่อนยื่นให้เงินวังชู "นี่เป็นของที่มารดาข้าทิ้งไว้ มาบอกล่าวขณะที่มารดาข้าได้เจ้านีมาก็บอกล่าวเป็นของดี ต้องการมอบต่อให้สะใภ้ในอนาคต ข้าขอมอบสิ่งนี้ให้วังชู! การแต่งงานนี้เป็นข้าเหยียนเจวียอาจเอื้อมแล้ว วันหน้าข้าจะปฏิบัติต่อภรรยาเป็นอย่างดีแน่นอน!"

เขาพูดพลางก้มตัวลงสวมกำไลคู่นี้ลงบนข้อมือของเงินวังชูอย่างแผ่วเบา

เงินวังชูผืนใจอดทนไม่เหลือตกตา "เข้านอนเถอะ!"

เหยียนเจวียลูบศีรษะ ไม่เข้าใจอยู่บ้างว่าเหตุใดเงินวังชูจึงโกรธเป็นพินเป็นไฟขึ้นมากะทันหัน เขามองเพียงหลังนั้นเล็กน้อย รู้สึกว่าตนเองหาสาเหตุที่แท้จริงพบแล้ว คืบแต่งงานเขาได้รับบาดเจ็บจน 'ปฏิบัติหน้าที่' ไม่ได้ ไม่ว่าเจ้าสาวจะอารมณ์เย็นเพียงไรก็เลี้ยงที่จะคิดฟุ้งซ่านหงุดหงิดใจไม่ได้

เขาคิดเช่นนั้นพลางเดินไปหยุดหน้าเตียง หยิบมิดสันเล่มหนึ่งขึ้นมาเตรียมจะกรีดเลือดหยดลงบนผ้ารองเลือดพรหมจรรย์ผืนนั้น

เงินวังชูเห็นแล้วก็น้ำให้ขึ้นมาอีก "ท่านวังเกียจว่าตนเองมีเลือดมากไปหรือไร ก่อนหน้านี้นี้มิใช่ไหลไปตั้งเพียงนั้นแล้วหรือ"

เหยียนเจวียเก็บผ้าพันแผลเป็นเลือดที่ก่อนหน้านั้นเงินวังชูโยนทิ้งลงพื้นขึ้นมาด้วยอารามตกตะลึง "เลือดไหลมากเพียงนี้เสียว?"

เงินวังชูถูกเขาทำให้โมโหจัดจนกลายเป็นข้าแล้ว "นั่นเป็นเลือด

จากการตกเลือดกระมัง!"

นางพุดผกลางเดินไปข้างเตียง แยกผ้าพันแผลมาอย่างไม่สบอารมณ์
ก่อนจะอาศัยว่าเลือดบนนั้นยังไม่แห้ง ป้ายมันลงบนผ้ารองเลือดพรหมจรรย์
ผืนนั้น จากนั้นก็โยนมันไปไว้ในมูม ถอดเสื้อผ้าส่งๆ แล้วนอนลงบนเตียง

เหยียนเจี๋ยลูบๆ จมูก ทำอย่างไรดี รู้สึกราวว่าภรรยาของข้าออกจะ
อารมณ์ร้ายไปหน่อยแล้ว!

78

เงินวังซุนอนบนเตียง หันหน้าเข้าผนัง หากดวงตาของนางพบไฟได้
ปานนี้ระบบคงถูกนางเผาอดแล้ว

เปลวเทียนแดงภายในห้องรูปไหว รอบข้างล้วนเป็นกลิ่นหอมเย็น
ที่มักมีติดกายเหยียนเจวี่เสมอ

เงินวังซุนตบผนังด้วยความขุ่นเคือง พอหวิดจะทำเอามือหักนางจึง
ยกมือขึ้นลูบ เยี่ยมไปเลย! สีทองอร่ามของผนังนี้ถึงกับไม่ใช่บุด้วยผ้า
แต่หุ้มด้วยทองของจริง!

เงินวังซุนพลิกตัวอย่างหมดคำจะกล่าว ครั้นมองดูต่อ เยี่ยมไปเลย
บนม่านเตียงประดับด้วยไข่มุกเม็ดปั้งหลายเม็ด!

นางพลิกตัวอีกครั้งด้วยอาการโมโหหงุดหงิด หันหน้าออกด้านนอก
ก็มองเห็นเหยียนเจวี่ที่เพิ่งล้างเนื้อล้างตัวออกมาจากในห้องเล็กด้านข้าง
เขาสวมชุดตัวกลางสีขาวหิมะ เนื่องจากได้รับบาดเจ็บ ผูกสาย

ไม่สะดวก ชุดจิ้งห้อยหลวมๆ อยู่บนตัว เผยกระดูกไหปลาร้าอันน่ามอง
ออกมา หยดน้ำที่เกาะอยู่บนปลายผมไหลตามลำคอเข้าไปในสาบเสื้อ
กลิ่นหอมเย็นนั้นอุ่นขึ้นมาทันทีเนื่องจากความร้อนจากตัวเขา
เงินวังซู่ไม่ต้องยกมือแตะก็รู้สึกได้ว่าใบหน้าของตนแดงประดุจ
ว่าจะมีเลือดหยดแล้ว

อายุสั้นแน่ๆ!

เงินวังซู่พลิกตัวครั้งสุดท้าย ผิงหน้าลงกับหมอน
มีนาเหียนเจวี่ถึงไม่คิดเรื่องความก้าวหน้า! เงินทองและคนงาม
ล้อมรอบ กระสุนเคลือบน้ำตาล* โอบล้อม นางยังทนแทบไม่ไหว เต็มใจ
จะอยู่ไปวันๆ เช่นนี้จนตาย

"ได้หมอนมีคทาหยกสมปรารถนาอยู่ ระวังจะเจ็บหน้า" เหียนเจวี่
กล่าวเสียงเบา

โอ้เอ๊ย! แม้แต่ท่านอนสุดท้ายก็ยังไมยอมให้ได้สมใจหรือ!

เงินวังซู่ล้วงมือเข้าไปอย่างไม่สบอารมณ์ก็พบว่าที่ได้หมอนนั้น
ไม่ได้มีแค่คทาหยกสมปรารถนา แต่ยังมีทองก้อนน้อยลายมังกรสมปรารถนา
อยู่ด้วยจำนวนหนึ่ง นางนับดู มีทั้งหมดสิบก้อนซึ่งลวดลายแตกต่างกันไป
"วางสิ่งนี้ไว้ทำอะไร"

เหียนเจวี่หน้าแดงระเรื่อ "ตอนกินประตูก่อนหน้าข้าได้มอบทอง
ให้ผู้อื่น เห็นเจ้าสองตาแวววาว จึงหาสิ่งนี้มาให้ สิ่งใดที่ผู้อื่นมี ภรรยาจะ
ไม่มีด้วยได้อย่างไร"

เงินวังซู่ชะงักงัน 'ระบบเอาเครื่องช่วยหายใจมาให้ที่!'

พวกเราสองคนไม่ใช่ตัวร้ายใหญ่แห่งยุคหรือไร หน้าแดงตอนดึกคืน

* กระสุนเคลือบน้ำตาล อุปมาถึงการชักจูงคนมาเป็นพวกโดยใช้ยาที่สวามิภักดิ์และอ่อนหวาน แต่แฝง
ไปด้วยเจตนาร้าย

ราวกับเป็นละครรักสุดแสนบริสุทธิ์ในรั้วโรงเรียนอะไรกัน

ระบบยังไม่ทันพูดอะไร เขี่ยนเจวียก็ขึ้นมานบนเตียงแล้ว อาจเพราะ
แผลลึกเกินไป ขณะเขาเอนตัวนอนจึงส่งเสียงครางอย่างเจ็บปวดออกมา
คราวนี้ทำให้เงินวังชูได้สติอย่างแท้จริง

ถึงอย่างไรก็กินไม่ได้ นាំมองเพียงไรก็ไม่มีความประโยชน์!

เขี่ยนเจวียคล้ายว่าต้องการอวดวรยุทธ์ ยกเท้าเกี่ยวผ้าห่มผืนหนึ่ง
มาห่มลงบนตัวเงินวังชู ส่วนอีกผืนก็ห่มบนตัวเขาเอง

เงินวังชูหลับตาลงอย่างหมดคำจะกล่าว เฮอะ เก่งกาจปานนี้
ไยท่านไม่ไปแสดงที่สะพานลอยเล่า

ไม่ถึงครู่เดียวเขี่ยนเจวียที่อยู่ข้างๆ ก็ส่งเสียงหายใจสม่ำเสมอ
ออกมา เห็นได้ชัดว่าผื่นทนมาทั้งวันจนถึงขีดจำกัดแล้ว

เงินวังชูเหล่ดูใบหน้าด้านข้างอันนាំมองของเขาปราดหนึ่ง ก่อนจะ
หันเข้าหาผ่นงั้ห่มทองแสนเขย้นนั้นอย่างเด็ดเดี่ยว นางจะถูกความงาม
ทำให้หลงผิดอีกไม่ได้เป็นอันขาด!

เรื่องมาถึงบัดนี้นางกับเขี่ยนเจวียเป็นตักแตนสองตัวถูกมัด
บนเชือกเดียวกัน* ยังไม่พูดถึงว่านางเป็นคนชุดหลุมพรางขนาดยักษ์
วางแผนให้เขี่ยนเจวียไปขอสมรสพระราชทาน เดิมที่ต้องการผูกมัด
คนงามไว้ แต่ยามนี้แม้แต่ตนเองก็ถูกผูกมัดไปด้วย

ฮ่อเต็มอบสมรสพระราชทาน มีหรือจะหย่าได้ง่ายๆ ต่อให้หย่าแล้ว
ถ้าเกิดเจ้าคนที่มั่งผู้นั้นเกิดความคิดแฉ่งๆ ผูกโยงด้ายแดงส่งเดชอีกรอบ...
ถ้าจะแต่งงานกับคนอัปลักษณ์ ผู้ใช้ชีวิตสุขสบายอยู่ที่สกุลเขี่ยนแต่โดยดี
ยังดีเสียกว่า

* ตักแตนสองตัวถูกมัดบนเชือกเดียวกัน อุปมาถึงคนสองคนที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ไม่มีใครหนีความ
รับผิดชอบพ้น หรือก็คือลงเรือลำเดียวกัน

อีกประการหนึ่ง ไม่เห็นต้องสนว่าได้ในของเหียนเจี๋ยเปลี่ยนแปลงเป็นคนเช่นไร เนื่องจากอำนาจของสกุลเหียนเองยังคงอยู่ในเมื่อเขาควบคุมไม่ได้ เช่นนั้นก็ล้ากลืนฝืนใจรับหน้าที่นี้ไว้แล้วกัน รอนางเป็นฮองเต๋หญิงเรียกลมเรียกฝนได้แล้ว เหียนเจี๋ยก็ไปเป็นกาฝากที่ตำหนักใน นั่นมิใช่น่ายินดีกันทุกฝ่ายหรือ!

เงินวังซุคิดพลางรู้สึกขึ้นมาอีกว่าพวกนางสองคนช่างเป็นคู่สร้างคู่สม เป็นคู่คนसारเลวที่หลอกแต่งงานกัน

พอลกลับมาพิจารณาเหียนเจี๋ยผู้นี้ นางคิดไปคิดมาก็คิดว่าเหียนเจี๋ยน่าจะมาที่นี้ตั้งแต่ตอนที่นางทะเลาะเข้ามาหรืออาจจะก่อนหน้านั้นเสียอีก อย่างน้อยผู้ที่นางสัมผัสคลุกคลีด้วยก็เป็นคนผู้เดียวกันโดยตลอด

เช่นนั้นหากโยนลักษณะนิสัยในนิยายทิ้งไป เหียนเจี๋ยในยามนี้เป็นคนเช่นไรกัน

เงินวังซุเริ่มวิเคราะห์อย่างรวดเร็ว

ข้อแรก คนผู้นี้จะต้องมีหน้าตาไม่ซีริ้วซีเหร่เช่นเดียวกัน มิเช่นนั้นได้ครอบครองใบหน้าของเหียนเจี๋ยแล้วมีหรือจะไม่ลุ่มหลงกับการสองกระจากทุกวี่วันโดยไม่ทำอย่างอื่น

ข้อที่สอง ต้องไม่แก่! มิเช่นนั้นคงทำเรื่องอย่างกระโดดเป็นลิงออกมาไม่ได้!

ข้อที่สาม ต้องเป็นคนกล้าคิดแต่ไม่กล้าทำ งานวันเกิดของคณิกาชั้นสูงเขามีไข่มุกไม่ได้ไปหรือไร มิน่าข้ายัง 'ปราศจากประสบการณ์' อีกด้วย

ข้อที่สี่ ต้องเฉลียวฉลาดมาก มีหมดทั้งอุปบายแผนการและความน่านิ่งไหลลึก มิเช่นนั้นก็คงจะหลอกคนรอบตัวไม่ได้

เงินวังซุคิดแล้วก็นับว่าโล่งใจได้ในที่สุด เห็นทีจะมีทางเยียวยา

อย่างน้อยก็มีโช้ไม่ผู้ที่ไม่อาจสลักเสลา*

ยิ่งไปกว่านั้นเงินวังซูลอบมองเหยียนเจวียปราดหนึ่ง อาศัยแค่
ใบหน้านี้ถึงจะหมดทางเหยียวยากก็ยังต้องช่วยเหยียวยากกลับมาให้ได้!

รอวันหน้าข้าจับแล้หนึ่งฟาดทุกวัน หมูกียังกลายเป็นเสือได้!

นางคิดอย่างสะลึมสะลือ... ครั้นลืมหาดขึ้นมาก็ที่ฟ้าก็สว่างแล้ว

เงินวังซูลูกก่อนมองข้างตัว แขนข้างหนึ่งของเหยียนเจวียปราดอยู่
บนท้องน้อยนาง เขากำลังหลับสนิท

เงินวังซูลูกถึงอาวุธที่ขึ้นสนิมและหินยกน้ำหนักที่ฝุ่นจับในลานเรือน
แล้วก็ยกท่าหมายจะตีเขาให้ลุกไปฝึกวรยุทธ์ ทว่าพอนึกถึงบาดแผลนั้น
ก็ทำได้เพียงปล่อยให้เขาสบายต่อไปอีกสองสามวันด้วยความเสียดาย

"ควรตื่นได้แล้ว วันนี้ยังต้องไปคารวะน้ำชาอีกมีโช้หรือ"

เงินวังซูลูกเหยียนเจวียเบาๆ ที่หนึ่ง ขนตาเหยียนเจวียก็สั่นน้อยๆ
ขยี้ตาทั้งที่ยังตาปรือ "รู้แล้ว"

แต่งงานกันแล้ว ไม่จำเป็นต้องอดทนแล้ว! เงินวังซูลูกขยี้ผมเหยียนเจวีย
อย่างสุดแรงเกิดของตนเอง น่ารักแทบละลายแล้ว!

เหยียนเจวียถูกขยี้ผมจนวิงเวียนตาลาย ลูกขึ้นนั่งอย่างรุ่มงับสน
ส่วนเงินวังซูลูกกลับไม่รู้เดินไปหิวผมแต่งหน้าอยู่ที่หน้าคั่นช่องตั้งแต่เมื่อไร
เขาถูบผมของตนเองเล็กน้อย

เมื่อครู่นี้เขาฝันว่ากำลังนึก ฝันว่ามีคนทั้งผมเขาจนศีรษะล้านแล้ว!

* 'ไม่ผู้ที่ไม่อาจสลักเสลา' อุปมาถึงบุคคลที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แ่่มากจนยากจะเหยียวยา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/44c2RdU>